

V. E. Fuente:

**Abbit, Arany,
Acél**

Prológus

Sötét éjszaka volt. Az eget vastag felhők takarták el. Messze mindentől, magas hegyek között egy, a világ zajától távoli helyen csend és sötétség honolt. Az a fajta fény nélküli mélysötét feketeség, ami a gyermekek képzeletében mindig magához vonzza az éjszaka árnyait. Lehet valami igazság a kisdedek gondolkodásában, mert valóban mintha egy árnyék mozdult volna zajtalanul a helységben. A falikaros fákylák alatt elhelyezett karosszékben ülő alak összerezgett egy pillanatra. Szinte soha nem volt oka a félelemre, de ezúttal aggódott. Torka nem ok nélkül szorult össze. Bár a hegyek közti jól őrzött házhoz mindössze egyetlen szűk út vezetett fel, melyen egymástól látótávolságra örök álltak, gyomra mégis kissé megrándult az ismeretlen eredetű neszekre. A Vadász nevét Ynev-szerte rettegték. Hiába győzködte magát, arról, milyen hatalmas a tét, tökéletesen is a tudatában volt, hogy mekkora kockázatot vállalt, amikor személyesen akart vele találkozni. Már jó ideje hiába várt. Hallotta, ahogy a kinti hidegben az örökös testőrök fertályóránként váltják egymást. Már a harmadik őrsváltást hallgatta végig. A Halhatatlan Vadász nevét Ynev-szerte rettegték. A Három-aki-egy még sohasem vallott kudarcot. Olerat Cetegus viszont nem bízta közvetítőkre a dolgot, személyesen akart a Halál Nagymesterével találkozni.

Mindazonáltal elszántan szorította össze száját. „Jöjjön, aminek jönnie kell! Az ilyen időkben cselekedni kell, akkor is ha veszéllyel jár!”. Márpedig akivel kontraktust kívánt kötni az a legrosszabb rémálom volt a kontinensen. Ráadásul még szemtelenül sokat is kért szolgáltatásaiért. Gondolni sem mert rá mi történik, ha a másik úgy dönt, nem megfelelő az ajánlata.

- Beszélj! – szakította félbe gondolatait egy ismerős hang. A háta mögül!

A fáklyafényben ülő Olerat hátán, szokatlan kiszolgáltatottságának tudatában, apró izzadságpatakok indultak útjukra. Egy nagy, vasveretes láda állt széke mellett, látszólag mozdíthatatlanul. Felé intett kezével.

- Minden bizonnyal nem kerülte el a figyelmét a láda. – Szavaira nem érkezett válasz, a csendet csak fáklyák sercegése törte meg.

Míg Olerat azon törte a fejét honnan ismeri ezt a hangot, rájött hiába vár a válaszra. Ekkor megnyomta a bal karfán ülő faragott állatfigura fejét, mire halk nyikordulással felpattant a láda fedele. A fény vastag aranyérmék és díszes dobozok sokaságán csillant meg. Lassú, megfontolt mozdulattal belenyúlt és két kézzel kivett egy súlyos erszényt, majd maga mellé ejtette a földre. Pénzcsörgés hangja törte darabokra a csendet.

- Ez itt uram ezernégyszáz dupla aranydukát. A költségeire. – Csak az erszényekben rejtőző pénzből egy hadsereget fel lehetett volna fegyverezni. – Egyötöd előre. Az összeg hátralévő részét és a véreget tartalmazó üvegcsét akkor kapja meg, ha teljesítette a megbízást.

- Mi a feladat? – kérdezte a jól ismert hang, melynek eredetére Olerat minden erőfeszítése ellenére továbbra sem jött rá.

- A toroniak ereje túlságosan nagyra nőtt Abasziszban. Eltűnt nagymesterük távollétében a vardanita lovagok keze meg van kötve. A kigyófejű templomaiban hónapok óta önként jelentkezőket gyűjtenek. Sohasem látott sereg gyülekezik Ifinben. Úgy tűnik, a toroni küldött feltett szándéka Abaszisz királyságának egyesítése. Még nem tudni ki ellen indul az ifjú uralkodó, de az imaházakban folyamatosan egy nevet emlegetnek. Ha Razdag elesik, a nagykirály kiapadhatatlan pénzforrásra lel és felborul az erőegyensúly. Egy egyszerű gyilkosságot bárkire rá lehet bízni, de nekünk a legjobb kell. Végleges megoldást akarunk. Mindegy, hogy, hogyan, de akadályozza meg a hadjáratot!

Ahogy a karosszékben ülő alak hangja elhalt, ismét a csend vette birtokába a szobát csak a fáklyák pattogása hallatszott. Egy a helyzethez nem illő gondolat nyomán ökölbe szorult Olerat keze, és dühödten meredt maga elé. Ha a Vadász teljesíti feladatát városa évekig fizetheti a hadjárat költségeit. Szemvillanásnyira mintha felerősödött volna az apró réseken

befújó szél. Mégis mi mástól rezdülhetett volna meg az összes fáklya lángja egyszerre? Olerat továbbszötte gondolatait. Mit is számít az élete, mikor mindannyiuk jövője veszélyben forog? Egy pillanatra erős kísértést érzett, hogy szabadjára engedje indulatait, végül dühéből erőt merítve szólalt meg.

- Nos, hogy döntött? – kérdezte, de csak szívének lüktetése visszhangzott fülében.

Egy ideig viaskodott magával, aztán haragja fokozatosan félelme fölé kerekedett. Hátranézett. Senkit sem látott, csak a fal díszítéseit a vibráló fényben. Ahogy azonban a föld felé fordította tekintetét a zacskónak már csak hült helyét találta. Várt egy kicsit, elgondolkozva felállt, és kísétált az ajtó elé, a sziklapárkányra. A bejárathoz állított vizitorok tisztelegtek neki, láthatóan semmit sem vettek észre a bent zajlott párbeszédéből. Személyes testőrségének újsütetű parancsnoka kabát nélkül, a nadrágját gombolva került elő. Az árnyék észrevétlen érkezett, és tűnt el ismét. Még mentális pajzsa mögé rejtőzött varázslója is hang nélkül rázta a fejét. Elgondolkozva nézte az éjszakai tájat, miközben keze az aggodalomtól újra ökölbe szorult. Felvette a kapcsolatot két olyan erővel, amivel nem sokan számoltak és még kevesebben ismerték igazi erejüket, Montenor városaival és a Vadással. Megtett mindent mi módjában állt, mégsem tudhatta elég lesz-e mindez. Ahogy elindult hátasa felé, két dolog jutott az eszébe. Az egyik, hogy a szemlátomást emésztési problémákkal küzdő vizitortól feltétlenül meg kell szabadulnia, akármilyen jók is az ajánlásai, hiszen bajosan tudná bármitől is megvédeni. A másik gondolat sokkal nyugtalanítóbb volt. A hangot, mely a háta mögül szólt, Abaszisztól nagyon messze hallotta utoljára, ugyanis évtizede halott atyjáé volt.

I.

Öten ültek *baleot* -azaz tanácsot- a teremben, Abaszisz öt legnagyobb hatalmú embere. Senki sem beszélt, a csend mégsem hatott természetellenesnek. A hatalmas tölgyfa asztalon pergamen, rajta díszes, feltört pecsét. Mindannyian ismerték tartalmát. Díszesen faragott karosszékeikben hátradőlve az olvasottakat mérlegelték. Egyiküket kivéve. A díszes, csúcsos koronát viselő férfi zavaroskék szemei ide-oda kalandoztak a teremben. Végigszaladtak az oszlopok faragványain, elidőztek a falakat díszítő szöttesek és freskók harci jelenetein. Bár termetre magas volt, vékony testalkata miatt nem lehetett túlzottan erősnek mondani. Szelleme sem az övé volt a legfrissebb a jelenlévők közt. A sors fintora nyomán mégis névleg az övé volt a legnagyobb hatalom Torontól délre és a Sheraltól északra. Ő volt a nagykirály, Ifin hercegkapitánya, az onpori abbitbányák ura. Ám hiába tartozott a fiatalember apja korának legnagyobb harcosai közé, fia nem sok mindent örökölt szilaj természetű felmenőjétől. Mindössze arcvonásai hasonlítottak rá. Dail Nordigam, a Vardanita Lovagrend idősödő marsallja, éppen ezeket a vonásokat nézte, miközben azon törte a fejét, hogyan születhetett egy, a valamikori nagykirályéhoz hasonló, rendkívül összetett személyiségnek ilyen egyszerű gyermeke. Az ország seregeinek fővezéréként, helye az uralkodó jobbán volt, elég közel ahhoz, hogy a többiektől nem zavartatva beszélgessenek, ha akarnak. Most azonban nem akart sustorogni. Tudta, hogy a nagykirály osztja véleményét. Ellenfelük, a szomszédos Doria szolgálatában álló legendás zsoldosvezér egyszerűen nem akarta kockáztatni seregét, márpedig jellemzően lovasokból álló csapataival övé volt a mozgékonyosság előnye. Nordigam a vele pontosan átellenben álló üres székeket mustrálta. Nyktalos, Rak Narval és Tengermellék hercegkapitányainak helye üres volt. A közel ötven éve kisebb nagyobb szünetekkel tartó polgárháború során Nyktalos tartomány ura nemrégiben különalkut kötött Toronnal, így kivételezett helyzetét fitogtatva Ulkad dal Khossis nem érezte szükségét jelenlétének. Tengermellék és Rak Narval lázadó hercegkapitánya nemrégiben nyerte el méltó büntetését, és a két új, Toron-hú hercegkapitány uralmának megszilárdításával volt elfoglalva.

Toranik hercegkapitánya csendesen masszírozta keskeny állát. Már régóta ismerte, ezért a marsall sejtette, mi jár most kyrhitű hadvezértársa fejében. A jelentős toroni támogatás ellenére Tharr hite alig több mint két emberöltővel korábban vált újra hitvallóvá tilalmasból az első Concordia nyomán. Az ország megvédésre felesküdt pyarronita és a háromfejű követője előtt mégis egy cél lebegett. Békét és nyugalmat hozni az országnak. Ugyan a vardanita lovagok segítségével az abasziszi seregek, egy hónapon belül három csatában is győzelmet arattak nyugati szomszédjuk felett, azonban egyik sem bizonyult döntőnek. Sikerült ugyan elragadni néhány várat, de az ellenség főerege még érintetlen volt. A marsall többször hangoztatta abbéli véleményét, hogy céljukat elérve itt lenne az ideje a békekötésnek, mielőtt a Kwyn'Lior-alföld nomádjai hírével veszik a háborúnak. Serg dal Usthad azonban nem értett vele egyet. Egyrészt a háború már így is nagyon sokba került, amit nem ellentételen volt néhány vár átadása. Másrészt az ő valódi célja a Toranikba gyakran betörő, jelenleg Doriával szövetséges nomádok megsemmisítése volt, mégha szándékát hangzatos szavak mögé rejtette is. A kör alakú asztal másik oldalán a lampryssai Argei dul Odrak türelmetlenül fészkelődött. A nemes kezdte feszélyezni a csend. Fújtatott egy nagyot, hogy megtörje a némaságot, de meglepetésére a Tanács ötödik tagja leintette. Donaál Nórhan, a toroni követ, pontosan tudta mit akar mondani. Ugyan Lampryssa síkságainak lakói Tharrt tisztelték istenükként, leginkább az egymással folytatott végeláthatatlan csetepatékkal voltak elfoglalva. Még a famor hívására sem szívesen hagyták ott végtelen lankáikat és évszázados sérelmeiket. Az idős, vézna férfi méltóságteljesen felállt és az uralkodó felé fordulva meghajolt. Kiegyenesedve bal kezével botjára támaszkodott, kisimította dreggisének ráncait, majd jobb kezét újra díszesen hímzett felöltőjéhez érintve, behízeglő hangon belekezdett.

- Felség! Ne hagyja, hogy a hitetlenek mézbe mártott nyelve elhomályosítsa elméjét! Mert békeajánlatuk nem más, mint arcucsapás! Nem kínálnak semmit csak azt, amit máris Toron fénye ragyog be! – ezt hallva a marsall és a toraniki nemes szeme is megvillant. A Birodalom követei ezekkel a szavakkal szokták bejelenteni igényüket valamire. – Állítsa le a hadműveleteket és kérem engedje meg nekem, hogy hittérítőimet elküldjem közéjük! Hadd járja át őket is Tharr er...

Dal Usthad e szavak hallatán felpattant és a mondatot félbeszakítva az Tharr papjára mutatott., hogy ezt meg merte tenni abban jelentős szerepet játszott Toron gyengesége. A Birodalom még mindig nem heverte ki teljesen a legutóbbi zászlóháború súlyos veszteségeit.

- Uram! Toron követe ezennel túl messze ment! Miért kellene ilyen kártékony férgeket ekkora kegyben részesíteni? Nem érdemlik meg az egyetlen igaz hit nyújtotta vigaszt! Vasat, tüzet és halált azt igen! – a tárnokkapitányi posztot is betöltő hercegkapitányt nem véletlenül háborította fel a követ javaslata. Ha a nomád pásztorok áttérnek a Néma hitére, minden ott folytatódik, ahol a háború kirobbanásakor abamaradt. A fosztogatás, nyájai elhajtása, parasztjainak rabszolgaként való eladása. Ráadásul ezután még Tharr egyháza is védené őket. Azt már nem! – Én azt javaslom folytassuk a küzdelmet míg e kártékony fajzat írmagját ki nem irtottuk!

Az Abaszisztól délre elterülő hatalmas kiterjedésű alföld vándorló, nomád harcosai sok gondot okoztak, mind a toraniki, mind a lampryssai földesuraknak, sőt a doriaiaknak is, de mivel a doriai királyt ismerték el uruknak, adójuk legalább részben kárpótolta az általuk okozott veszteségeket. A két hónapja kirobbant háború célja ezen helyzet megváltoztatása volt. Legalábbis Dal Usthad ezt igyekezett mindenkivel elhíttetni, beleértve saját magát is.

Hiába volt a Tanács többsége belefáradva az immár négy évtizede tartó háborúskodásba, egy újabb háború folytatása ellen, az utolsó szót a nagykirály mondta ki.

- Marsall úr! – fordult a nyurga fiatalember az őszhajú vardanita felé. – Bár sejtem, mi a véleménye, kérem fejtse ki álláspontját!

- Felség! A magasföldi nomádok sok embert vesztek, mindenesetre ahhoz eleget, hogy egy ideig ne jelentsenek komoly fenyegetést. Fogadja el Doria királyának ajánlatát. Célunkat

elértük. A nemrégiben elfoglalt várak elegendő védelmet jelentenek. Több határerődünkből kaptam jelentést összecsapásokról. Hamarosan vége a nyárnak és ha seregünk keleten tölti az őszt, ki tudja mire vetemednek a kwyn'lori nomádok.

A nagykirályon látszott, hogy erősen gondolkodik. Hirtelen felpattant székéről és hevesen gesztikulálva fel-alá járkált, egy hang nélkül. A jelenlévők jól ismerték különös szokását, ezért csendben várták, hogy meghozza döntését. Fialat kora ellenére a nagykirály hamar belefáradt szerepébe. Nagyon nyomasztotta az uralkodás, gyenge idegrendszere gyorsan feladta a küzdelmet és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy tomboljon. Ilyenkor nagyon, de nagyon sajnálta, hogy apjának számtalan törvénytelen gyereke született, de örököse csak egy. Lelke békére vágyott. Nyugalomra és csendre, de mindez nem adatott meg neki. Egy ősi mondás jutott az eszébe. „Ahol csend van, ott béke is van.” Megfordult és asztalra támaszkodott. Most végre mindenki békén fogja hagyni.”

- Elfogadom az ajánlatot.

- De uram! – hördült fel az toroni. – És az egyház? Csak nem fog egy ilyen bölcs uralkodó a sötétben hagyni ennyi embert! Dicsőséges atyja is, ha kellett vassal, ha kellett szép szóval, de buzgón terjesztette hitünket! – szavait követően botjával koppantott. A csattanásra a bot díszes vége alig láthatóan izzani kezdett, de ezt egyik jelenlévő sem vette észre. Nórhan lopva körbepillantott, majd humortalan félmosolyra húzta a száját. – Természetesen elfogadom a marsall úr bölcs döntését, - fordult nyájasan a vardanita felé. – azonban arra kérem uram, ne feledkezzen meg hitbéli kötelességeiről sem!

- Rendben, rendben. – sóhajtotta a fiatalember és különös fény gyulladt a szemében. – Írják bele a válaszunkba, hogy cserében sértetlenséget kérünk hittérítőink számára. Ennyi. Se több, se kevesebb. – nézett haragosan a felpattanó dal Usthadra, aki nyelt egyet és csendben leült. – A Tanács ülését berekesztem! Marsall úr lenne szíves tájékoztatni a nejemet és nagykancellárt döntésemről?

- Természetesen felség! Ha megengedi, miután végeztem a béke lezárásával, sietek vissza otthonomba. A barbárok ügye nem tűr halasztást és Alansur nagymester távollétében kettős feladat hárul rám.

-, hogyne marsallom! Menjen csak! Amint végzett azonban várom vissza. Országunk nem nélkülözheti bölcsességét. – motyogta maga elé a fiatal uralkodó üres tekintettel lerogyva székébe.

A teremben maradók gondolataikba merültek. Mindannyiuk figyelmét elkerülte, ahogy a látszólag vereséget szenvedett toroni elégedetten dörzsölgeti kezeit az asztal alatt.

II.

„Ki ne hallott volna már az abasziszi falanxokról, Ynev talán legkitűnőbb gyalogos alakulatairól? Kevesen tudják, hogy a legyőzhetetlen harcosok bölcsőjét hegyek között ringatták. A Salastos bércei között, ahol az ember értékét nem származása vagy rangja, hanem kizárólag tehetsége és küzdeni tudása dönti el. A zord hegyek városállamainak szövetsége immáron közel ötven éve csak névleg ismeri el a nagykirályok, valamint a Toronhoz hű toraniki és lapmryssai hercegek kapitányok fennhatóságát. Férfilakosainak lételeme a katonáskodás, egész életüket a hadsereg tölti ki. Amint a fiatalok elérik a kilenc éves kort, csatlakoznak városuk falanxához. Mindannyiuk végső célja eljutni a hithű harcosok számára fenntartott mennyországba. Ezért sokuk titokban idegen földön tökélesíti ismereteit a harc és a háború művészetéről.

Az idő múlásával a Sellah-hegységen túli barbár törzsekkel vívott harcok egyre sűrűbbé és hosszabbá váltak, a városok vezetői két nagy pártra szakadtak: a változást követelő újítókra, és a tradíciók tökéletességét hirdető hagyományörzőkre. A véget nem érő viták éppen a legalkalmatlanabb pillanatban osztották meg a Kardok Tanácsát. Alig telt el tíz év azóta, hogy Toron intrikáit siker koronázta és Eniessa Kersastin P.sz. 2029-ben férjül vette rokonát,

Obed dal Rasziszt. Kitartó munka eredményképpen a két legerősebb Toron-párti családot összekötő nász létrejött. Ezáltal nemcsak a hercegkapitányok, de az ország egysége felett örökdő lovagok keze is megkötetett, hiszen alapítójuk, Pilaro Vardano esküje szerint Hiere Otlokir ereklyéivel megkoronázott törvényes uralkodót kell szolgálniuk. A lampryssai és toraniki hercegkapitányok uralma ellen fellázadt hegyi városok szövetsége immár közel ötven esztendeje, az utolsó született Otlokir halála óta a gyakorlatban is önállóan intézte ügyeit. Ám azzal még a hagyományőrök is tisztában voltak, hogy az egyre erősödő központi hatalom előbb vagy utóbb fel akarja majd számolni nehezen kivívott függetlenségüket.”

Idézet Lierton mágiszter Abaszisz Története című művének XVII. tekercséből

Pohos alak állt a tanács előtt. Olerat Cetegus, Razdag városának kereskedője, patrícius immár fertályórája beszélt. Hangja végigszállt a karcsú oszlopok által tartott vörös-fehér boltívek alatt. A négyzet alakú teremben közel száz férfi hallgatta feszülten, ahogy a lépcsőzetesen emelkedő sorokban ülő hallgatósággal szembe fordulva magyarázott. Hallgatóinak többségén mellvért acélja csillant a fényben, a nadrágból és gazdagon hímzett rövid kabátból álló ünnepi ruha felett. A jelenlévők mindegyike kardot viselt, sokuk díszes sisakján nyugtatta kezét.

- Az emberáldozók befolyása hatalmasra nőtt. Bábjuk, a hobbant nagykirály szavára, most, hogy a szárazföldi hercegkapitányok támogatására már nem számíthatunk, akár százezer főnél is nagyobb sereg indulhat hadba. Razdag városa védtelen. Nem lehet nem a toroni fattyak – e szavaknál kiköpött – kezét látni zsoldosokból álló seregünk pusztító lázadásában. Miután a felkelésben nemcsak hadseregünket, hanem a hadviseléshez értő patrícius társainkat is jórészt elvesztettük, tartományunk hadereje mindössze néhány ezer rabszolgakatonából, valamint polgártársaink által kiállított maroknyi nehézgyalogságból áll. Hozzá nem értő emberek, mint jómagam vezetése alatt. Ezért az Onpor-medence kereskedői és bányászai ezennel hegylakó rokonaikhoz fordultak segítségért reménytelen helyzetükben. Nagy nap ez Montenor életében. Megmutathatja a világnak mire hivatott! - fejezte be szavait a patrícius, majd meghajolt és leült. Számos hozzászóló után magas, izmos, ősz hajú férfi emelkedett szólásra. A szónoki emelvényhez lépett és erőteljes, parancsnokláshoz szokott hangján belekezdett válaszába:

- Nem, nem és ismét nem! Én sohasem szavazom meg, hogy beavatkozzunk egy külsős határvillongásba. Évtizedek óta nem foglalkozunk a külvilágiak országainak ügyeivel. *Ifjú* - hangsúlyozta ki – parancsnoktársunk pedig pontosan erre kéri a Tanácsot. Hagyjuk hadd irtsák csak egymást Tharr fattyai! Amennyiben nem fenyegeti városainkat közvetlen támadás nem támogatok semmilyen expedíciót! Én a javaslat ellen szavazok! - fejezte be mondanivalóját a fővezér, majd lassan a helyére ment és nagy szuszogással leült. A békében eltöltött utóbbi öt év alatt jelentős súlyfelesleget szedett fel és bár karjain még kidolgozott izmok kötegei duzzadtak, hasán már megült a háj.

A teremre döbönt csend ereszkedett. Minden jelenlévő tisztában volt azzal, hogy a vitapartnert egy ilyen komoly kérdésben ifjúnak nevezni felért egy alig burkolt sértéssel a montenori erkölcsi kódex szerint. Márpedig a seregek vezérének ellenlábasa igen csak komoly hírnévnek örvendett a változásokat szorgalmazó, fiatalabb tiszték körében. A csend megsűrűsödött, ahogy az arcok egynémelyikén megjelent a visszafojtott düh halvány pírja. Az ősz hajú férfi elgondolkodva simogatta állát, miközben elégedetten vette tudomásul, hogy sikeres találatot vitt be az újítók vezetőjének.

- Tegrada parancsnok! - szólt a Tanács vezetője, aki magát a Hadurat képviselte a tanácskozáson. - Ha kíván válaszolni, Öné a szó.

Középkorú, átlagos termetű, vékony, kidolgozott izomzatú szikár férfi állt fel az első sorból, és gyors, ruganyos léptekkel a szónoki körbe lépett. Szikár termete éles ellentétben álltak az előtte szóló tanácsstag elkényelmesedett megjelenésével. Vett egy mély levegőt, de mielőtt megszólalt volna szürke szeméit körbejártatta a teremben ülőkön.

- Harcostársaim! Az előbb nem egy jelentéktelen változásról hallottunk. Razdag küldötte - biccentett a Tanács vezetője mellett ülő vendég felé – események olyan folyamatáról számolt be, melyek nemcsak a mi sorsunkra, hanem az egész országra komoly hatással lehetnek. Tudjátok mindannyian, hogy a nagykirály, ki megtagadta ősi isteneit Tharr nevében igazza a tartományokat. Mélyen tisztelt vezetőnk, az utolsó néhány háború hőse, másképp lát e témában. Nyilván jól ismeri a stratégia magas művészetét, hisz oly sok alkalommal volt kénytelen megismételni közismert, elsöprő győzelmeit... - a sötéthajú tiszt még folytatta volna ironikus hozzászólását, ám szavait elnyomta a felhangzó moraj. Támogatói, a jellemzően fiatalabb tisztek, egymás közt mosolyogva adtak hangot tetszésüknek, míg általában idősebb ellenzői felháborodottan tiltakoztak a sértés hallatán. A falanxparancsnok egyértelműen az elmúlt időszak egyre elhúzódóbb hadjárataira célzott. Már maga a tény is, -, hogy e sikertelen csatákat felemlegette e helyen - felért egy nagyobb arcul csapással, de, hogy mindezt még a fővezér hibájának is rója fel...

Az eddig visszatartott indulatok a tetőfokukra hágtak, és a két tábor közti feszültség kitörni készült.

- Uraim! Uraim! – próbálta a Tanács vezetője lecsillapítani a kedélyeket.

Jól tudta, az ő felelőssége, hogy a tanácskozás rendjéről gondoskodjon, és még a gondolatba is belesápadt, hogy a kudarc hírével kerüljön a szigoráról hírhedt Hadúr tekintete elé. Választása nem lévén, végül olyat tett, amire meglehetősen régen nem került sor e falak között. Magához intette az őrparancsnokot, elkérte tőle kürtjét, majd teljes erőből belefűjt. A felharsanó riadó hangjára mindenki felpattant, fegyveréhez kapott és a veszély forrását kereste. Egyedül Olerat állt tanácstalanul a felfordulás közepén. Közös nyelven előadott kérésére heves hegyvidéki dialektusban folytatott vitatkozás volt a válasz, majd kürtszó és kavarodás.

Lassan lecsendesedett a kiabálás, helyükre kerültek a kivont fegyverek, ahogy a tanács tagjainak nyilvánvalóvá vált, hogy nincs veszély. Néhány perccel a kürtszó felhangzása után lassan újra helyre állt a rend.

- Ön az Akadémia parancsnoka! Mi a mentsége minősíthetetlen viselkedésére? - kérdezte a Tanács vezetője.

- Tisztelt Uram, Tisztelt Tanács! Bár már rég kinőttem az *ifjú* korból válaszom stílusának oka mégsem Ponsabedo seregparancsnok célzása, hanem a hazám miatt érzett aggodalom volt. Nem nézhetjük tétlenül, ahogy egykori uraink Tharr zászlaja alatt egyesítik erőiket. Most Razdag a célpont, de ki tudja ki lesz a következő? Most viszonylag kis erőfeszítés árán bebizonyíthatjuk a világnak kik Arel leghívebb követői! Most még elháríthatjuk a veszélyt! Ha még nem késő! – nézett körbe az akadémia vezetője. Noha támogatói arcáról a hit és a meggyőződés fénye sugárzott, ellenzői tekintete – kiknek szava nagyobb súllyal esett latba a Tanács döntésekor – továbbra is elutasítást tükrözött.

- Csak nem fél városunk egyik legjelesebb tagja? - szólt közbe az Aranybajnokok vezetője, aki eddig nem foglalt állást a vitában. Bár nem viselt semmilyen egyéb tisztséget a város elit alakulatának vezetője hagyományosan Montenor harmadik legfontosabb emberének számított. A Hadúr és a seregparancsnok után természetesen.

- Természetesen nem!, hogy igazamról mindenkit meggyőzzek, Arel próbájára hívom Ponsabedo seregparancsnokot! És, hogy, a döntéssel szemben a későbbiekben kifogást ne emelhessen senki, lemondok minden jogomról! A küzdelem az általa választott feltételek szerint fog lezajlani!

A termet ismét a dermedt és hitetlenkedő csend vette birtokába. Thessziasz, az akadémia vezetőjének fiatal szárnysegédje lélegzet visszafojtva figyelte az eseményeket. Az imént Tegrada falanxparancsnok istenítéletet kért. Ítéletet, amely alól nem volt kibúvó, és amelynek eredménye minden montenori számára kötelező érvényű. Az istenítélet során mindkét oldalon közel háromszáz harcos küzd majd egymással, gyakorló fegyverekkel, de harci páncélzatban,

valós körülmények között. A szigorú szabályok között lezajlott küzdelmek eredményei a hiedelmek szerint, magának Arelnek áldását viselték magukon, ezért másképp megoldhatatlan helyzetekben gyakran használták a döntést végső lehetőségeként. Azonban a próbát ritkán alkalmazták személyes ellentétekből fakadó vitás kérdések eldöntésére. Ráadásul olyan esetre még a legöregebbek sem emlékeztek, ahol a próbát kérő minden előnyt átengedett volna a kihívottnak. Ponsabedo seregparancsnok, a montenori seregek főparancsnoka leereszkedően intett, hogy elfogadja a kihívást.

Miután ketten maradtak a Tanácskozás Csarnokában Thessziasz an Tardera hitetlenkedve nézett parancsnokára. Bár még nem volt teljes jogú tagja a Tanácsnak, Tegrada szárnysegédjeként joga volt részt venni az üléseken. Mialatt parancsnoka a helyén ülve gondolkozott, Thessziasz fel-alá járkált a tanácsterem csiszolt gránitlapjain. Egyedül lépéseinek üteme visszhangzott az üres teremben. Hosszú belső vívódás után nagy nehezen szólásra nyitotta száját, de alig jött ki hang a torkán.

- Uram! Kérek engedélyt barátként szólni! - nyögte ki végül nagy nehezen

- Ugyan, Thessziasz, hagyd a hivataloskodást! Bár szent a hely, magunk között vagyunk. - nézett fel parancsnoka.

Az utolsó éves hallgató nyelt kettőt, hogy megszűnjön a torkát elszorító érzés. Ismerte annyira a Hadi Akadémia vezetőjét, hogy tudja bármilyen, a döntésére vonatkozó kérdést feltehet neki. Ez nem a végzősök évfolyamelsőjének a kiváltsága volt, bár Thessziasz nagyon büszkén viselte az ezért járó aranysegélyű bíbor köpenyt, hanem az aggódó beosztotté. Kedvelte parancsnokát, aki noha évei számát tekintve még nem tartozott az idősebb, tekintélyesebb főtisztek közé, mégis jelentős hírnévre tett szert. Szerencséjére, amíg a Tanács nem jelöli ki végleges szolgálati helyét az Akadémiához tartozott. A legkitűnőbb végzős ugyanis hagyományosan a parancsnok szárnysegédjeként szolgált.

- Ilyen döntést még senki sem hozott amióta a próba létezik! – robbant ki belőle hirtelen. - A seregparancsnok biztos az Aranybajnokokat fogja maga mellé kérni, meg a paderriakat. Az összes belső városi falanxnak majd neki kell elküldeni a legjobb egységeit. Nekünk pedig csak a külső városiak jutnak majd! Mire megyünk velük Montenor legjobbjai ellen uram?

- Ne aggódj. - válaszolta nyugodtan az idősebb tiszt és idegesen topogó tanítványára nézett. - Én tudok valamit amit ő nem.

- És mi lenne az?

-, hogy elpuhult. Az utolsó barbár háborút éppen csak, hogy megnyertük kényelmeskedő és kiszámítható stílusa miatt. Mindig ugyanazt teszi, nem változtat semmin. Pedig semmi sem állandó...

- ...csak a változás maga. – fejezte be Thessziasz parancsnoka kedvenc mondását.

- Látom tudod a leckét. – mosolyodott el Tegrada. – A világ márpedig változik és ha mi nem változunk vele...

- Változás ide vagy oda még mindig ő a seregparancsnok! - motyogta Thessziasz az orra alatt.

- Bízz bennem fiam! Tudom mit csinállok! – nézett rá ismét felettese magabiztosan, de szárnysegédjét a válasz nem nyugtatta meg, mert megérezése mást sugott.

III.

Thessziasz nyugtalanul forgolódott fekhelyén. Nem a puha ág hiányzott neki, bár a táborban kiosztott sátrak nem éppen kényelmükről voltak híresek. A föld minden göröngye lehetőséget kapott, hogy lassan halványuló nyomot hagyjon testén, mialatt a szél vadul rángatta feje felett a vásznat. Végre igazi parancsnok volt, hiszen egy teljes oszlop irányítását bízták rá, amely önmagát is beleszámítva harminc főt tett ki, de ugyanakkor beosztása még sem volt jelentős, hiszen nem harctéri feladatot kapott, csak a tábor védelmét bízták rá.

Igaz, ami igaz feladata adott helyzetben létfontosságúvá válhatott, hiszen Arel próbáját kétféleképpen lehetett megnyerni, az ellenséges seregvezér elfogásával, vagy az ellenséges tábor elfoglalásával. Így – ahogy Tegrada is mondta - stratégiai szempontból a legkritikusabb helyen volt.

- Stratégiai szempontból, na persze! – dünnyögött magában Thessziasz még mindig indulatoktól fűtötten. Jól tudta, hogy az ő táboruknak semmilyen szerepe nem lesz ezen a próbán. Mivel parancsnoka minden előnyt átadott ellenfelének, az könnyen teljesíthette a jóval nagyobb dicsőséggel járó, nehezebbik győzelmi feladatot is azaz az Akadémia vezetőjének elfogását. Könnyedén megtehetette. Seregének zömét a Montenor legkiválóbb alakulatai alkották, nehezebb páncélzatot viseltek és az idő is nekik dolgozott. Mivel Tegrada lemondott erről az előnyről is, a falanxparancsnoknak a bírák által megadott időn belül kellett teljesítenie a győzelmi feltételek valamelyikét. Az, hogy a táborok helyszíneit is Ponsabedo választhatta meg, már csak a hab volt a tortán. Helyzetüket mérlegelve Thessziasz szerint katasztrofálisan indult a mindent eldöntő próba, igaz e gondolatait gondosan megtartotta magának.

Előadták helyette mások. A táborban tartott haditanács – amely az iderendelt egységek parancsnokaiból állt – véleménye ugyanis szinte mindenben megegyezett a fiatal katona aggodalmaival. Ennek többen is hangot adtak. Tegrada azonban mindenki kétségeit eloszlatta, amikor ismertette taktikája lényegét.

- Mint azt mindannyian tudjátok Menisszai Ponsabedo az utóbbi időben kizárólag a tökéletes biztonságra törekedett. Így volt ez a legutóbbi két Barbár Háború valamennyi csatájában. Tudja, hogy egységeink tapasztalatlanabbak, ami ideális lehetőséget nyújt számára kedvenc taktikája, a Medve Kettős Ölelésének alkalmazására. Mindannyian láttátok, ahogy fölényét bizonyítandó még el is árulta ezt nekünk, amikor a próbát megelőző felvonuláson is ezt az elemet mutatta be katonáival.

- Már megbocsáss! – szólalt fel egy idősebb tiszt, a Thenia városi felderítők vezetője. – Mindannyian tudjuk, hogy a Kettős Ölelés elsősorban fegyelmetlen egységek ellen alkalmazható! Miért gondolod, hogy a sereparancsnok ellenünk is ezt fogja használni? Annyival azért nem gyengébbek az egységeink!

- Valóban. Ám ellenfelünk figyelmét azonban most elkerülte, hogy a nehezebb vértzet kisebb sebességet jelent. Lehetnek bármilyen erősek az egységei, ha nem érnek oda, ahol mi vagyunk. Mi pedig uraim, mint a szélvész csapunk be a medve két ölelő karja között és támadjuk meg az ellenfél felállásából adódóan gyenge centrumot. Átverekedjük magunkat rajtuk és ezt követően már gyerekjáték lesz a győzelem. A hátvéd szembefordul az utánunk özönlő átkaroló egységekkel és feltartóztatja őket, amíg a sereg leggyorsabb egységei elfoglalják a tábor. Viparamarás. Odacsapunk, mielőtt feleszmélhetnének.

A sátorban elismerő suttogás volt a válasz, ahogy a csapattestek vezetői csendben megtárgyalták egymás közt a lehetőségeket. A hangok elháltával a felderítők vezére kért ismét szót.

- Jó a terv! Arel a megmondhatója, még működhet is. De mi lesz, ha az ellenség mégis más taktikát alkalmaz és elfoglalja a táborunkat, amíg mi elvagyunk?

- Ezért hagyunk hátra egy jelentősebb egységet – mondjuk egy oszlopnyit – egy tehetséges, fiatal tiszt irányításával, hogy kivédje az esetleges támadásokat. – nézett Tegrada mosolyogva a hirtelen elkomoruló Thessziasz szemébe. – Ne becsüld alá a küldetésedet fiam, nagyon fontos feladatod lesz majd! Stratégiai szempontból nézve te leszel a legkritikusabb helyen...

Így hát Thessziasz a tábor csendjében szenvedett, miközben gondolatai egyfolytában a távolban küzdő társai felé kalandoztak. Az első órákban kivágott fákkal és karókkal, valamint a közelből odagörgetett nagyobb sziklákkal gondosan megerősítette az ellenséges parancsnok által számukra választott, nehezen védhető helyet. Mire végeztek, az esetleges támadók

kizárólag egyetlen szűk járaton keresztül juthattak a táborba. A bejáratot pedig csekély számú védővel is képesek lesznek majd tartani. Ezt követően a fiatal tiszt meghatározta az őrségek és őrzőjáratok rendjét, majd megkezdődött a várakozás véget nem érő feladata.

Szíve mélyén azonban szörnyű gyanú fészkelte. Nem tudta, miből jutott erre a következtetésre, de biztosra vette, hogy a ravasz fővezér csapdát állított parancsnokának. Érezte, hogy valamilyen apró részlet felett elsiklott a figyelmük, mely részlet kritikussá válik majd az elkövetkezőkben. Lassan beesteledett. A takaródó után Thessziasz nyitott szemmel bámulta a sátor tetejét. „Mi az, mi lehet az amire Ponsabedo készül?”. De hiába törte a fejét. Addig-addig erőltette az agyát míg végül egyszerűen elaludt.

Álmában egy fekete nyílás előtt, medvére támadó hatalmas viperát látott, amely csak az üres levegőbe mélyesztette méregfogait. A medve mindig kitért előle, súlyos csapásokat osztott a kígyónak és már a végső ütésre készült, amikor felmagasodott mögötte egy hegy...

Hirtelen felriadt. A medve emléke még ott lebegett tudatának szélén. Fázósan felült és amikor csizmájáért nyúlt váratlanul ráébredt álma megfejtésére. A seregvezér csapdát állított. Nem is akármilyet. Amíg Tegrada gyorsan mozgó, de gyengébben felfegyverzett egységeinek meglepetésszerű csapásával akarta legyőzni nehezen mozgó ellenfelét, addig Ponsabedo nem választja szét, hanem együtt tartja csapatát. Táborá közelében, számára kedvező terepen harcra hívja és megsemmisíti a könnyebb fegyverzetű és alacsonyabb létszámú egységet. Ha nem akar megszegyenülni az Akadémia parancsnokának el kell fogadnia a csatát és végül nem marad más lehetősége, mint a szégyenteljes megadás. Mellkasában dörömbölő szívének üteme a füleiben visszhangzott. Zaklatottan próbálta összeszedni gondolatait. Bizonyosan tudta, hogy álmában a megoldás közelébe jutott. Aztán hirtelen belevillant a felismerés.

Most vette csak igazán hasznát kedvenc időtöltésének. Bár az Akadémián nem bátorították, de nem is tiltották új ismeretek elsajátítását, kevéssé ráérős idejében Thessziasz Montenor egész környékét bebarangolta. Még a Külső Városok határáig is eljutott felmérve és magában elraktározva a jellegzetes tereptárgyakat.

- Hét mérföld ide Derazon hegye, és további tizenhárom onnan Ponsabedo táborá, ráadásul ki tudja merre járnak a főerők. Legjobb esetben is húsz mérföld menetelés. Még csökkentett felszereléssel is túl hosszú idő, míg odaérünk. - gondolta elkeseredetten. - Ha szerencsénk van még azelőtt megtaláljuk őket mielőtt belefutnak Ponsabedo csapdájába. De, hogyan hívjam fel a figyelmüket a csapdára? És mi lesz, ha mi futunk bele? Mit tudok én tenni harminc emberemmel? Még az utunkat is elállja a hegy. Azám a hegy! - csapott a homlokára. Ebben a pillanatban vált teljesen értelmezhetővé álma jelentése. Az Akadémia vállalkozó kedvű hallgatói rendszeresen megmászták a közel ezer láb magas bérceket. – Az istenekre! Megvan a megoldás! – csúszott ki a száján.

A sátor túlsó felében alvó alak megmozdult a zaj hallatán. Thessziasz megvárta míg hálótársának légzése ismét szabályossá vált, majd végtelen lassúsággal, csendben felkelt. Hiába volt Esztanidosz az Akadémia harcmodor és alakzat tanára most nem segíthetett parancsnokán és tanítványán. A próba idején kirendelt bíróként tevékenykedett, az ő szerepe volt megfigyelni és értékelni minden eseményt, amely Thessziasz egységével történt. A próba pedig a hadisten vallásának egyik legszentebb eleme volt., követői csak a legkritikább esetben merték megszegni a szabályait. Márpedig amit Thessziasz tenni készült igencsak feszegette a határokat. - A legjobb lesz, ha a bírót kihagyjuk belőle! – gondolta, miközben sátrából kiosont a holdfényes éjszakába.

Két altisztjét felébresztve a harci jelbeszéddel elmagyarázta nekik, hogy fontos beszélőnivalója van velük, de a bíró nélkül.

- Rendkívüli helyzet állt elő: Tegrada falanxparancsnok komoly bajba került. Egyedül ránk számíthat, mivel az ellenfél ravasz csapdát állított. A segítségére kell sietnünk. – a fiatal tiszt néhány szóban elmesélte álmát, majd a látomásból levont következtetését. – Átkelünk a

hegyen, megállapítjuk a seregek elhelyezkedését, majd az alkalmas pillanatban hátra támadjuk Ponsabedot. Azonnal indulnunk kell! Mivel a sebesség mindennél fontosabb, páncéljainkat és pikáinkat nem tudjuk magunkkal vinni. Tudom, kétségbeesett lépés, és a sikerre csekély az esélyünk, de ez az egyetlen lehetőség, hogy segíthessünk társainkon! Ráadásul mivel mire mindent elmagyaráznánk a bírónak és meggyőznénk igazunkról kifutnánk az időből, így őt is hátra kell hagynunk.

- Védelem nélkül hagyjuk itt a tábor? Mi történik, ha a seregszerecsnek akár csak egy átkozott kis őrzőket küldött, hogy kihasználjon egy ilyen lehetőséget? – a kérdező altiszt összeráncolt szemöldökkel, de magát kihúzával beszélt ifjú felettesével. Thessziasz ismerte őt, számtalan ütközet veteránja volt, akit Tegrada nem véletlenül hagyott vele hátra.

- Igazad van Querra! Nem hagyhatjuk őrizetlenül a tábor, mégis muszáj lesz minél nagyobb erővel elindulnunk! – Thessziasz néhány szempillantás alatt végiggondolta a lehetséges megoldásokat és következményeiket. – Rendben van. Válassz magad mellé hat embert. Ti fogjátok őrizni a tábor. Úgy kell tennetek, mintha a teljes őrség továbbra is a táborban maradt volna. Vezessetek őrzőket, fűjétek el a takarodót és így tovább.

Az altiszt elszomorodó arckifejezésére Thessziaszban egy vidám gondolat fogalmazódott meg, de gondosan ügyelt rá, hogy ez ne látszódjon meg rajta.

- Ne kicsinyeld le a küldetésed Querra, nagyon fontos feladatod lesz majd. Ne feledd, ha nem jársz sikerrel és a tábor elvész, mindennek azonnal vége! Igazság szerint, ha jól végiggondolod stratégiai szempontból a legkritikusabb helyen leszel! Egyéb kérdés?

Senki sem válaszolt. Mindannyiuk számára világos volt, hogy a fiatal tisztnek igaza van.

- Dologra! Fertályóra múlva találkozunk a tábor kijáratánál. Indulás, minden perc drága!

IV.

Ifinben ömlött az eső. Mi az, hogy ömlött! Úgy szakadt mintha az ég összes csatornája megnyílt volna. Ez még egy forró nyáron sem lett volna szokatlan a tenger mellett fekvő városban, de az mert minderre egy hét szárazság után egy váratlan lehüléssel együtt került sor, a babonás helyiek nyugtalanokodva találgatták, miért zúdíthat rájuk Antoh úrnő ennyire bőkezűen a zivatart. Az égi áldás olyan sűrűn zuhogott, hogy az a kevés járókelő, aki az utcákra merészkedett, szinte térdig járt a vízben. Piszkos, sötétbarna leve ide-oda hömpölyögött a sikátorokban és hatalmas tócsákká duzzadt a tereken.

Hieré városban egy kisebb csoport küzdötte előre magát a vardanita lovagrend ifni rendháza felé. A három vizitor után egy magányos, szikár és hórihorgas alak lépkedett lehajtott fejjel, majd három újabb testőr következett. Vastag köpenyeik ellenére mindannyian teljesen átáztak és az egyik magas harcosnak időnként vacogtak a fogai, bárhogyan is igyekezett uralkodni magán. A kihalt utcákon senki sem látta, hogy ilyenkor a hosszú fekete páróka, amit a fején hordott megbillent és újra meg újra meg kellett igazítania.

Majdnem fertályóráig tartott mire a menet pocsolyákat és vízfolyásokat kerülgetve átküzdötte magát a Bőrcserzők utcáján és eljutott a rendház vastag kapujáig. A vardanita lovagrend fővárosi kolostorerődje semmiben sem különbözött a rend többi hasonló célú épületétől. Vastag, de nem túl magas falait húsz-huszonöt lépésenként karcsú, vékony tornyok szakították meg, melyek a rend papi tagjai számára kötelező szertartások helyszínéül szolgáltak. Ahogy a menet a több láb mély beugróban elhelyezkedő kapuhoz ért, a kíséret vezetője megragadta a kopogtatót és három erőteljeset vert az ajtóra. Majd egy pillanatnyi várakozás után még négyet.

- Héé, nem betörni! – szólt ki az őr azonnal a kémlelő nyíláson. – Már vártuk magukat!

- Akkor miért nem nyitotta ki azonnal?

A laikus testvér egy szót sem szólt csak dűnyögve szöszmötölt kulcsaival, majd a hatalmas reteszt félre húzva kinyitotta a kis kaput. A magas termetű jövevények csak mélyen meghajolva férték át a kis nyíláson.

- Száritkozottatok meg! – bökött az őr a kapu mellett lobogó tűzre, majd a mellette álló szolgálógyerekhez szólt. – Jelentsd az ügyeletes testvérnek, hogy a komtur úr vendégei megérkeztek.

Ahogy a vendégek a tűzűst körül gyülekezett feltűnt neki, hogy a vizitorok nemcsak a díszes ruhájú vendéget, hanem egyik társukat is megkülönböztetett figyelemben részesítik, de nem maradt ideje ezen gondolkozni, mert váratlanul maga a komtur tűnt fel istentiszteleteken használt díszköntösében. Az ájtatos paplovagot szemlátomást szertartás közben zavarták meg.

- Mi ilyen fontos? – kérdezte indulatosan, majd meglátva a tűz mellett száritkozókat arca elkomorult. – Szóval ti vagytok azok. Korábban jöttetek. Na mindegy. Kövessetek. – ezzel az ifini rendház vezetője elindult. Az ajtónálló legnagyobb meglepetésére a magas, hosszú fekete hajú testőr követte először és csak utána a díszes ruhájú vendég.

Miután a menet eltűnt a belső udvar felé vezető folyosóban, a laikus testvér magában a furcsa és nyugtalanító idegeneken töprengett. Ahogy visszatolta a reteszt és bezárta a zárakat arra a megnyugtató következtetésre jutott, hogy a bizalmatlan testőr nyilván a fontos vendég testi épségére ügyelve ment előre, elkerülte azonban figyelmét, hogy a legdrágább ruhába öltözött látogató apró meghajlása, ahogy maga elé engedte a kissé pocakosnak tűnő vizitort.

Kint vigasztalanul ömlött tovább az eső.

V.

Menisszai Ponsabedo seregvezér, a montenori seregek fővezére egy hatalmas szikla tetején állt, ahonnét kitűnő kilátása volt a hamarosan harctérre. Mellvértjén szikrázva csillogott a lemenő nap fénye, robosztus alakja kirajzolódott az erdő zöldje előtt, miközben a szemközi mezőt figyelte. A főtiszt szokásához híven elgondolkodva simogatta állát. Elégedett volt az események alakulásával, tervei eddig tökéletesen sikerültek. A változást követelők vezére nemsokára vereséget szenved Arel próbáján és a város megmenekül a fenyegető veszélytől. Embereit a Derazon-hegy előtti sík terepen helyezte el, nem messze a táborától. Ha az ellenség megpróbálta volna elfoglalni, először a csapatán kellett volna átverekednie magát. A hegyen túli terület már kívül esett a próba helyszínének határán, a szemben álló sereg csapatmozgásait pedig jelentettek előőrsei. Így a fiatal tiszt nem próbálkozhatott, hogy a hátába kerülve kedvezőtlen terepen kényszerítse védekezésre, nyílt terepen felállított nehézzvértezű katonái pedig képesek lesznek elhárítani minden támadást. A seregarancsnok kissé még szégyenkezett is, amiért egy ilyen egyszerű trükkel csapta be ellenfelét. Ő maga szervezte úgy a dolgokat, hogy az akadémia vezetőjének ne legyen más lehetősége, mint a Próba felajánlása egyenlőtlen feltételekkel. Az elmúlt hetek során fokozatosan terelte be a fiatal tisztet a csapdába. Dühében ökölbe szorult a keze, amikor eszébe jutott, hogy az újítók vezetőjének sajnos sok mindenben igaza volt. A csaták véres forgatagában már nem volt a régi. Valószínűleg a kora miatt sem hozott már olyan gyors -és ami sokkal fontosabb jó-döntéseket a küzdelem hevében mint korábban. De a stratégia! Az igen. Ott nem kellett másodpercek alatt döntenie. Azt még legádázabb ellenfelei sem tagadták, hogy a barbárok ellen vívott utolsó háborúk költségei és veszteségei drasztikusan lecsökkentek, bár időtartamuk kissé megnőtt.

- Pedig micsoda tartása van ennek az ifjoncnak! – gondolta, miközben szeme sarkában megszapordtak a ráncok, ahogy arca felvette azt, ami nála mosoly megfelelőjének számított.

- Ahogy a fejemre olvasta az elmúlt háborúk eredményeit! Nem hittem volna, hogy ilyen bátorság rejtőzik a tiszteletlen külső alatt. Már-már sajnálom, hogy így kell történnie...

A próbán vereséget szenvedő katonai vezetők többet nem kaphattak harctéri feladatot, mivel vereségük egyértelműen megmutatta, hogy nem kedvesek többé Arel szemében. Szükség volt erre a súlyos szabályra, hiszen e nélkül szinte minden kétséges döntést az istenítéletre bíztak volna a felbőszült felek.

Azonban már nincs mit tenni, elrendeltetett. Ő itt áll Derazon szikláin alatt és katonái élén, fegyverben várja ellenfelét, hogy ítéletet hirdessen felette. Az ítélet pedig nem lehet más, mint a szégyenteljes vereség. Egységeit a Montenor legjobb katonái alkotják. A paderrai és a mielenari falanxok veterán századai, valamint végső biztosítékként az Aranybajnokok két teljes oszlopa. A kétszer harminc főt számláló egység végképp megpecsételte a támadók sorsát. Nincs az az alig másfélszeres túlerőben lévő, de gyengébben páncélozott ellenfél Torontól délre, mely eséllyel vehette volna fel a versenyt az éltek elitjeivel.

Ráadásul az előzetes várakozásokkal ellentétben a Medve kettős ölelésének taktikája helyett egységei zárt, védekező formációban várták az összecsapást. Mivel az idő ellene dolgozott, a másik vezérnek hamarosan kétségbeesett rohamra kell küldenie katonáit, hogy elfoglalhassa táborát. Ebben az esetben pedig... Nos, nincs mit szépíteni a dolgot. A csapda bezárult, Menisszai Ponsabedo pedig elvégzi a hadisten által reá bízott küldetést és megakadályozza, hogy a Kardok Városai ismét a romlás útjára lépve megnyissák kapuikat az értelmetlen külvilágiak előtt. Ahogy a nap lassan eltűnt a látóhatár mögött ő is elhagyta megfigyelő helyét.

– Tehát holnap. – gondolta magában, mivel a megadott határidő a következő nap délelőtt járt le. – Holnap hirdetek ítéletet a nevedben, ó Arel.

Mivel felszerelésük túlnyomó részét a táborban hagyták, Thessziasz és huszonhárom katonája alig több mint egy óra alatt tette meg a Derazon - hegyet a táborától elválasztó távolságot. Amikor elérték azt a ritkás fűvel borított keskeny sávot, ami a sziklafalat az erdőtől elválasztja nekiláttak a mászás előkészületeihez. Mindenki háromszor körbetekerte derekán a kötelét, egy csomóval rögzítette, végül a szabad véget a másik köteléhez erősítette, egy emberekből és négy lábnyi kötélrészletből álló láncot hozva létre ezzel. Az első katona éppen elindult a sziklafalon felfelé, amikor kellemetlen meglepetésként Esztanidosz váratlanul „csatlakozott” hozzájuk. Robosztus testfelépítése ellenére a gesztenyeszín hajú tanár olyan hangtalanul mozgott mint egy macska.

- Megkérdezhetem, mit is csinálnak voltaképpen? – kérdezte gúnyosan a katonától, ahogy kilépett az erdőből.

Hangját meghallva többen megugrottak meglepetésükben, a vezető pedig ijedtében elvétette a lépést és visszacsúszott a földre. Thessziasz, aki a sor végén állt lassan, vontatottan fordult tanára felé.

- Tegradának szüksége van ránk. – válaszolta egyszerűen.

- Ne beszéljen félre! Úgy értettem, hogy képes egy csapat hívó egy próba alatt így viselkedni? Miért próbáltak meg lerázni? És mi ez a szabálytalanság? Hol vannak a páncéljaik? És a fegyvereik? Csak nem azt akarják mondani, hogy elvesztették? Ez ellenkezik a próba szabályaival! – mondta Esztanidosz nyugodtan, bár zöld szemei szikráztak a visszafojtott dühtől. – Mit tudnak a mentségükre felhozni? – fordult a katonák felé.

- Csak a parancsaimat teljesítették. – vette védelmébe azonnal a fiatal tiszt embereit, mielőtt bármelyik megszólalhatott volna.

- Úgy! Akkor emberei egyrészt dicséretet érdemelnek engedelmességükért, másrészt büntetést, mert nem tagadtak meg egy ilyen istenkáromló utasítást.

- Hadd magyarázzam meg! Rájöttem Ponsabedo tervére és tudom, hogy Tegrada falanxparancsnok bajban van. Mivel Arel szavai nem szólnak az egységek fegyverzetéről, ezért bátorkodtam a megkérdezése nélkül cselekedni.

- Mit képzelsz magáról, Thessziasz kadét! A próba alatt elhagyni a bírót szabálytalan! Elismerem zseniális húzás volt éjjel megosztani csapatát, de így eltűnni... - a szabályok értelmében a szétváló csapatokat a kirendelt bírónak kell jeleznie és az új csapathoz új bírót rendelnie. Ezek értelmében a fiatalember nem szegte meg a szabályokat, amikor egy időre bíró nélkül maradt. - Ugyan már Thessziasz! – enyhült meg a hatalmas termetű mielenari és tegezésre váltott – Azt TE is tudod, hogy a szabályok tiltják a fegyverzet cseréjét az istenítélet alatt!

- Sajnálom uram, de nincs igaza. – ellenkezett a fiatalember, ragaszkodva a hivatalos nyelvezethez – Nyilván a XXXII. deszdikhonban szereplő döntésre utal. Arra a kilencvenhárom évvel ezelőtti esetre, amikor theniai Khisszon a már legyőzött ellenfél fegyvereivel szerelte fel saját egységeit. A fenti eset óta szerepel a Próbák Könyvében a hetvenkettedik szabály. Szó szerint: „Semmilyen parancsnok nem veheti igénybe legyőzött ellenfeleinek felszerelését vagy egyéb más módot, hogy ezáltal erősebb egységeket állítson fel!”. De a harminckettes semmit sem szól a felszerelés vagy a fegyverzet csökkentéséről, Uram! Már pedig mi pont ezt tettük. Nehézgyalogosból könnyűfegyverzetűvé leminősítve magunkat. Ezt nem tiltja a törvény Uram!

Montenor deszdikhonjai minden fontos eseményről beszámoltak, ami a városokban történt. Thessziasz fő elfoglaltsága, a barangolás mellett, az évkönyvek tanulmányozása volt. Még az Akadémián is kevesen voltak akik jobban ismerték nála a könyvekben feljegyzett eseményeket, amely ténnyel tanára is tökéletesen tisztában volt.

- Nehéz helyzet elé állítasz, – mosolyodott el rövid gondolkodás után a tanár – de az élet mindig hoz meglepetéseket. A helyzet fontosságára való tekintettel elfogadom, amit mondtál. Én is ismerem a harminckettediket, ezért elfogadom az érvelésed, de – fenyegette meg ujjával növendékét – biztos lehetsz benne, hogy ha visszaértünk az Akadémiára kikérem a Tanács véleményét.

A katonák megkönnyebbülten vették tudomásul, hogy a próba szabályosságára ügyelő bíró egyetértett parancsnokuk döntésével. Esztanidosz letekerte magáról kötelét és a sor végén álló Thessziaszéhoz erősítette.

- Honnan tudad, hogy itt vagyunk? – adta fel végleg ellenkezését a fiatalember

- Querra mindent megtett, hogy kikerülje az egyenes választ, de miután megfenyegettem, hogy a Bírók elé állítom köteleltségzegésért elmondta mi a tervetek. De – emelte fel mutatóujját ismét Esztanidosz - , miután meggyőződtem arról, hogy semmilyen szentségtörést nem követél el, nem fogok ilyet tenni. Büszke lehetsz magadra. Nemcsak, hogy egy jó döntést hoztál rövid idő alatt, de az embereid még velem is szembeszálltak miattad. Na indulás!

VI.

Teltek múltak a hetek és a Tűz és Fény Hónapjai Krad kvartjába fordultak. Nordigam marsall vezetésével a vardaniták néhány hét alatt békét teremtettek a déli határon. Elég volt egyetlen látványos győzelem és a rajtaütések véget értek. A hegyek között lakó asziszok nyugodtak művelhették tovább földjeiket, a kereskedőkaravánok is visszatértek. Néhány apróbb dologtól eltekintve Abaszisz sokat szenvedett tartományában az élet visszatért normális kerékvágásába. A marsall lelkiismerete azonban nem nyugodhatott, amíg meg nem győződött róla, hogy a Kwyn'Lior nomádok kedvenc évszaka, a tél is támadás nélkül fog eltelni. Háromezer főnyi lovas seregével égetve és pusztítva mélyen behatolt az alföldre. A vardaniták elüldözték a nomádokat, megmérgezték, vagy betemették a kutakat, így egy jelentős kiterjedésű lakatlan gyeput hoztak létre. Végezetül csellel visszafoglalták, majd lerombolták Zorgas várát, így megfosztva a nomádokat a Zarde folyón túli egyetlen hídfeállításuktól. Dolga végeztével a marsall visszavezette lovasait a határt képező hegyekbe. Miután három hét alatt közel kétezer mérföldet lovagolt, rövid pihenés után újra nyeregbe ült,

hogy a nagykirály kérését teljesítve még az év vége előtt a fővárosba, Ifinbe érjen. Így történhetett, hogy már Antoh második havát írták amikor megérkezett, hatalmas termetű testőrkapitánya és tucatnyi lovag kíséretében. Röviddel megérkezésük után, a hosszú úttól fáradtan és a hidegtől elgyötörten, épp a vardanita rendház előcsarnokában próbáltak megmelegedni, amikor feltárult az ajtó és hópelyheket sodorva magával egy laikus testvér lépett be.

- Nordigam marsall! – szólította meg és térdre ereszkedett. Feljebbvalója intésére felegyenesedett és belekezdett mondandójába. – A Nagykirály haladéktalanul látni kívánja.

A medvetermetű testőrkapitány felszisszent. Ahová ura megy, oda neki is mennie kell, márpedig átlagon felüli terhelésnek kitett hátsója már így is eléggé sajgott.

- Miért a sietség? – kérdezte mérgesen, fájdalmasan megtapogatva tomporát. A marsall kishíján felnevetett, amikor rájött miért olyan harapós.

De a testvér csak némán ingatta a fejét, jelezve ő sem tud többet.

VII.

A kis csapat lassan haladt a közel függőleges falon. Eltelt negyedóra aztán még egy. Amikor Thessziasz lenézett az erdő fái már csak bokroknak tűntek a magasból. Tenyere és térde sajgott a sziklák okozta kisebb sérülésektől. Már-már elfelejtette milyen nehéz feladat a meredek hegyet megmászni. Még egy lépés, még egy húzás. Közvetlenül mögötte Esztanidosz úgy szuszogott mint egy tárnakovács fűjtatója. Thessziasz magában somolyogva arra gondolt, hogy, ha így folytatja tanárát saját zihálása fogja lesodorni a falról. „Talán szólnom kellene neki, hogy vigyázzon.” - gondolta amikor hirtelen egy fojtott kiáltást hallott majd kötörmelék záporozott a fejére odafentről. Felemelte fejét, hogy figyelmeztesse az előtte mászót, de már csak azt látta, hogy a katona elveszti egyensúlyát. Reflexeinek köszönhetően sikerült oldalra elugrania a zuhanó test elől, de kapkodó kezei és lábai nem találtak kapaszkodót. Egy pillanatig azt hitte bal lábával mégis meg tudja tartani magát, de csak annyit ért el, hogy ellökte magát a faltól. Amint megérezte, hogy zuhanni kezd átvillant a fején, hogy egy embert még meg tudnak tartani a többiek, de kettőt már bizonyosan nem. Már éppen elkezdett felkészülni az halálra, amikor egy erős kéz utánanyúlt és megragadta derekán a kötelet. Hatalmas rántást érzett, ami kipréselte tüdejéből a levegőt, és úgy érezte rögtön kettészakad. Ahogy tekintete kitisztult, felnézett és meglátta Esztanidoszt amint fél kézzel egy kiálló sziklába kapaszkodik, a másik kezével pedig szilárdan tartja őt. Tanára segítségével újra megkapaszkodott a falon és amíg lélegzetvételének ritmusa helyreállt végignézte, ahogy a többiek visszahúzzák megcsúszott társukat.

- Köszönöm! – lihegte amint levegőhöz jutott.

- Első deszdikhon, harmadik szabály: – válaszolta mosolyogva tanára. – „Társad életét mindenképpen óvjad!”

Mivel tudták, hogy sietniük kell, a csapat rövid idő múlva folytatta a mászást. Újabb fertályórák teltek el egymás után. Már majdnem éjfélre járt, amikor feljutottak a hegy két csúcsa közötti keskeny hegyhátra. A telihold fénye ezüstben fürdette a környéket. Thessziasz engedélyezett egy rövid pihenőt. Mindenki leült, hogy pihenjen egy kicsit, de a szárnysegéd tekintete eközben is folyamatosan a messzeséget pásztázta. Vad szél rángatta izzadságától nedves ruháját, mialatt szemével a seregek hollétére utaló jelet keresett, de hiába. Aztán egyszer, nem messze a hegy lábától, alig láthatóan tüzek fénye csillant. Majd még egyszer aztán még egyszer.

- Ezek csak a szemben álló seregek lehetnek! - gondolta Thessziasz a fények számából. Túl sok volt belőlük egyetlen táborhoz képest.

mivel a pikások alakzatát csak szétzilálta volna egy futólépésben befejezett roham. Ezzel szemben az újítók egységei futni kezdtek és bösz csatakiáltást hallatva teljes lendülettel vetették magukat ellenfeleikre.

VIII.

Az Onpor-hegység őslakos törzseinek hite szerint az istenek a sziklabércekben lankak leláncolva, ugyanis teremtményeik az emberek fellázdak ellenük, elkábították és a hegyek mélyére zárták őket. Álmukban meg-meg rázkódnak, ilyenkor reng a föld, leomlanak a sziklák és a folyók megváltoztatják irányukat. Ám az istenek mélyen alszanak és erre ritkán kerül sor. De egyszer végleg felébrednek és akkor a világ teljesen megváltozik.

Az állatbőrökbe öltözött vadász egy szikla mögött lapult. Felajzott íját kezében tartva óvatosan kilesett fedezéke felett. A kőszáli kecskét teljesen lekötötte a hegyi zúzmó rágsálása, így nem vette észre a lassan egyre közelebb lopózó embert. Váratlanul megriasztotta a több száz lábbal lejjebb futó ösvényen haladó karaván zaja. A hajtók kiáltozása messzire hallatszott ezért fejét felcsapva felugrott és egy kisebb kőgörgeteg felé indult. A vadász tudta, hogy most vagy soha. Célzott és eleresztette az ideget. Nyílvesszeje halk pendüléssel indult útnak, majd egy tompa cuppanással becsapódott az állat oldalába. A kecske utolsó ugrásának íve megtört, fájdalmasan felmekegett, majd a kőomlásra rogyott. Néhány kisebb kő megindult, lezuhant és a tetem is néhány lábnyit lejjebb csúszott, de megállt. A vadász feszülten figyelt. Mindenképpen szüksége volt zsákmányára, ugyanis törzse elég régóta alig-alig jutott élelemhez. Az elmúlt néhány évben sűrűn jártak a zajos karavánok a hegyi ösvényeken és az ideges kőszáli kecskéket egyre nehezebb volt elejteni. Tett néhány óvatos lépést a kőomlás felé. Semmi sem mozdult. Lassan, minden egyes lépését megfontolva, az esetleg könnyen mozgó kavicsokat kerülgetve haladt zsákmánya felé. Amikor odaért, egy pillanatra megkönnyebülés öntötte el, de gyorsan elhessegette az érzést és feladatára koncentrált. Éhes feleségei és gyermekeire gondolt. Kimért mozdulatokkal összefogta az állat lábait, majd egy gyors rántással a vállára emelte. És ekkor megindult a görgeteg. Dühvel és elkeseredettséggel teli halálsikolya még a meginduló kőlavina moraját is túlharsogta.

A nyers abbitot szállító karaván túljutott az Onpor-hegység legmagasabb pontján és lassan ereszkedett a kanyargó ösvényen Tadzeli felé. A több mint száz öszvérből, hajtóikból, a felderítőként szolgáló kalandozókból és a biztonságukért felelős katonákból álló csapattól nem messze, egy völgy végében óriási magasból víz zuhogott alá. A Vadvíz folyó forrása. Gyors és vad hegyi patak volt, mely közel kétszáz mérföld megtétele után jelentős folyamként érte el a Quiron-tengert Tadzeli városában. Miután a négyszáz ynevi láb hosszan elnyúló menet túljutott az út legnehezebb szakaszán az öszvérhajcsárok előtt már jól megérdemelt jutalmuk lebegett és kurjongatva sarkalták nagyobb sebességre a nehéz terhet cipelő málhás állatokat.

- Mi volt ez? – nézett fel váratlanul a karaván előörsében haladó félelf. Éles hallása jóval az emberek előtt figyelmeztette a veszélyre. Feszülten figyelt néhány szívdobbanásnyi ideig, majd teli tüdőből ordítani kezdett. – Gyorsan! Mindenki lapuljon a sziklafalhoz! Kőomlás!

Ekkorra a többiek is meghallották a sikolyt, mely a szinte függőleges hegyoldalakról visszaverődve jutott el hozzájuk, de a kiáltást hamarosan elnyomta a lezuhanó kőlavina dőreje. Nem volt szerencsájuk, a legközebbi menedéket nyújtó beugró túl messze volt. A lezúduló sziklák egykedvűen és könnyedén sodorták el az embereket, az állatokat és magát az ösvényt is. Percekig hullottak a kövek. Az omlás halma elzárta a vad hegyipatak útját rövid idő alatt tóvá duzzasztva vizét.

IX.

Már távolról hallatszott a csatazaj. A csapat tagjai önkéntelenül gyorsítottak lépteiken, míg kis híján már szaladtak. Ekkor már tudták, későn érkeztek. Nem lesznek képesek időben figyelmeztetni parancsnokukat a veszélyre. A sűrű erdőben azonban elég nehézkes volt a tájékozódás ezért Thessziasz úgy döntött szétbontakoztatja egysége sorait, remélve, hogy így előbb akadnak az ütközet színhelyére. Felemelte bal kezét, megvárta míg mindenki megáll majd bal kezének mutatóujjával felemelt jobb csuklójára egy vízszintes vonalat húzott és kézfejével balra aztán jobbra intett. A csapat fele tőle balra másik fele jobbra csatársorba állt négy-öt lábnyi térközt hagyva egymás közt. A fiatal tiszt intésére elindultak előre, mindezt gyakorlatilag egy hang nélkül. Alig néhány perc telt el feszült csendben amikor felhangzott a gyülekezőt jelző gerlehuogás. Thessziasz balra fordult és meglátta a harcérintkezés jelét vadul mutogató katonát. Továbbadta a jeleket, majd amikor katonái összegyűltek rövid beszédet intézett hozzájuk.

- Sok jót nem ígérhetek. Kevesen vagyunk és felszerelésünk sem igazán alkalmas arra a szerepre, amire vállalkoztunk, – nézett a kezében szorongatott gyakorló kardra - de nem tehetünk mást, most minden rajtunk áll. Ha nem járunk sikerrel, a Tegrada is velünk bukik. Küzdjetek hát bátran!

- Montenor! – kiáltották együtt a katonák, ahogy rohamra indultak.

A kéttucatnyi harcos harci kiáltása elveszett az erdő melletti réten küzdők által keltett lármában. Ám egy valaki felfigyelt az újonnan érkezettekre. Ponsabedo egy kisebb domb tetejéről nézte, ahogy katonái szabályos alakzatban, bevárják a rohamozó ellenséget. Kétsége sem volt a végkimenetelt illetően. „A győzelem már nincs messze”. – gondolta elégedetten, amikor éles fülét megütötte a háta mögül felhangzó csatakiáltás. – „Mi ez?” – dermedt meg hirtelen és keze ráfeszült gyakorló kardjára. – „Ellenség a hátunkban? Ez lehetetlen! Hiszen ez legalább egy oszlop!, hogyan kerülhették el az őrzáraitam? Hiszen a hegyen túli terület, már kint van a próba határain, éppen ezért helyeztem el itt a táboromat. A Hegy!” – csapott bele hirtelen a felismerés.

Ahogy azonban az egység közelebb ért, egyre gyanúsabb lett számára. – „Hiszen ezeken nincsen páncél! Miért küldött volna Tegrada, nyilvánvalóan esélytelen könnyűgyalogosokat a tábor elfoglalására? Ennek nincsen semmi értelme! Akkor pedig, ez csak valamelyik egységparancsnok kétségbeesett lépése lehet, hogy mentse ami még menthető!” – Márpedig személyes testőrsége, az Aranybajnokok öt tagja képes lesz feltartani őket. Bár igencsak meglepték, de még nem győzték le! Jobb kezét felemelte és intett testőreinek, hogy kövessék. Az Aranybajnokok osztagának fényes páncélzatán megcsillant a délutáni nap fénye, ahogy egy szabályos vonalba sorakozva Thessziasz egysége ellen indultak. Menetelés, majd futólépés közben is megtartották tökéletes alakzatukat. Egyre csökkent a távolság az arany vonal és a csatasor között. Már csak néhány lépés volt hátra, amikor a Ponsabedo váratlan jelére a veteránok megálltak. A támadók egy részének azonban ugyanez nem sikerült és teljes erőből belerohantak a kitarított gyakorló kardokba. Féltucatnyian buktak fel az így szerzett kisebb-nagyobb sérüléseknek köszönhetően. Aztán a két egység véglegesen összeakaszkodott. Hiába voltak túlerőben Thessziasz katonái egyszerűen nem tudtak áttörni a seregvezér köré vont arany pajzsfalon. Hiába köröztek emberei az oroszlánként küzdő veteránok körül, képtelenek voltak megtalálni a rést ellenfeleik védelmén. Ha pedig a bajnokok sújtottak le, összetört amit értek, legyen az gyakorló fegyver, vagy ellenfeleik csontjai. Egyre többször hangzott fel a bírák vezényzava: „Halott vagy!”, amellyel kijelentették, hogy az adott katona a továbbiakban nem vehet részt a próbán.

A támadók fogytával az idősödő férfi kedvet kapott, hogy összemérje vívótudását az ellenféllel. Pajzsát maga elé tartva kilépett védelmezői közül és mind Esztanidosz mind a másik bíró tekintetétől követve rárontott az egyik támadóra. Az először megrettent amikor

észrevette a főparancsnokot, majd hatalmasat kiáltva, kardját felemelve támadásra indult. Kiáltása azonban gurgulázásba fulladt, amikor a seregpáncsnok pajzsát tökéletes ütemben maga fölé rántva kivédte a támadást és kardjával pontosan gyomorszájon döfte. „Halott vagy!” – hangzott fel újra a kiáltás.

Thessziasz felismerve a lehetőséget, hogy az ellenséges vezér legyőzésével megnyerheti a próbát, ezért két gyors hátra lépéssel megszakította eddigi küzdelmét az egyik Aranybajnokkal és futva Ponsabedo felé indult. A seregpáncsnokot kifinomult ösztönei figyelmeztették az új veszélyre, de már nem volt olyan gyors mint régen. Arra még éppen jutott ideje, hogy pajzsát maga elé kapja amikor Thessziasz teljes lendületből nekiszaladt. Gyakorló kardja csikorogva csúszott le a pajzsról, majd a fém perembe akadva valósággal letépte Ponsabedo kezéről. A főtiszt megtántorodott, de az egyensúlyát nem veszítette el. Lerázta bal kezéről a pajzs elszakadt bőr tartószalagjait majd támadó állást felvéve Thessziasz felé fordult. Mikor felismerte kivel áll szemben, tekintetében újszülött tisztelet villant.

- Ezt jól csináltad fiam! – szűrte a szót fogai között. – Érdekes, ám hiábavaló lépés. A próba eldőlt. Add meg magad!

A fiatalember azonban tudomást sem vett szavairól és lassan körözni kezdett a fővezér körül. Most végre szemben álltak egymással. A régi és az új, öreg és fiatal, változatlan és változás. Thessziasz támadott először. Villámgyors egyenes szúrást indított Ponsabedo hasát megcélozva. A fővezér könnyedén, csuklóból háritott anélkül, hogy aréblépett volna és ugyanazzal a mozdulattal Thessziasz fejére indított egy harántvágást. A fiatalember lendületét kihasználva kitért, megperdült és a feje felül készült egy vágást indítani, amikor azonban egy iszonyatos erejű rúgás találta hátba. Megkésve jutott eszébe, hogy a főparancsnok fiatal kora óta híres szokatlan harci technikáiról. A rúgás erejétől a földre esett, de azonnal talpra ugrott és fordulásból támadott. Csípőmagasságban kezdett vágását váratlanul mellmagasságban fejezte be. A fakard csikorgó hang kíséretében végigszántotta a ellenfele mellvértjét. Az évszázados kahrei munkát azonban semmilyen kard nem tudta volna átvágni és ezt a bírók is jól tudták. A fővezért csak egy, a fejére mért csapással lehetett volna érvényesen harcképtelenné tenni. Ponsabedo kardja eközben átsuhant a fiatal tiszté alatt és egy csontrepesztő ütést mért Thessziasz bordáira. Hirtelen mintha egy sárkány taposott volna rá. Lüktetett az oldala és minden mozdulat elképesztő fájdalommal járt. A bírók azonban még nem nyilvánították harcképtelenné, így dacos elszántsággal folytatta a küzdelmet. Győznie kell, vagy minden elveszett! A fővezér gyorsan pontot akart tenni az összecsapásra. Kétkézre fogta hát fegyverét és gigászi erejű csapásokat indított meg a másik irányába. Elismerése egyre csak nőtt a fiatal tiszt iránt, ahogy az folyamatosan védte támadásait. Jól tudta micsoda fájdalmakat kénytelen kiállni minden egyes alkalommal, ahogy fegyvereik összecsapnak, és látta az összeszorított ajkak mögül kicsorduló vért.

Thessziasz rövidesen ereje végére ért. Maga sem tudta, hogyan képes még egyáltalán háritani ellenfele rohamait. Megszűnt számára a külvilág, csak a lecsapó kardot látta és az oldalába hasító fájdalmat érezte. Újra meg újra. Tántorgott, a következő csapás kivédésére már nem is futotta erejéből. Hiába emelte fel kardját, Ponsabedo támadása elsöpörte azt és a sisakján csattant. Az ütés erejétől elsötétült előtte a világ. Még érezte, hogy ajka szétreped és vér önti el az arcát, majd egyszerűen elájult.

Az öt Aranybajnok és az idősödő tiszt saját veszteség nélkül állította meg a váratlanul előbukkanók rohamát. Ponsabedo szuszogva törölte meg verejtékező homlokát és elismerően nézett a földön fekvő alakok felé. „Nem is volt rossz próbálkozás. – gondolta. – Majdnem sikerült meglepniük”.

- Ápoljátok a sebesülteket! – szólt végül oda a némán várakozó legyőzöttekhez, akik eddig dermedt csendben figyelték parancsnokuk küzdelmét.

Nagyot nyögve kiegyenesedett és a látványtól ami elétáruult életében először összeszorult a gyomra. Centruma teljesen szétesett. A menisszaiak sosem küzdöttek még így. Földije

teljesen szétbomlasztották a paderriak arcvonalát. Pajzsukat eldobva gyakran hat-hét pikát öleltek át és eltörték vagy leszorították őket. Bár szinte mindegyiküket „halálos” seb érte, mivel a bírók amennyire lehetett közéről követték az eseményeket, elérték céljukat. Sok paderri elvesztette az egyensúlyát és elesett, mások eldobták, a hegyük letörése után, „használatlan” vált pikáikat és az így a keletkezett résekbe a menisszaiak második sora tört be pajzsát maga elé tartva. A támadók közelharcba kezdtek ellenfeleikkel, akik közül sokaknak még gyakorló fegyverüket sem volt idejük elővenni. Ponsabedo nem akart hinni a szemének. Montenor legkiválóbb falanxa egyre több és több teret veszített. Egy pillanatra mintha egy hatalmas, sisakos alakot látott volna az ellenséges centrum felett lebegni, de aztán a látomás elenyészett.

- Ez nem lehet igaz! Arel velük lenne? - hessegette el a gondolatot.

Fejét arrébb fordítva balszárnyát rendben találta - nem csoda, hiszen azt a szárnyat alkották az Aranybajnokok - így seregének jobb oldala felé nézett. Vállai hirtelen megroggyantak és szeme szélén rángatózni kezdett egy izom. Harcoló jobbszárnyát támadás érte az erdőből. A támadók élén egy fekete-arany sisakforgós alak haladt. Ponsabedo azonnal felismerte az Akadémia vezetőjének színeit. Míg gondolkodott sorra hullottak emberei, akiket immáron inkább akadályozott, mint védelmezett nehéz páncélzatuk. A szemből már lekötött egységre oldalról támadó katonák ugyanis gyorsabban nyomultak előre, mint ahogy katonái hosszú pikáikkal fordulni tudtak volna és a támadás lendülete nem hagyott lehetőséget emberei számára, hogy pikáiktól megszabadulva kivonják kardjaikat.

- Ez lehetetlen! – szakadt ki belőle az utóbbi percek feszültsége, ahogy az égre emelte kezeit.

- Ez nem történhet meg!

A csatát már elvesztette, de a Próbát még megnyerheti. Talán ha párbajra hívja ki a forrófejű újtót... Lelke mélyén azonban tudta, hogy a szívósságáról híres paderri ellen nem sok esélye lenne. Nem adhatja meg neki azt az örömet, hogy a lábai elé helyezi sisakját. Inkább kiegyenesíti az arcvonalat és a centrum utolsó három sorát jobbra küldi. Már indult volna, hogy személyesen igazítsa el tisztjeit, - persze ilyenkor nincs egy segédtsízt sem a közelben - de néhány lépés után a levegőt kapkodva megállt.

- Istennő! – fohászzkodott arcát a nap felé fordítva a fővezér. – Hát ez a Te rendelésed? A Kardok Városainak kapuit ismét kitárod a külvilág árulásai előtt? Szemem égető tekintetedbe mélyed, szívem számodra kitárom. Lásd hát, elfogadom döntésed!” – fordította pillantását ismét a föld felé. Keze ökölbe szorult a gondolatra, hogy annyi tervezés és szervezés után Tegrada higgadt, de mosolygó arcába nézve kell, hogy megadja magát. Ekkor váratlan ötlete támadt.

- Esztanidosz! – fordult vissza a legyőzöttek mellett áldogáló bíróhoz. – Jól emlékszem, hogy a meglepő támadást vezető fiatal tiszt csak harcképtelen és nem halott?

- Igen seregszereparancsnok. – jött a válasz.

- Rendben, akkor térítsétek magához, hogy beszélhessek vele.

- Igenis! – felelte fejét tiszteletteljesen meghajtva az akadémia tanára.

Thessziasz nehezen fókuszáló szemekkel figyelte, ahogy a seregszereparancsnok kikapcsolja sisakjának kapcsait, egy hirtelen mozdulattal kezébe nyomja, majd féltérdre ereszkedik előtte

- Én, Menisszai Ponsabedo a Kardok Városainak, Montenor seregeinek fővezére kérlek téged, fogadd el megadásomat.

Thessziasz megrendülve figyelte az eseményeket. Két Aranybajnok által támogatva alig állt a lábán. Még nem igazán tért magához a kábulatból, máris egy kellemetlen helyzet kellős közepén találta magát. Jól tudta, ő is, hogy az általános szokások szerint a megadást az ellenfél vezetőjének illik elfogadnia, de ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy az idős férfi maradék önbecsülését menti, amikor a gyűlölt Tegrada helyett neki ajánlotta fel megadását. Miközben habozott mindenki őt figyelte. Szeme sarkából látta ahogy Ponsabedo kétségbeesése egyre nőtt. Ha a fiatal tiszt elutasítja megadását, az mindennél nagyobb

szégyen lenne rá nézve. - Thessziasz hosszas vívódás után végül úgy döntött nem alázza meg az ősz parancsnokot. Bár egy pillanatra megfordult fejében, hogy ez a dicsőség Tegradát illetné, de még benne égett az előbbi küzdelem tüze.

- A mindenségit, a seregparancsnok megérdemli azt az utolsó kegyet, hogy emelt fővel adhassa meg magát! - mondta magában. Kihúzta magát és a helyzethez képest érces hangon megszólalt. - Én, Thessziasz an Tardera elfogadom a megadásodat!

Kijelentését követően a bírák azonnal előléptek és szájukhoz emelték harci kürtjeiket. A felharsanó kürtszó a Próba végét jelentette.

X.

Donaal Nórhan a nagykirályi palota teraszán állt és nézte, ahogy örvénylenek körülötte a hópihéek. A testét melegítő vastag prémköpenyben alig érezte az éjszaka hidegét. „Ezek vagyunk mi is, hópihéek. Játékszerek az istenek játékában.” Jellegzetes félmosolyára húzódott az arca, amint elképzelt egy alig-alig libbenő, határozottan a föld felé törekvő kristályt. „Ez lennék én.” – mosolygott felszabadultan. „Hókrisztály, aki az ura által kiejölt utat járja.” Hirtelen elkomorult. Eszébe jutott gyermekkorának nélkülözésekkel teli időszaka. Neve, mely örökre elárulja származását. Hiába volt ő az elsőszülött, apja a szegény földműves nem tehetett mást, minthogy elsőszülöttjét, a papok gondjaira bízta. Sovány földje két embert is nehezen tartott el. Az árvaházban pedig kijutott mindenből a navor fiának. Verésből, megaláztatásból, kegyetlenségéből. Az idősebb vagy gazdagabb fiúk rajta töltötték ki dühüket. Egy ideig. A fiatal Nórhan hamar megtanulta, hogyan lehet szövetségeseket szerezni, szívességekkel, fenyegetéssel, hízelkedéssel. Alig múlt tizennégy, amikor egy éjszaka kihallgatta két, idősebb, tanonc beszélgetését. Már gyerekkora óta arra tanították, hogy a véletlen Tharr eszköze. Ezúton tud beleszólni a halandók életébe. Mentora, egy idősebb memma gyakran mondogatta neki: „Az én szótáramból hiányzik az a szó, hogy véletlen. Csak Tharr akarata létezik.” Így nem tudta másnak, mint isteni közbeavatkozásnak betudni, amikor esti sétáinak egyikén meghallotta a suttogást. A két fiú esti programját vitatta meg, amiben jelentős szerepet kapott, két alantas hekkák szolgálatában álló nőszemély. Donaal életében először halotta azt a szót, hogy szajha. Csendben követte idősebb társait és végignézte hancúrozásukat. Ugyan szektájuk törvényei szigorúan tiltották papjai és papjelöltjei más gyházakhoz tartozó nőkkel történő közeli érintkezését, valószínűleg a két famor fiú úgy gondolta, ez rájuk nem vonatkozik. Amikor végeztek, Donaal rögtön érezte, hogy itt az idő. Ez az alkalom, amire mindig is várt. Előpattant rejtekhelyéről és elmondta, hogy hallgatásáért cserébe szívességeket kér. Az csak később fordult meg a fejében, hogy merészségeért akár halállal is lakolhatott volna, de fellépése olyan meggyőző volt, hogy az idősebb fiúk megrettentek és beleegyeztek feltételeibe. Attól kezdve nem nagyon bántotta senki. Aki kikezdett vele, így vagy úgy, de a rövidebbet húzta. Csillaga gyorsan emelkedett. Alig múlt tizennyolc, amikor már a rend legnagyobb reménységei között emlegették. És egy hasonlóan hideg éjszakán cellájának sötétjében megrázó erejű élményben volt része. Nem sokkal később az akkori torr elé hívták. Donaal meleg ruhája mélyén is kirázta a hideg az emléktől. Félve lépett be a díszes hálóterembe. Az öreg és rendkívül kövér szektavezér botjára támaszkodva közelebb csoszogott és csontig hatoló tekintetével végigmérte. Hiába volt magabiztos, magában és tudásában, azok a rettentés szürke szemek velőig hatoltak. Mintha éonok teltek volna el. Aztán megérezte a másik tudatának tapogatózó csápjait, amint elméje felé nyúltak, majd mintha megégették volna magukat hirtelen visszahúzódtak. Váratlan sikere magabiztosságot gyűjtött benne és most ő nyúlt ki a másik felé. Érezte mindkettőjük megdöbbenését, ahogy az öreg torr legmélyebb szándékai is feltárultak előtte. De sikere csak egy pillanatig tartott. A kapuk bezárultak és a viszontcsapás erejétől nyűszítve a padlóra zuhant. Könnybe lábadt szemein keresztül látta, ahogy az öregember is beleroskad

karosszékébe. Nagy nehezen térdre küzdötte magát és felállt. Felettese erősen zihálva csak annyit mondott neki:

- Tartsd titokban képességeidet, ameddig csak tudod, a saját érdekében. A többiek nem szeretik a túl erős versenytársakat. Tharr majd megmutatja, mikor jön el az ideje, hogy hatalmad teljében megmutatkozzon.

Egyikük sem gondolta, hogy az alkalom milyen hamar eljön.

Lépések zaja rántotta vissza a valóságba. A vastag hó hangosan ropogott a közeledő talpa alatt. Donaál megfordult és a nagykirály bíbor és arany színébe öltözött testőrt látott. Az ezüstpajzsos ugyan nem viselte az egységének nevet adó kerek pajzsot, de balját mégis olyan szögben tartotta mintha húzná valami.

- Uram! – hajolt meg mélyen. – A vardaniták megérkeztek. A Nagykirály látni kívánja.

- Mondja meg neki, hogy hamarosan csatlakozom.

XI.

Az újonnan kinevezett tiszt büszkén felvetett fejjel feszített díszőrséget álló egysége előtt. Thessziasz an Tardera számára a próbát követő időszak olybá tűnt, mintha folyamatosan ébren álmodna. Miután Ponsabedo megadva magát, letette a kezébe sisakját a próba végetért és a fiatal katona hamarosan ujjongó emberei között találta magát. Társai vállukra vették és így vitték oda a döbbenetét palástolni alig képes parancsnoka elé. Miközben jelentett, Tegrada tekintetét figyelte. A tömören megfogalmazott harci jelentés nem mutathatta be a szárnysegéd megoldásának valódi zsenialitását, de parancsnoka szemében látta, hogy tökéletesen tisztában van döntéseinek súlyával.

Másnap magához is hívatta ifjú beosztottját.

- Thessziasz! Most érkezett az utasítás. Itt kell hagynom az Akadémiát. – finoman elmosolyodott, ahogy szárnysegédje kétségbeesését figyelte. Noha nem volt rosszindulatú ember, úgy érezte ennyi szórakozást megérdemel, mielőtt közli a másikkal a jó hírt.- Muszáj mennem, fiam! Harctéri feladatot kaptam. Szükségem lenne azonban egy megbízható tisztre, aki képes gyorsan, jó döntéseket hozni. Ha elvállalod, kinevezlek a paderri harmad falanx vezetőjének, amely a támadó csapat részeként segítséget nyújt bajba jutott szomszédainknak. Vállalod? – mosolygott szélesen a döbbenettől csak hápogni tudó fiatalemberre.

Thessziasz megdöbbsent. Azt hitte, rosszul hallotta, amit parancsnoka az imént mondott. Tudta, ez azt jelenti, hogy a felettese harctéri feladatot bízott rá. Megszédítette a lehetőség. Soha nem hallott még ekkora megtiszteltetésről. Ezzel messze megelőzte minden évfolyamtársát, akik a hagyományos úton előbb kisebb egységek irányításával sajátítják el a vezetés tudományát. Ő pedig egy több száz harcosból álló egységet vezethet majd. Még a deszdikhonokban sem olvasott ehhez hasonló történetet soha. Hirtelen egy baljós gondolat ütött szöveget a fejébe.

- De uram! Végzős kadét, csak sikeres parancsnoki próbát követően, és csak magának a seregparancsnoknak a kizárólagos engedélyével kezdheti szolgálatát ilyen magas rangban. Én pedig egyik feltételnek sem feleltem meg...

- A paderri falanx tisztjei elfogadták próbaként, az istenítéleten nyújtott teljesítményedet. – magyarázta Tegrada – A seregparancsnok pedig áldását fogja adni a kinevezésedre, ezt garantálhatom a számodra – mondta, majd sokat sejtetően elmosolyodott.

Ragyogó időjárásban került sor Montenor seregeinek szemléjére. A hatalmas füves fennsíkot megtöltötték a szabályos alakzatban álló katonák és a városok lakosai.

Hogy előző nap pontosan mire is gondolt felettese, csak most vált nyilvánvalóvá Thessziasz számára, amint katonáival feszes vigyázzban várta a nemzedékek óta nem látott ceremónia kezdetét. A seregek a Salastos-hegylánc legnagyobb fennsíkján gyűltek össze, az izgatott emberek beszélgetéseinek moraja, halkán hullámzott oda-vissza a sziklák között.

„Paderr, Mielenar, Thenia és a többiek mind-mind itt vannak.” – mormogta magában, ahogy a falanxokat összeszámolva észrevette, hogy az őrségben levő katonák kivételével Montenor teljes hadereje jelen van a mezőn. A Tanács hívó szavára a legtöbben azok is visszatértek, akik idegen országokban, titokban szolgálták Montenort. Tegrada, az akadémia volt parancsnoka, új páncélzatában állt a Felmagasztaltak Dombján, amelyet csak a Hadúr és a mindenkori fővezér lába érinthetett. Az új seregparancsnok délcegen feszített a saját, fekete-arany színűre festett pajzsával és sisakforgójával kiegészített díszpáncélban. Ahogy vaskesztyűs kezét felemelte elhallgatott a moraj, csak a mező felett keringő madarak vijjogásait vitte tovább a szél. A csend szinte megülte a hatalmas fennsíkot.

Hirtelen mély dobbanás hallatszott a közelből. A hangot körbe-körbe adták egymásnak a karéjban álló sziklák büszke ormai. A menisszai falanxparancsnoka ismét ütésre lendítette az emberhosszú dobverőt, amellyel a nálánál kétszer magasabb dobot megszólaltatta. A próbán hősiezen helyt álló tiszt, kimérten lépkedett. Tudatában volt a ceremónián betöltött fontosságának, valamint a városának hozott dicsőségnek, hiszen az ő hangszereik jelentik be először a hadállapot beállítását. Azután új hang csatlakozott az elsőhöz, ahogy a mielenari falanx előtt álló tiszt is megszólaltatta a falanxa előtt álló hatalmas dobot. A dobbanások sűrűbbé váltak és Thessziasz hátán végigfutott a hideg, ahogy az ő falanxa előtt lévő dob is jelezni kezdte, a paderriak is csatába indulnak.

A három dob hangja ütemesen szállt, egyre gyorsulva, míg végül mély szívdobbanásokként nem zengett hangja a bércek felett. Bár csak három város csatlakozott a ceremóniához, a dobbanások így is megrezegették a környéket. A Kardok Városai felébredtek hosszú álmukból és ismét harcba mennek!

Azután a Kiemelkedettek Dombján fémes csillanás látszott és a fiatal tisztnek összeszorult a gyomra, majd szeme tágra nyílt a döbbenettől. A dobok hangjai lassan elvesztették ütemüket és a fennsík ismét dermedt csendbe borult.

A mező főhelyén a kardját kihúzni készülő Tegrada mellett egy gigászi alak jelent meg. Legalább másfél fejjel magasodott a fővezér fölé, és ahogy a dombon megállapodott, páncélján és sisakján zölden villant a nap fénye.

Mint mindig most is az Aranybajnokok reagáltak először. Öklüket páncélozott mellkasukhoz ütötték, kifelé lendítették, majd ismét szívükhöz ütötték.

A falanxok minden tagja utánozta mozdulatukat.

„Áldassék Arelnek neve!” – dübörgött fel egyszerre többtízezer torokból a kiáltás, égzengés dörgését hozva a Gyülekezés Völgyébe. A kiáltást még sokáig vitték magukkal a hegyi szelek.

Thessziasz a megtiszteltetéstől megnémulva figyelte, ahogy a Hadúr, istenük örökéletű bajnoka előhúzza kardját. A szokások szerint a mindenkori bajnok adta meg az engedélyét a háborúba lépésre. A Hadúr színrelépésével bizonyította, hogy Arel áldását adta harcukra. A hatalmas alak hangja betöltötte a teret, ahogy a hagyományok által megkövetelt módon egy ősrégi himnuszt kezdte citálni.

- „Mert immár véget ért a csalfa beszédek kora...” – hangja morajként verődött vissza a sziklákról.

- „...Mert immár eljött a kardok ideje!” – kiáltotta Thessziasz sokezer társával együtt teli tüdőből.

A fiatal tiszt az égre emelte tekintetét és néma fohással köszönte meg Urának a régóta várt lehetőséget.

Montenor belépett a háborúba.

XII.

Nordigam marsall előrehajolt kipárnázott karosszékeében és feszülten dobolni kezdett az asztalon. Nem szokott hozzá, hogy sürgős ügyben a Tanácsba rendeljék, azután megvárkoztassák. A Tanács többi tagján is látszott a feszültség. Már egy órája vártak a toroni követre. Serg dal Usthad többször felállt és leült. A toranikin látszott, majd szétveti a méreg. Még a nagykirály is türelmetlen volt. Egyedül a lampryssai hercegkapitány ült csendben, maga elé révedő tekintettel. A marsall a szoba új elrendezését vette szemügyre, immár nem először. A kör alakú asztal körül a karosszékek egyenlő távolságra álltak egymástól. Amikor Nordigam marsall belépett a terembe, a nagykirály díszes trónusán ült a főhelyen, szemben a bejárattal, magától értetődő természetességgel foglalta el a király jobbján álló helyet, ami szokatlanul távol volt az uralkodótól, mindenesetre suttogási távolságon kívül. Minden szék mellett egy doriai virágmotívumokkal gazdagon díszített kis asztalka állt. A nyáron még ellenséges király békeajándéka. Mind az ötnek a tetején csavart formájú mécses lobogott, erős illatuk betöltötte az egész szobát. A marsall nem értette az egészet, ha nincs itt még a toroni, neki miért kellett így sietnie? Magában dünnyögve a fejét csóválta és halkán szidta a kupájába töltött zamatos predoci vöröset. Édes íze miatt valósággal itatta magát, de lágysága elleplezte erejét. Nehéznek érezte a fejét, pedig csak a második kupa felénél járt. Mélyet szippantott a levegőből, de szédülése csak fokozódott.

- Csak nem tett valaki valamit az italomba? Lehetetlen! - gondolta – a nagykirály is ugyanebből a butéliából iszik. Dühösen lecsapta az ivóalkalmatosságot, de a csattanás hangját elnyomta a feltároló ajtó nyikorgása és a belépők lépteinek zaja. Tharr papja lépett be az ajtón, Kenetteljesen meghajolt társai felé, majd egy lágy mozdulattal elbocsátotta őket.

- Elnézéseitekért esedezem, de halaszthatatlan teendőim voltak.

A többiek helyeslően morogtak valamit, egyedül a marsall nézett szigorúan. A nagykirály megvárta, amíg a Donaal Nórhán is elfoglalja a helyét és szólásra emelkedett.

- Azért hívtuk ide ily sebesen, jó marsallom, mert az ügy nem tűr halasztást. – Igyekezett kezeivel nyomatékosan adni szavainak, de pont az ellenkező hatást érte el. A céltalanul kalimpáló végtagok láttán a toraniki - akin szintén látszott a bor hatása - szélesen elmosolyodott. Szerencsétlenségére az uralkodó észrevette a vigyort, ettől még jobban elbizonytalanodott. – Ügyünk, ööö, amely mindörökre biztosítja, ööö helyünket, ööö a hősök csarnokában. Ööö, fegyverbe hívom a teljes népfelkelést. – hadarta el egy szuszra.

A marsall nem akart hinni a fülének.

- Szabadna megkérdezni Felséged, miért? A nomádok nyugton vannak, a doriaiakat nemrég győztük le, Toron mellettünk áll, ki fenyegetné országunkat?

- Közvetlen veszélyről nekem sincs tudomásom. – folytatta némileg határozottabban dal Raszisz. – Mindazonáltal egy kőomlás és a nyomán felduzzadt Vadvíz-folyó elzárja az abbitbányákhoz vezető utat. A razdagi kereskedők nem engedik át nélkülözhetetlen, ööö szállítmányaimat, így döntésem megszületett, ööö koronánk alatt újra egyesítjük Abaszisz királyságának egészét. És a megmaradt kevés lázadó után pedig szomszédaink meghódítása, ööö következik.

Nordigam marsall magában hümmögött. Végülis miért ne? Egy ekkora birodalom játszi könnyedséggel legyőzne bárkit Torontól délre. Még a nomádokat is. Az összeset. Eljönne végre a béke, amiről rendje alapítója Pilaro Vardano álmodott. Még az ő életében! Vett egy mély levegőt. Szédülése kétszeres erővel tért vissza. Nyelt egy nagyot és lassan felállt. Megfontolt, de kissé bizonytalan léptekkel a széke mögött lévő ablakhoz ment. Ahogy kinyitotta, a beözönlő friss levegő mintha elfújta volna rosszullétét. Megfordult. A hideg nyomán mintha a többiek arcába is visszatért volna a szín. Egyedül az eddig csendben üldögélő lampryssai nézett továbbra is közömbösen maga elé.

Ebben a pillanatban nagy csattanással kivágódott a terem abbitveretekkel díszített kétszárnyú ajtaja. Az ajtónállók a földig hajoltak, ahogy a királyné, Eniessa Kersastin belépett. Megvárta míg a két szolga - orruk szinte a térdüket érte - teljesen kinyitja az ajtót, majd kecsesen intett. Zöld-vörösbe öltözött szolgálói becipeltek egy férjénél alig kisebb trónust, letették a nagykirályé és a toroni széke közé, eligazgatták rajta az aranyszálakkal hímzett brokátot, és ahogy jöttek hang nélkül távoztak. Bár korát pontosan senki sem tudta, a nagykirályné minden emberi számítás szerint már túl volt a hatvanon, mégis bámulatosan tartotta magát. Ahogy kecses járásával, kígyózó mozgással végigvonult a termen minden férfi szeme rátapadt. Beléptére felálltak, és fejet hajtottak, ám a tekintetét egyik sem tudta levenni róla. Csillogó, gyémánt fejéke glóriát vont hollófekete hajkoronája köré, mely ravasz kontyba csavarva, még jobban kiemelte hosszúkás arcát. Arca megőrizte szépségét, és gyönyörű, mélykék szeméből a tapasztalat sugárzott. Kecses nyakán a smaragd és rubin nyakék, melyet mithrill szemek tartották családjának címerállatát a krakent mintázta. Feszés, gömbölyű melleit tökéletesen kirajzolta mély dekoltázsa és a rásimuló selyem. A derék tájon húzott ruha redői azonban jótékonyan elfedték egyetlen testrészét, melyen semmilyen praktikával nem tudott kisebbiteni, telt csípőjét. Ugyan az udvarban folyamatosan pletykáltak a nagykirálynő által használt fiatalító varázsszerekről, a rossznyelvek sosem felejtették el kihangsúlyozni, hogy legalábbis kétes származású gyermekeinek nyomát semmi sem tudja eltüntetni. Ám sem első férjének kétes halála, sem a tőle származó két gyermek elvesztése nem törte meg ezt a gyönyörű nőt, aki legalább annyira eszével, mint külsejével vált Abaszisz legnagyobb hatalmú urává. Ahogy kecsesen leült az ajtón állók becsukták az ajtókat és a huzat megmozgatta a vastag függönyöket.

Nórhan összerázkódott, ahogy a hideg levegő megcsapta. Felkapta fejét, és ahogy összehúzta magán vékony palástját, halkán megszólalt.

- Kedves marsall úr! Megtennéd, hogy becsukod az ablakot egy fázós öregember kedvéért?

A vardanita elmosolyodott a reszkető toroni láttán. Még egy ilyen nagyhatalmú ember is milyen esendő tud lenni.

- Természetesen. – Felállt, becsukta az ablakot és megfordult. – Felség, úrnőm – kezdte a nagykirálynak és feleségének intézve a szavait. – ha szabad javasolnom legyenek az első célpont a barbárok. Egyrészt a legveszélyesebb ellenféllel számolunk le először.

- Ne haragudj.. – szólott közbe a Tharr-pap. – Bár tagadhatatlanul kevesebbet értek nálad a háborúhoz, azt még én is tudom, hogy egy ekkora sereg fenntartásához rengeteg pénz kell. Milyen hadizsákmányt remélhető a barbár törzsek leigázásától?

- Semmilyen. Azonban ha nem őket győzzük le először, állandóan őrizni kell a határainkat és még a népfelkelőkkel együtt sem elég erős a seregünk, hogy egyszerre két helyen legyen túlerőben.

Donaal észrevétel nélkül elhúzta a száját.

- Nem lesz ez így jó. Először mindenképpen a kincstárat kell feltöltenünk, csak utána vághatunk bele bármilyen komolyabb hadjáratba. – dűnnyögte maga elé. - Valahogy meg kell szabadulnom a marsalltól. Állandóan keresztül húzza a terveimet. Így nagyon sokáig fog tartani Freiglund egyesítése.

Jelentősegteljesen az uralkodóra nézett, aki zavaros tekintettel nézett vissza rá. Tekintetét lassan a padlóra szegezte. A nagykirály ugyanígy tett, látszott, hogy erősen töri a fejét, majd hirtelen felpattant. A mozdulat váratlanságától még a toroni követ is hátrahőkölt. A nagykirály idegesen motyogott magában, megállt és belekezdett szokásos hadonászással kísért mondandójába.

- Hű hívünknek, a marsallnak igaza van. Bár csábító a hatalmunk gyors megnövelésének – hajolt meg felesége felé – és Tharr hitének terjesztése, jóatyám mindig azt mondogatta, hogy ne engedjek soha ellenséget a hátam mögé. Nem szeretném, hogy dicsőséges seregünk felégetett országba térjen vissza. Jövő év nyarán, az aratás után, elindulunk a barbárok ellen.

Mire észbekapnak le is győztük őket. Utána pedig visszahódítom Freiglundot, akarom mondani az országot és a még ellenálló területeket is alávetem hatalmamnak. – ezzel megfordult és karját kínálta a királynénak. – Néném! – e szavakkal a királyi pár méltóságteljesen kísért, ahogy a tanácsstagok felálltak és mélyen meghajoltak.

XIII.

A fahasábok harsogva ropogtak a kandallóban. Ilyen magasan a Sellah-hegységben még a tavaszi időjárás ellenére is fagyott esténként. Hiába voltak néhol több láb vastagok a kyrek által emelt erőd falai, az állandóan süvítő szél itt is ott is megtalálta a réseket. Egy hirtelen szélroham megmozgatta az ablakot takaró vastag brokát függönyt. Az egyszerű kivitelű karosszékben ülő idősödő lovag fázósan összerázkódott. Keze rákulcsolódott a jobb kezénél lévő kis asztalon álló boroskupára és egy nagyot húzott belőle. Testében jólesően áradt szét a forralt bor ereje. A szék melletti tartóban már majdnem teljesen leégett a két gyertya. Fényük eddig elég világot adott az olvasáshoz, de már a végüket járták. Dail Nordigam marsall, a nagymester távollétében a rend parancsnoka, felnézett az ölében tartott kódexből és megrázott egy kis csengettyűt. A toronyszoba ajtaja szinte azonnal feltárult, és a marsall szolgálója lépett be. Az agg férfi immár negyvenedik éve szolgálta urát, így szinte pontosan tudta, hogy a kései órán mire lehet szüksége. Kezében két új gyertyát tartott.

- Malaiq, te vén gazember, csak nem az ajtó előtt leselkedtél? – ugratta a marsall.

- Természetesen nem, uram! – játszotta a sértődöttet a másik.

Dail elmosolyodott, ahogy szolgáját figyelte.. Az utóbbi évek bajai, problémái nagy terhet róttak rá, de most mintha minden baja semmivé foszlott volna. A Concordia óta a rend helyzete egyre nehezebb lett, a legutolsó tanácsülés óta azonban úgy érezte, nincs már halaszthatatlan dolga. Minden készen állt, hogy egyszer és mindenkorra megszüntessék a barbárok jelentette fenyegetést. Így hát visszavonult a rend egyik északi erődjébe egy kis pihenésre. Azonban még itt is rendjét szolgálta. Választása ugyanis arra a várra esett, amely az állandóan kisebb-nagyob rajtaütéseket vezető barbárok által lakott területhez legközelebb feküdt Sose lehet tudni. Eközben szolgálja gyorsan kicserélte a gyertyákat, majd az ajtó felé indult, amely hirtelen feltárult. A nyíláson a vár parancsnoka lépett be. Mögötte egy szakadt öltözetet viselő, fáradt tartású férfi lépett a szobába. Hosszú, sötétkék köpönyege alatt a nagykirály színeit viselte. Toroni módra hordott rövidkardjának hüvelye megcsendült a köveken, ahogy röviden térdet hajtott.

- Uram! – a parancsnok szertartásosan meghajolt, majd felegyessedve folytatta. – Követ a nagykirálytól.

A marsall arcán egy izom sem rezdült, de belsejében vad indulat lobbant fel. A küldött érkezése csak egy dolgot jelenthetett. A toroni követnek, sikerült meggyőznie a gyenge akaratú uralkodót, hogy hamarabb indítsa meg a támadást. Megváltozott a terv. Egyetlen olyan célpont volt csak mely szóba jöhetett egy ilyen korai gyülekezésnél. Razdag, mely elállja az abbit bányákhoz vezető utat, csak utána következhetnek a nomádok. Összeszorított ajkakkal felállt, hogy átvegye a lepecsételt tekercest, majd intett, hogy a követ távozhat. Feltörte a viaszt és elolvasta a rövid, alig három soros, üzenetet. A pergamen alján cirkalmas aláírás díszelgett.

- Hívják össze a haditanácsot! - fordult a parancsnok felé.

Egy nap múlva a rend teljes vezérkara összegyűlt a lovagterem hatalmas tölgyfa asztala körül. Bár már közel éjfélre járt az idő egyik vardanitán sem látszott a fáradtság legkisebb jele sem. Már kiskoruktól kezdve arra nevelték őket, hogy bármikor készen kell állniuk. Tíz karosszék vette körbe az egyszerű kivitelű, de rendkívül robusztus asztalt. A főhely azonban üresen állt. Gerain Alansur nagymester közel tíz éve nyomtalanul eltűnt, de a lovagrend hagyományai szerint a helyét csak akkor lehetett betölteni, ha meghalt vagy az Előljárók Tanácsa

egyhangúlag alkalmatlanná nyilvánította. A Tanács, aminek természetesen a nagymester is tagja volt. Nordigam marsall emelkedett szólásra:

- Testvéreim! A nagykirály kirobbantotta a háborút. Amitől féltünk bekövetkezett. Jelentéktelennek nevezve a nomádok jelentette veszélyt, hadbahívó parancsot kaptunk teljes erőnkre. Éppen most, mikor a barbárokat figyelő kémhálózatunk váratlanul meggyengült. A nagykirály parancsa értelmében gyülekező Estares városában, a támadás első célja Razdag erődvárosa.

- Az több mint tíz nap menetelés a legközelebbi várostól! – szólt közbe a Naragta rendház komturja. – Mi lesz a sereg élelmezésével?

- A távolság nagysága nyilván nem került el a nagykirály figyelmét. Nagyon úgy tűnik, azonban, hogy hátulról a toroni követ mozgatja a szálakat. Biztos, hogy talált valamilyen megoldást. Vagy sokkal többet tud, mint mi. Ne becsüljék alá Nórhant.

-Mit szándékozol tenni marsall úr? – kérdezte az ifini komtur, aki kényelmetlenül fészkelődni kezdett a toroni nevé hallva.

- A parancsnak engedelmeskednünk kell, de aggaszt a bújkáló hadmester. – húzta fel a szemöldökét a marsall. – A nagy távolság azt jelenti, hogy a határtól Razdagig valahogy a hegyekből kell táplálni a sereget. Őszintén szólva tartok tőle, hogy a kereskedők látszólagos tétlensége és kémhálózatunk meggyengülése csak egy dolgot jelenthet.

Szavai nyomán több jelenlévő arcán megjelent a gond felhője. A testőrség parancsnoka, Volodas Maiano, aki a marsall mögött ült, közelebb hajolt.

- Megbocsáss, de nem értem.

- A nomádok. A razdagiak a nomádokat hívták segítségül. Valószínűleg felvették a kapcsolatot a hadmesterrel. Nem maradt, nem maradhatott titokban előttük a nagykirály szándéka. Már fél éve ellenük uszít az összes khótorr pap. Attól tartok, hogy a razdagiak végső kétségbeesésükben, olyan megoldáshoz folyamodtak, ami nemcsak őket, de minket is elpusztíthat. – A Salastos-hegységen túl lakó nomád törzsek egyszer már kis híján lerohanták az országot. Vardano követőinek vitézsége ugyan azóta kordában tartotta őket, de ha a lovagok nagy része máshol harcol, a végvárrendszer védelme elkerülhetetlenül meggyengül.

- Ebben a helyzetben nincs jó döntés, azt hiszem ebben egyetérthetünk. – nézett körbe a marsall. – Bár kicsi az esélye, hogy a nomádok nyáron támadást indítsanak, a lehetőséget sosem szabad figyelmen kívül hagyni.

A komturok pontosan tudták milyen nehéz a rend helyzete és érthető okokból senki sem akarta felvállalni a döntés felelősségét. Még a Nordigam marsallt támogató rendtársak is hallgattak.

- A végső döntést elnapolom! Mindenki gondolja végig az elhangzottakat! Holnap a reggeli ájtatosság után várom Önöket!

XIV.

Olerat Cethegus újból megdörzsölte az állát. Tudta, hogy árgus szemmel figyelik minden mozdulatát, de a rowon herceg kezdte kihozni a sodrából. Egy ekkora üzletet, még a végítélet küszöbén sem lehetett kihagyni. Figyelembe véve a háború várható költségeit pedig egyenesen kötelező volt.

- Fenséges uram! – kezdte újra legnegédesebb hangján. – Ez a páncél...

- Thudhom! Shebezhethethethlenhé theszhi vhiselőjét! – affektálta a lenszőke hajú királyi sarj. – Dhe mhindazonálthal éhn nhem nhagyon hiszhek az ihlyen vaházslatos khéphességheibhen, ahmíg nhem lháttam öhket vhalójhában.

Hogy a herceg a szavahihetőségét vonta kétségbe Olerat nem tehetette szóvá.

- Uram! Tegyen vele egy próbát!

- Ihgen éhs mhégis hohgyan?

- Én magam bújok bele és legyőzöm fenséged legjobb vizitorát!

- Ohhó! – csillant fel a szeme a hercegnek. – Ehgy kheheskhedő ehgy vihzhitoh ehlen! Amennyiben legyőzi testőrömet, megveszem a páncélt! Gyorsan, gyorsan! – a herceg a nem mindennapi látványra gondolva még affektálni is elfelejtett. Lelki szemei előtt már látta a dörzsölt, pohos kereskedő megaláztatását.

A razdagi patrícius mélyen meghajolt, már amennyire tekintélyes pocakja engedte és kisietett. Ahogy a nagyterem melletti szobába ért, gyorsan becsukta maga mögött a kétszárnyú ébenfa ajtót, majd szolgájához fordult.

- Mindent elintéztél?

- Igen patrícius.

- Észrevétlenül?

- Vizitornak álcázva magam, úgy tettem, mintha kockán vesztettem el volna el vele szemben, tegnap este, nagy nézőközönség előtt.

- Megkapta a pénzt?

- Kétezer arany dukátot, ahogy parancsolta. – az összeg több volt, mint sok aszisz nemes teljes vagyona.

- Jó. Akkor segíts felöltöznöm.

A tompán csillogó abbit páncélt nem egy kövér és alacsony emberre szabták, így meglehetősen furcsán állt Oleraton. A páncélhoz nem szokott kereskedő nehézkes lépteivel jelentős derűtséget váltott ki a herceg kíséretéből, ahogy becsörömpölt a nagyterembe. A rowoni fejedelem fia könnyeit törölgetve fordult a patríciusához.

- Uhham, máhh ezéht a lhátvhányéht mhegéhte, dhe shajnhos nhem mhondhatok lhe az rhójla, hogy éhles helyzetben phóbhálák khi. Mhégis nhem hagyhathom, hogyh atyhám ily hégi bheszállítójhában kháh ehzen. Ezéht jó uhham válasz hát ehgyet vizhitohhaim khözül és folyjon a khüzdhelem mhindössze ehlső vhéhg, ám khétlem, hogy mheg thudnád shebezni bháhmelyikhet.

Olerat alaposan szemügyre vette a testőröket és kiválasztott egyet. A férfi ötvenes évei elején járhatott. Ő volt a legidősebb a rowon herceg kísérői közül. A kereskedő kardjával esetlenül rámutatott és a vizitor meghajolva elfogadta a kihívást.

A párbajozók a terem közepére álltak, majd a herceg intésére megkezdődött a párviadal. A testőr egy-egy vágásból vagy szúrásból álló támadásokat indított, ám a páncél mindig megállította a pengét. Olerat hiába igyekezett parírozni, sokkal lassabb volt ellenfelénél. Ám egy támadásnál szándékosan nem is igyekezett háritani, hanem minden gyorsaságát összeszedve a vizitor felé vágott. A küzdőkön kívül mindenkit meglepett, hogy pengéje elérte a kiterő harcos alkarját és vékony bíbor csíkot hasított rá.

- Állj! Első vér! – kiáltotta a herceg. – Uram! Ön nyert! Ön pedig – fordult a vizitor felé, visszanyerve önuralmát – khi van hügva!

A királyi vér figyelmét azonban elkerülte ahogy a testőr és a kereskedő cinkosan összenéz.

Nordigam döntése

A marsall nyugtalanul forgolódott fekhelyén. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy nincs jó döntés csak rossz és még rosszabb. Ismerve Tharr követőinek fanatizmusát egyértelmű volt számára, hogy egyikük sem akar kimaradni a dicsőségből, amit a Néma papjai által kijelölt ellenség elpusztítása jelent. Egymás hegyén-hátán fognak tolongani, hogy életüket adhassák a kaurok elleni harcban és ezáltal eljuthassanak a Tharr mennyországába, ha létezik egyáltalán efféle. Nehéz feladat lenne elmagyarázni és megértetni a nagykirállyal vagy a toroni követtel a határok védtelenségének veszélyét. Abban is biztos volt benne, hogy a kereskedők nem fogják ölbetett kézzel nézni, ahogy rájuk támadnak. A támadók számára ismeretlen hegyvidék számos kitűnő rajtaütési lehetőséget kínált a hazájukat védők számára. Ráadásul Tharr hitének türelmetlensége miatt az is kizárt, hogy helyi vezetőket fogadjanak. Valamelyik túlbuzgó

astor biztosan megpróbálná áttéríteni, márpedig a hegyek lakóit ismerve ez biztos katasztrófába torkolna. És ez még csak a kisebbik gond. Kiszáradt szájjal felült. A telihold fénye átszivárgott a spaletták és a függöny résein, elég világot adva ahhoz, hogy megtalálja kupáját, amit a gondos Malaiq minden este friss forrásvízzel töltött fel. Nagyot húzott a még mindig hűvös nedűből. Fejét csóválva dűnnyögött magában. „Rossz és rosszabb. Mi a megoldás? Hagyjam figyelmen kívül, hogy hátba támadhatnak? Vagy maradjak hátul és így elősegítsem, hogy ez a vállalkozás sikerrel járjon?, hogy tovább erősödjön Tharr hite. Könyökét térdére támasztva arcát a kezeibe temette, majd hófehér haját hátra simítva kiegyenesedett. „De ha elmegyünk a háborúba ki őrzi a hágókat, ki tartja féken a barbárokat? Mennyit nyerhet ezzel a rend? Kit vigyek magammal, kik azok, akik, ha a barbárok mégis támadnának, pótolhatók? Mit tenne most Gerain?” Még soha nem érezte ilyen súlyosnak a felelősséget. Szomorúan gondolt arra, hogy senki sincs, akivel megoszthatná gondolatait. Fiaként szeretett testőrparancsnoka ugyan mindent megtett, hogy behozza lemaradását, amit az okozott, hogy már majdnem húsz éves volt, amikor megtért és csatlakozott a lovagrendhez, de ez sajnos nem volt elég. A gyötrő gondok ellenére Maianoval való találkozásának emléke mosolyt csalt az öregember arcára. Csak üldögélt ágya szélén a félhomályban, ahogy felidézte a közel húsz éve történt eseményeket.

Már majdnem pirkadt, amikor a marsall meghozta döntését. Letérdelt cellája falán függő Dreina szimbólum elé és karjait széttárva imádkozni kezdett. „Úrnőm Kérlek bocsáss meg nekem!! Te látod minden gondolatomat, tudod, hogy csak és kizárólag a Te utadat járom, de mostani döntésem emberek sokaságának a végzetét jelenti. Hű követőd vagyok, míg élek és ha teendőim miatt időnként meg is feledkeznék Rólad, kérek Te ne felejts el engem. *Ida enai*. A fényben járok.” – fejezte be az ősi pyarroni búcsúzással imáját a marsall. Felállt és nehéz szívvel öltözni kezdett.

A felkelő nap sugarai megvilágították az ájtatosság színhelyéül szolgáló lovagtermet. Lassú, méltóságteljes dallam töltötte be a helységet. Idegen nyelven szállt az ének, Pyarron nyelvén. Közel százhetven lovag, a várban tartózkodó összes felkent testvér, féltérden, szemét a közel embernyi magasságú faragott Dreina szoborra függesztve énekelte az Úrnő himnuszát.

*Áldott a pillanat ha terhed megosztod velem
S gondod, nehézséged felajánlod nekem.
Ha élted esküid szerint éled
Én is ott leszek mindig Véled.*

*Majd eljő a fájdalmas utolsó pillanat,
Amikor lelked elszáll, mint fuvallat.
Én eljövök és együtt megyünk fel oda
Ami minden hű szív végleges otthona.*

Ahogy az ének utolsó hangjai is elhaltak csend ereszkedett a nagyteremre. Jónéhány szívdobbanásig mindenki a gondolataiba merült, felidézve mit is jelentettek neki ezek a sorok egykor és most. Senki sem beszélte hitük távoli hazájának nyelvét, Úrnőjükhöz még mindig az ősi módon fohászkoztak. Minden vardanita szinte az anyatejjel szívta magába a himnusz szövegét.

Nordigam marsall lelke mostanra megnyugodott. Befejezte elmélkedését, majd lassú mozdulattal felállt. Várt még egy kis ideig, amíg mindenki csatlakozott hozzá. A lovagok, továbbra is némán hajtottak fejet a szobor felé, majd dolgukra indultak. Lassan megelevenedett a terem. A szolgák elrendezték az asztalt és köré igazították a székeket. A haditanács tagjai helyet foglaltak. Nordigam marsall szólásra emelkedett.

- Testvéreim! Mondanom sem kell nehéz szívvel hoztam meg a döntést. Jelenlegi helyzetünkben egyetlen kiutat látok csak. Mivel a hadmester jelentette veszélyt, nem tudom figyelmen kívül hagyni, ezért erőink nagyobbik részét a végvárrendszer megerősítésére küldöm. Az összes vár teljes őrséggel lesz ellátva, amennyiben a barbárok támadást indítanak. Fennmaradó erőink, a novíciusok és a teljes testőrség, pedig csatlakoznak a Tharr hitét vallók vállalkozásához. A vezetésemmel. – a marsall kis szünetet tartott, hogy mindenkinek legyen ideje megemésztetni a hallottakat. – Ez az egyetlen megoldás. Így egyszerre engedelmeskedünk a nagykirály utasításának, fedezzük a hátszágunk és végül, de nem utolsósorban a novíciusok is haditapasztalatot szerezhetnek. Nyilván lesz akinek ez nem tetszik, – intette le a közbeszólni kívánó ifni komturt – de ezt a döntést hoztam. *Ida enai*. Senki sem szólt. Még az állandóan akadékoskodó komtur is belátta a döntés bölcsességét. Tudták mindannyian, hogy a marsall egyszerre próbál meg három, egymásnak teljesen ellentmondó igénynek megfelelni. A rendre nehéz idők jöhetnek, de Nordigam marsall tisztában volt azzal is, hogy a jelen helyzetben ez az egyetlen megoldás. Harcedzett harcosokból, lovagokból mindig hiány volt, az egyetlen viszonylag feláldozható egységet a rend novíciusai alkották. Őket volt a legkönnyebb pótolni. Mint minden vardanita ő is minden pillanatban szem előtt tartotta nagyesküjét, amit nyolcévesen tett. Nemtől függetlenül minden gyereket megeskettek, mihelyt elég nagy lett ahhoz, hogy felfogja a fogadalom szövegét, hogy életét a barbárok elleni harcnak szenteli. Első esküje egész életére meghatározta a fontossági sorrendet.

Néhány nap múlva, délidőben, kürtök rikoltó hangjai tudatták a várbéliekkel, hogy az utolsó rendház tagjai is megérkeztek. Maiano már jó egy órája tudta, hogy jönnek. A menetelők által felvert port mérföldekre látszott. Nehéz szívvel megfordult.

- Gyere ide Aragir! – a hatalmas termetű lovag mély hangjára a szőnyegen játszó kisgyerek felkapta a fejét. A gömbölyded kisfiú óvatosan felállt és imbolyogva apja felé indult. Maiano könnyedén felkapta másfél éves fiát. - Apa most messzire megy. Úrnőnk őrizze lépteid. – mondta és kört rajzolt a gyermek honlokára. – Atyai áldásom rád! – azzal egy-egy cuppanós csókot nyomott mindkét pufók orcára, majd letette a kicsit.

Felesége szó nélkül, de könnyben úszó szemekkel figyelte a jelenetet.

- Vigyázz magadra!

- Ne félj! Olyan ember még nem született, aki akár csatában, akár párbajban legyőzte volna Volodas Maianot!

- Dreina őrizze lépteid! – sóhajtott az asszony és a lovag nyakába borult. A férfi egy darabig hagyta, hogy párja könnyei átitassák ruháját, majd amikor érezte, hogy kezd ő is elérzékenyülni, eltolta magától.

- Indulnom kell! A marsall vár.

Érzéseivel küszködve kilépett a vastag faajtón, majd gyengéden becsukta maga mögött. Vett két mély levegőt, hogy úrrá legyen kusza gondolatain. Fia születése óta egy percig sem szüneteltek a csatározások. Az újszülöttről a távollétében lett csecsemő, majd pufók kisfiú. Magának is alig akarta bevallani, de igen neheze égett elindulnia. Mivel maga korán árvaságra jutott, nagybátyja nevelte fel, aki mindig éreztette vele, hogy ő más, mint vér szerinti gyerekei. Talán ezért szeretett volna már egészen kiskora óta saját családotmost pedig, hogy végre megadatott neki, most kell elmennie egy nagyravágyó elme hatalmi ábrándjai miatt. Maiano megdöbbenve vette észre, hogy fogait csikorgatja tehetetlen dühében. Nagyon nem akarózott elhagynia a Lireal erődöt. Lelke mélyén azonban tudta, hogy helye a marsall mellett van, így buzgón átkozva Tharr fattyait, döngő lépteivel elindult az alsóbb szintek felé.

Az erőd előtti réten felsorakozva állt a vardanita lovagrend délre induló hadereje. Bár a marsall jelentősen megerősítette a végvárakat, a mezőn így is több mint tízezer katona sorakozott szabályos alakzatokban, rendházanként. Nordigam marsall értő szeme előtt nehézlovak, könnyűlovak, lándzsások és íjászok várakoztak. Az egységek nem voltak egyenlő erejűek, hiszen kisebb-nagyobb rendházak állították ki őket. Az első sorokban mindenhol a novícius lovagtestvérek álltak összesen mintegy hétszázan. Mögöttük a laikus testvérek könnyűlovakai feszítettek. Fő fegyverük a rövidíj volt, amellyel lóhátról is rendkívül ügyesen bántak. Létszámuk valamivel meghaladta a kétezret. Kissé hátrébb a gyalogosok álltak. Soraikban szolgálni sok szegényebb észak-toraniki férfi álmainak netovábbja volt. Mivel a laikus testvérek talpasai biztos és jól fizető munkát is magukénak mondhattak, azontúl, hogy hitüket szolgálták, nem csoda, ha a soraikba minden helyre négyen is áhítóztak. Messze ők voltak a legtöbben. Hétezer lándzsás és több mint kétezer íjász várta az indulást szabályos négyesökben.

Egy magányos kürt hangja zendült fel, majd minden egységé megszólalt, egyik a másik után. A vár hatalmas kapuja feltárult és a leeresztett felvonóhídon keresztül kilovagolt a vardanita rend legjavát alkotó testőrség, élén a marsallal. Nordigam marsall az északra vezető út torkolatához léptetett, majd jelére zászlótartója meghajtotta a rend arany és fehér lobogóját. A négyesök balraátot hajtottak végre és az élre álló lovagokhoz igazodva megkezdték hosszú útjukat. Bár már régen volt, hogy sereget, ráadásul ekkorát, vezetett hadba, a marsall szívét valami meghatározhatatlan balsejtelem szorította össze. Ahogy követői élén felkaptatott a dombra, mely mögött hamarosan eltűnik rendjének egyik legerősebb vára, megrántotta a kantárt. Egy pillanatra megállt és hátrafordult a nyeregben. Magának is nehezen vallotta be, de egy pillanatra félelem szorította össze szívét.

XV.

Ugyan már jócskán maga mögött hagyta forróvérű ifjúságának napjait, Donaal Nórhan szíve hevesen dobogott. Mialatt szolgálói felöltöztették, testét régen nem tapasztalt borzongás járta át. Talán utoljára akkor érzett így, amikor első megbízására várt. De az is már ötven éve volt. Hetvenedik évén túl Nórhan nem hitte, hogy ilyen elemi erejű érzelmek magával ragadhatják. És mégis libabőrös lett a hát a gondolatra, hogy a Concordia az ő munkája révén terjedhet ki a Quiron-tengertől délre, Lassan utolsó ruhadarabját, díszes dreggisét segítették fel rá, . “Szerencse, hogy már kész az öltözékem!” – futott át a fején. Bár arcvonásain jól uralkodott, nem örült volna, ha alacsonyabb rendű társai észreveszik izalmát. Tharr nem szerette a gyengéket, sem az érzélgőseket. Egy gyors imával úrrá lett érzelmein, és miután gazdagon hímzett felöltője után csillogó fejdísz is a helyére került, fennköltén felállt.

- Társaim Tharr erejében! – szólt, karját kitarva a többi toroni felé. – A Háromfejű kegyelméből csatlakozzatok hozzám, hogy beteljeítsük istenünk akaratát! – ezzel megfordult és a díszes kapu felé indult.

- *Hamarosan új templomokat kell avatnunk a meghódított területeken. Vajon mekkora anyagi haszonnal jár Razdag meghódítása? Megadják magukat végre az ellenálló városok? Ha visszaértünk, meg kell kérdezni egy geográfust. A helyiek semmiképpen sem megbízhatóak. Vagy egy hivatalnokot vessünk alá igazságpróbának?* Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak Donaal fejében, amikor a terveibe beavatott toroniak kíséretében, méltóságteljesen levonult a palota lépcsőin. Ifin máskor élettől buzgó utcái, a délelőtti óra ellenére üresek voltak.

Egy pillanatra megállt a várdomb tetején. A lépcsősor tetejéről messze ellátott. Kívül a városfalakon, lustán hömpölygő folyam kanyargó szalagja több tucat mérföld hosszan vágta ketté a termékeny síkság smaragdszín mezőit. Keletre a torkolattól, a kikötő vizén csillogott a nap fénye. A számtalan kereskedő-és hadihajó közül kiemelkedett az öt ideszállító karakka, a

Tersus. Az első és legcsodálatosabb, a nevét viselő osztályból. Az öblöt körbeölelő girbe-gurba utcákat közel ötszázezren lakták, így a város Észak-Ynev egyik legnagyobb metropoliszának számított.

Donaal szokásával ellentétben nem hintóba szállt, hanem kedvenc hátságát, egy világos szürke heréltet kérette a templom elé. Tudta a többi toroni nem örül, hogy lovagolnia kell, de azt akarta, hogy a nép lássa őket, lássa gazdagságukat, érezze, hogy a távoli birodalom is teljes szívvel-lélekkel támogatja a szent küldetést. Könnyedén felszökkent a nyeregbe, mögötte társai is követték. Várt néhány percet, míg a menet összeállt. Mindegyik toroni fennkölt arcot öltött, majd a követ intésére elindult a menet. Az csak egy villanásnyi időre merült fel Tharr papjában, hogy a nép vajon nem fogja-e hiányolni a seregvezér kezéből Fekete Lobogót, de elhessegette a gondolatot.

Ahogy végigléptettek a mindig pezsgő mólókon, majd Tharr templománál a Folyó-kapu felé fordultak teremtett lélekkel sem találkoztak, ám nem átok ült a városon, nem: istenük hívó szavára a város lakói mind egy helyre gyűltek. Ahogy a menet elérte a városfalakat Donaal intésére a Néma fohászat kezdtek mormolni a toroniak.

Ifintől keletre a Khallinde torkolata mellett egy hatalmas zöld mező terült el. Már Ifin megalapítása óta, ezen a területen gyűltek össze a hadba induló seregek, innen kapta nevét is: a Szemlék Mezeje. A város falait elhagyva a menet előtt feltárult a példás rendben álló sereg és körülötte az izgatott báméskodók. Úgy tűnt, az egész város apraja-nagyja eljött, hogy elbúcsúztassa a hadsereget, mely az egyetlen igaz hit ígét viszi magával a hitetlen kaurók földjére. Bár a Concordiához hű hercegekaptányok nem tudták teljes erejüket összevonni, mégis a közel ötvenezer nehézgyalogos rég nem látott erőt képviselt. A hagyományosan a hercegekaptányok vazallusainak nevét és címerét feltüntető színes lobogók mozdulatlanul lógtak zászlórúdjukra merőleges tartóikon. Ősi szimbólumaik sokszor az őslakosoktól átvett jelképek voltak.

A birodalom erejét jelképező pikások hárommbernynyi hosszú lándzsáin szikrázva csillantak meg a nap sugarai. Legelől a sereg legjobb harcosaiból összeállított testőrség -az Ezüstpajzsosok- pikásai feszítettek. Ők adták nagykirály és a hercegekaptányok személyes testőrségét. Mögöttük sorakoztak fel a lampryssai, majd a toraniki nehézgyalogosok. Szemben a csatákban elfoglalt helyükkel, a pikások mögött állt a vegyesen gerelyekkel és rövidíjakkal felszerelt könnyűgyalogság. A tízezernyi tarkaruhás, páncélozatlan katona között szinte elveszett a néhány száz olajos zöld ruhájú naffatún. Különleges, vízzel nem oltható tűzzel égő labdacsaik most gondosan becsomagolva oldaltáskáikban rejtettek. Baloldalt a lampryssai nehézlovasság színe-java feszített peckesen lován. A háromezer nehézlovast a kisebb lovagrendek és a nemesek legjobb fegyverforgatói közül válogaták ki. A gyalogság másik oldalán a könnyűlovasok táncoltatták szilaj lovaikat. Ők békeidőben a nemesek kíséretében szolgáltak és csak háború idején szervezték külön egységbe őket. Majdnem hetvenezer katona!

A Tharr papokból álló menet méltóságteljes lassúsággal átszelte a mezőt. Donaal kimért lassúsággal leszállt a nyeregből, megvárta, míg a többiek is így tesznek, majd megfontolt hosszú léptekkel, botjára támaszkodva felsétált a lépcsőkön. Felfelé lépegetve le sem vette a szemét az asziszok Fekete Lobogójáról. Komoly nehézségekbe került már az ereklye kihozatala is. Mintha önálló akarata lenne a tárgynak. Először nem sikerült tartójából kivenni, majd a selyem ide-oda kezdett csapkodni az ablaktalan helységben. Az összegyűlt kígyó papok minden ügyességére és mágiájára szükségük volt, hogy jelen állapotát elérjék és úgy tűnjön, mintha természetes módon csak lógna felszentelt rúdján. Ezen előzmények után meg sem próbálták a valamelyik hercegekaptány kezébe adni. Lassan felért a lépcső tetejére és csatlakozott a már ott váró nagykirályhoz, a királynéhoz és a nemesekhez. Eniessa - az

egyetlen nő az emelvényen - válósággal ragyogott aranszálakkal hímzett világosbarna ruhájában. Királyi tartása ellenére látszott rajta, hogy izgul. Donaal nagy nehezen levette róla a tekintetét és végigtekintett a mezőn felsorakozott tömegen, feléjük fordult, majd kitérte karjait. Eljött az idő! Nemsokára megteszik az első lépést, és az Abasziszi Királyság újjáéled Toron hűbéreseként! A követ szinte a fürdött a felszabaduló érzelmek kitörésében, amikor a tömeg ajkán felzengett a kiáltás:

- Születnek utódok!

- Eljő a holnap! – bocsátotta el a hagyományos búcsúzás szavaival a sereget.

XVI.

Duzzadó izmú, két és fél láb magas, hófehér hajú óriás tornyosult a gazdagon díszített, kör alakú terem közepén. Vad szél rángatta hószín üstökét, mely itt is ott is kitüremkedett a teljes fejét beborító szörnyfejű sisak alól. Fekete lángú gyertyák tucatjai pislácoltak körülötte bonyolult formákba rendezve. Az előtte térdelő közel kéttucatnyi, homokszínű kámszát viselő zauder eltörpült mellette, de nem csak azért mert az alázat pózába dermedtek. Ő volt a kiválasztott. Fajtajuk egyre kevesebb lelket számolt. Valamikori hatalmuk és tudásuk jelentős részét elvesztették. Ám az ezüstös fényben játszó teremben a páncélos alak jelenléte elnyomott minden más gondolatot. Itt az alkalom újra egymásnak ugrasztani a győzteseket! Talán a vezetésével újra felemelkedhet a nép! Vezetőjük elmosolyodott wyvern-maszkja alatt. A terem mennyezete felé lökte lunírfényű öklét. Követői leborultak és felhangzott az átalakulás éneke. A vezető testének körvonalai elmosódtak. Ahogy végrehajtotta az éonok óta gyakorolt mozdulatokat, érezte testének változását. A páncélos óriás eltűnt. Helyét ébenfekete, nyúlánk alak vette át. Hegyes fülei hosszúkás arcot kereteztek, melyben csak a szemek fehérje világított. Éjsötét ruhája szorosan simult testére. Széles, körkörös mozdulatokkal felidézte az ősi harc művészetet, mely talán még a planétánál is vénebb volt; stilizált ütései, rúgásai nyomán felizzottak a páncélba vésett védő rúnák. Torokhangú morgására követői a földre vetették magukat és eltakarták arcukat. Így nem látták, ahogy teste ismét átalakul. Új alakja oly borzasztó, oly félelmetes volt, hogy Yneven kevesen tudtak volna rettegés nélkül ránézni. Egy olyan ősi faj képviselője állt a lemenő nap fényében, mely már korok óta rejtőzködött. Valós alakja már nem bírt a megváltozott világ körülményeivel, ám időről időre felbukkant és rettenetet hozott azokra a balszerencsésekre, akik találkoztak vele.

A mester halk szisszenéssel kifújta a levegőt, ahogy végetért a rítus. Teste felvette megszokott alakját. Az előbbi óriások helyén már csak egy homokszínű kámszát alak állt. Olyan, mint a többiek. Megigazította fakó szőréről hátra csúszott bészszínű dreggisét és kettőt tapsolt. A gyertyák kialudtak.

XVII.

A laikus testvér szemét beárnyékolva állt a dűne tetején. Alakja már messziről kirajzolódott a tengerparton, de a könnyűlovast most nem aggasztotta, hogy bárki megláthatja. Parancsnoka részletes utasításokkal látta el és ezekben csak arról esett szó, hogy minél hamarabb jelentse ha, a már egyesült, lampryssai - toraniki sereg közeledik. Hosszú tengerparti menetelés után a vardaniták serege két napja már megérkezett Estares alá. A láthatáron, messze keleten széles, elterülő porfelhő jelent meg. Gyalogosok. A vardanita megfordította lovát és elvágatott a tábor felé.

Nordigam marsall érkezett utolsónak. Bár nem így tervezte, érdekes módon a küldönc egy szóval sem említette, hogy sietnie kéne. A jelenlévők szemlátomást már régen vártak rá. Összeszorított állkapocccsal nézett végig az egybegyűlteken és gyorsan leült.

- *Akkor sem adom meg az elégtételt nekik, hogy lássanak magyarulkodni vagy dühöngeni. De vajon mi történhetett?* – füstölgött magában. Gondterhelten nézett végig az egybegyűlteken. Alig látott ismerős arcot. Korábbi küzdelmeinek társai ezúttal nem voltak jelen. Sok fiatal, legalábbis hozzá képest az, katona ült a fényűző királyi sátor hatalmas asztala körül. Egyedül a hercegkapitányokkal harcolt együtt korábban, a többiekről vagy hallott már valamit vagy teljesen ismeretlenek voltak számára.

- *Hol van a dul Lochhas család feje és miért nincs itt Mesaghia o'Madheg sem?* – kérdezte magától. - *Miért nincs itt az öreg dal Baarda, a Nomádölő, vagy a többi lampryssai nemes?*

Ugyan néhányukat látta a táborban, mégis meglepte, hogy nem vesznek részt a haditanácson. Bár nehezebbre esett elismerni, az állandóan fondorkodó toroni követ szemlátomást jó munkát végzett. A sereg, amit összegyűjtött a vardaniták nélkül is jócskán meghaladta a százezret. Hosszú élete során a marsall még csak fele ekkora erőt sem látott.

- *Ekkora erővel gond nélkül leigázhatnánk a barbárokat!* – szíve már az ötletre is sebesebben vert. - *Kíváncsi vagyok – szötte tovább a gondolatait – enged-e a Nórhan?* Ugyan a parancs Razdagot nevezte meg célnak, de ez lehetett akár hadicsel is. Túl sok követ kelt útra és a toraniki családok sem éppen megbízható természetükről, vagy titoktartásukról voltak híresek. - *töprengett a marsall. Végigtekintve a lelkesen hallgató lampryssai és toraniki nemeseken feltűnt neki, hogy mindegyik teljes páncélzatban érkezett.*

- *Valószínűleg csak a harcon, a vérontáson és a dicsőséges halálon jár a fejük.* – szötte tovább gondolatait magában. - *A másnappal egyik sem gondol. Ha igaz, ami hadbahívó üzenetben áll... Egyikünk sem tudja, mennyi ideig tart egy ekkora seregnek eljutni Razdagig. Razdag! Végiggondolták vajon mire vállalkoztunk? Bevenni a legendás Ras'Khagra hegyvárosát? Fiatalságuk, újitük, türelmetlenségük lehet csak a mentségük. Bár ez a sereg, ennyi ember, hm-hm, ki tudja.-* mire feleszmélt, a nagyméretű, Abasziszt ábrázoló, útvonalatlasz előtt már a lampryssai hercegkapitány magyarul beszélt. Argei Dul Odrak nagy hévvel mutogatott a vászon felett.

- ... vezetőnk, ki az emberek lelkével és testével egyaránt törődik, bölcs tanácsa nyomán ökrös szekér karaván indul Estares városából két-három naponta seregünk után, mely nemcsak élelmet, de bort is szállít katonáink számára. - Vállig érő haját bal kezével felfogva jobbajával Razdagra mutatott, amit egy hosszabb vonal végén ezüst színű pötty jelölt. – Mivel azonban a távolság túl nagy a teherhordó állatok számára, egy megállót, pihenőt hozunk létre a hegyek között körülbelül félúton az Aranytetejű város felé. Természetesen mind a karavánt, mind a táborot őrséggel látjuk el, de a létszámukat alacsonyan kell tartani, hogy minél több erő jusson az ostromra. Szerintem két-hármezer talpas elég lesz erre a célra.

- *Ha nincs itt egyik öregebb vezér sem, ki lehetett az, aki ennyire odafigyelt a részletekre? Valamelyik zsoldosvezér? Esetleg az ereni Mejinar? Nem. Ezek a vakbuzgók sose bíznának egy ilyen fontos információt egy hitetlenre. Akkor minden bizonyosan Argei. Ő még a legjobbaktól tanult.* – döntötte végül el magában. De vajon gondolt-e arra, mit fog tenni, ha a razdagiak nem nézik ölbetett kézzel, hogy országuk leggazdagabb városára támadunk? Ugyan a zsoldoslázadás óta nem vettek részt a polgárháborúban, de korántsem hiszem, hogy komoly hadsereg nélkül maradtak volna. Erre vajon gondoltak? - ki nem mondott kérdésére hamarosan megkapta a választ, ahogy a toraniki hercegkapitány előrelépett és átvette a szót.

- Az ellenség sebezhetőbb, mint valaha. Miután zsoldosaik cserbenhagyták őket, erőtlenek, mint egy gyermek. Az elpuhult és kényelmes kereskedők, megrettenve a csapás erejétől, bénán és tehetetlenül várják majd sorsuk beteljesedését. Így amikor, hamarosan, a hatalmuk alapját képező város a kezünkben lesz, maguktól fognak kegyelemért könyörögni. Öbölcössége, Toron követe – mondta és mélyen meghajolt a toroni felé, aki mosolyogva biccentve fogadta a hízelgést – által kitűzött cél hitünk további dicsőségét fogja szolgálni. – mondandója végeztével Serg dal Usthad leült és elégedetten nézett körbe az asztal körül ülőkön.

Nordigam marsall döbbsen nézte a nemest. Nem is olyan régen a szőke és folyton mosolygó dul Usthad gond nélkül lesöpörte volna a toronit, bármiről is folyt a vita. Most pedig látványosan és egyértelműen úgy bókol Toron követének, mintha ura és parancsolója lenne.

- Itt mindenki megőrült? – futott át a fején. Némi hezitálás után felállt és feltette azt a kérdést, amiről biztosan tudta, hogy többek fejében megfordult, Argeiében és Sergében biztosan, mégsem tette fel senki.

- És mi történik ha a kereskedők – nyomta meg a szót – nem ülnek tétlenül és megkísérik az ellenállást. Mondjuk, tökéletesen ismerve a terepet, az egyetlen sebezhető pontunkon támadnak és megpróbálják elvágni az élelmiszer-szállítmányok útvonalát? Ha így történik, amire a következő szállítmány megérkezik a sereg éheznek. Egy ilyen hosszú útvonal biztosítására nem elég pár ezer gyalogos.

Tharr hívei megrökönyödve néztek egymásra, hogy van valaki, aki kétségbe meri vonni a toroni szavait. Donaal Nórhan kihúzta magát és a nagykirály fülébe kezdett sugdosni. Néhány pillanatnyi szünet után élet költözött az uralkodó eddig élettelen szemeibe. Lassan felállt és karjaival vadul gesztikulálni kezdett. Mindenki hátrahőkölt egy pillanatra, mert tudta mi következik. A szokásos levegőbe csapkodással kísért szóáradat.

- Nordigam marsall! – kezdte kezeivel legyezgetve magát, melytől csúcsos korona díszei meglibbentek. – Azt Ön is legalább olyan jól tudja mint én, hogy Toron sosem téved. A felföldi nagycsaládok a zsoldosok távoztával minden erejüket elveszítették! Nem védi őket senki, csak néhány jöttment és rabszolga, akik rögtön megfutamodnak ha seregünk méretét meglátják. Ráadásul nincs senki akitől Razdag segítséget kérhetne. Hahaha! Hacsak nem a nomádoktól. Hahaha! – kuncogott magában, majd harsányan nevetni kezdett saját viccén. Néhány lampryssai kényszeredetten csatlakozott. De a többség, köztük az összes toroniki, néma csöndben maradt. Tartományuknak hosszú időbe telt mire a barbár dúlás nyomait kiheverte.

- Felség! – fordult feléje a vardanita marsall. – Ez a lehetőség nem is olyan valószínűtlen. Én csak arra, az elismerem kétségkívül felettébb valószínűtlen, helyzetre hívtam fel a haditanács figyelmét, ami az egész tervet romba döntheti. A barbárok egész tavasszal mozogódtak. Amennyiben a kereskedők segítséget kapnak a még mindig rejtőzködő hadmestertől, könnyedén nehéz helyzetbe hozhatnak minket. Ha a tanács úgy dönt, nem foglalkozik észrevételemmel, természetesen alávetem magam az egybegyűlték bölcsességének. – ezzel leült, az Otlókirek meglibbenő palástját nézve, mely igencsak összegyűrődött, ahogy ezzel egyidőben a nagykirály visszarogyott trónusára. Az uralkodó néhány másodpercig maga elé meredt, csak az ajkai mozogtak, mintha megpróbálna valamire visszaemlékezni. Hirtelen felpattant és remegő szájjal a marsallhoz fordult.

- Ha ez a lehetőség olyannyira valószínűtlen lovag uram, mint ahogy beállítja, miért hagyta otthon seregének jelentős részét?

- De, felség! – döbbsen meg a marsall a váratlan támadáson. Eddig, a vardanita rend vezetőjeként, és a királyság hadainak fővezéréként, ha nem is személyét, de tudását tisztelték és elismerték a Néma hitét vallók. Még a vallási ügyekben közismerten türelmetlen királynő is tisztelettel beszélt Vardano követőivel. Azt, hogy ilyen nyílt kirohanás érte, a hatalomért tűzzel-vassal küzdő kyrhitűek hirtelen megerősödése okozhatta csak. - Utasításának szellemében a megfelelő számú emberrel...

- Ne folytasd marsall úr! – vágott közbe a toronit és felpattant. Szigorúan az öregemberre nézett. - Mindannyian tudjuk, miért nem hoztad magaddal sereged nagyobbik felét. – Szavait mély, döbbsen csönd fogadta. A jelenlétükben kezdett tudatosulni, hogy a famor burkoltan árulással vádolja a vardanitákat. Mi – nézett jelentőségteljesen a nagykirályra – megértjük aggodalmadat ... Abasziszért. Köszönjük, hogy mindenről gondoskodtál. – folytatta megenyhülve és leült. Szinte hallani lehetett, ahogy a haditanács tagjai elernyesztik megfeszített izmaikat.

A vardanita csendben fejet hajtott és ő is leült, miközben bal keze ökölbe szorult palástja alatt. Sosem volt a szavak embere, a rend marsalljaként fő feladata mindig is a hadi ügyek intézése volt, de nagyon is értette a toroni követ célzását. "Igenszak megváltoztak az erőviszonyok az elmúlt hetekben. Talán nem kellett volna elhagynom az udvart." – gondolta. Magában azért hálát adott az Úrnőnek, hogy indulatos testőrparancsnoka ezúttal nem kísérte el. Maiano nehezen viselte a megaláztatásokat, még a rendben eltöltött tíz év sem volt elég, hogy levetkőzze korábbi kidobóemberi énjének néhány, meghatározó, vonását. Még mindig kész volt bárki véreit ontani, aki választott hitét vagy rendjének tagjait, akár szóval, akár tetteleg bántotta. Az öreg lovag szinte oda sem figyelt, ahogy a többi jelenlévő megvitatta a másnapi indulást és a többi részletet. Csak akkor kapta fel a fejét amikor a szekérkaravánok pihentető helyéről és annak védelméről esett szó. Érthető módon a győzelmi Tharr babérokra áhítozó hívei közül senki sem akart egy ilyen kevés dicsőséggel, de annál több felelőséggel járó feladatot elvállalni. Gyenge, de egyre erősödő, furcsa nyomást érzett a halántékán. Zavarodottan felnézett. A többiek alakját elmosódottan, távolról látta csak. Szédülés kerítette a hatalmába. Egy hang értelmetlenségeket motyogott a fülébe. Hirtelen mintha egy halk, ismerős ének csendült volna fel, elnyomva a sustorgást. A marsall megrázta a fejét, körbepillantott, de továbbra is homályosan, csak a nekihevülten vitatkozókat látta. A himnusz folytatódott, felerősödött és rosszuléte egy csapásra elmúlt.

*Áldott, ki éltét adja,
Másét veszni nem hagyja.
Nem aggódik holnapért,
Hálát ad máért, tegnapért.*

*Inasolának ajánlja,
Dicsőségét nem sajnálja
Ki rá szorul szolgálja
S nem babérjait számlálja.*

Lelki szemei előtt friss sírok előtt zokogó asszonyok és gyerekek képe jelent meg. A látomás megrázta az öregembert. Hirtelen azonban minden a helyére került. Az állandóan ellenkező ifini rendházfőnök, Argei Dul Odrak és a többiek furcsa viselkedése. Első gondolata az volt, hogy helyben levágja az Tharr papját, de lelke mélyén tudta, hogy nem ez az útja. Nem ölhet meg valakit egy nem kellően bebizonyított gyanú alapján.

- *Hát legyen!*" – gondolta. *Úrnőm, ha ezt kívánod tőlem, megteszem! Megalázkodom. Elfogadom a rám kiszabott sorsot és, hogy minél több ártatlan életet tudjak megmenteni, megvédem a szállítmányokat.* Felemelte kezét jelezve, szólni kíván. A vita egy pillanat alatt elhallgatott. Megköszöri a torkát és rezzenéstelen arccal térdre ereszkedett a balján ülő nagykirály előtt.

- Uram! Nordigam marsall, engedelmes lovagod alázattal engedélyt kér, hogy katonáival elláthassa a szekérkaravánok és a pihentetőhely védelmét.

Döbönt csend ereszkedett a haditanácsra. Még a toroni követ arca is megdermedt egy pillanatra. Majd hirtelen, mindenkit megelőzve megszólalt.

- Úgy érzem, Vardano követői igen kevés lelkesedéssel veszik ki részüket Tharr dicsőségére indított hadjáratunkból. Talán valahol meg is értem. – mondta humortalan félmosollyal az arcán. - Mivel azonban, Vardano nagyúr követői többszörösen bebizonyították, hogy hűséges szolgálói a nagykirálynak, elfogadjuk érvelést. Elképzelhető, hogy a -mégoly valószínűtlen-lehetőség fennáll, ezért elfogadjuk az ajánlatod. Mindazonáltal nem nélkülözhetjük

nehézlovasságunk jelentős részét, emiatt dicsőséges seregünk hátát a laikus testérek könnyűlovassága és talpasai fogják biztosítani, míg a lovagok velünk tartanak Razdagba.

A marsall nyelt egy nagyot. Az, hogy az uralkodó helyett Nórhan válaszolt neki félt egy újabb sértéssel, de a nagykirály helyeslő bólogatása nyomán lenyelte a mérgét és átnézve a toronin, tekintetét az Otlokirek csúcsos koronájára szegezte. Némi nehézség árán Obed dal Raszisz szemébe nézett, aki folyamatosan himbálta a fejét, és csak a marsall szigorú pillantására hagyta abba feje rázását, majd a vardanita színtelen hangon csak ennyit mondott.

- Bölcsessége felümúlja bárkiét felség!

Ezzel méltóságteljesen leült és többet nem szólt a megbeszélés alatt, de gondolatai egyre csak azon jártak, hogy a helyzet még annál is rosszabb mint gondolta.

A haditanács végeztével, elsőként lépett ki a sátorból. Nagyot szippantott az eső szagú friss levegőből. Megfordult és testőrparancsnokát pillantotta meg, amint a sárban cuppogva közeledett.

- Maiano! – intette magához. – Téged kerestelek.

- Igen!

- Azonnal menj, beszélj az összes komtural! Senki, ismétlem senki sem találkozhat papok vagy gyógyítók jelenléte nélkül a Néma egyetlen papjával sem.

- Uram, nem értem! – minden alkalommal amikor ez a mondat elhagyta száját Maiano feje búbjái elvörösödött. Most sem történt másképp.

- Még én sem teljesen, – válaszolta homlokráncolva a marsall. – de valami rossz van készülöben. Valami nagyon nincs rendjén. Most menj! Gondolkodnom kell. A sátramban leszek.

XVIII.

Tegrada hangja betöltötte a Tanácsstermet. Baritonja végigdübörgött a karcsú oszlopok által tartott vörös-fehér boltívek alatt. A négyzet alakú teremben közel száz férfi hallgatta a szónokot, aki a lépcsőzetesen emelkedő sorokban ülő hallgatósággal szembe fordulva magyarázott. Seregparancsnok erőteljes, parancsnokláshoz szokott hangján éppen az egyik tanácsstag felvetésére válaszolt :

- Nem, nem és ismét nem! Nem azért álltam ki Menisszai Ponsabedo ellen, vállalva a majdnem biztos vereség kockázatát, hogy a pusztulásba vezessem katonáinkat! Bár úgy látom, hogy a tisztelt hozzászóló véleményét a Tanács egy része osztja én mégsem értek egyet. Ez nem egy újabb barbár háború! Földrészünk legnagyobb katonai hatalmainak egyesített ereje ellen indulunk harcba! Ide nem elég „egy falanx meg némi segéd erő”. – idézte vitapartnere szavait. – Ez az örült, jól hallották, örült döntés nem nyújt érdemi segítséget Razdagnak és csak a biztos pusztulásba küldi katonáinkat! - fejezte be Tegrada majd a helyére ment és leült.

- Mileaphor falanxparancsnok öné a szó! – adta meg a válasz lehetőségét az elsőnek felszólalónak a Tanács vezetője.

- Tisztelt Tanács! – kezdte a fekete hajú tiszt amint a kör közepéhez ért. A legfiatalabb parancsnok híres volt maradiságáról. – Ugyan Arel kiállt Tegrada seregparancsnok véleménye mellett, és ezáltal Montenor belép a háborúba én mégsem tartom akkora fenyegetésnek a külvilágban történeteket és nem merném a tiszteletreméltó urak nagy többségének véleményét így semmibe venni. Ezért fenntartom álláspontomat, hogy elég egy, lehetőleg külső városi, falanx és a szokásos könnyűgyalogos kíséret elküldése razdagi barátaink megsegítésére. – Mileaphor félbeszakította mondanivalóját, hogy meghajoljon a csarnok bejáratában megjelenő Ponsabedo előtt. Végig úgy maradt, amíg a volt fővezér a helyére ment és leült. – Tehát javaslom, hogy Menissza falanxát és a Menisszai felderítőket küldjük el, Tegrada seregparancsnok vezetésével.

A javaslat hallatán az újitók közül sokan felszisszentek, néhányan felugrottak és kiabálni kezdtek. Egy ilyen csekély erőt elküldeni egy hatalmas túlerőben lévő ellenség ellen nem csak, hogy sértő volt, de ellenkezett is minden szokással. A fővezér parancsnoksága alatt ugyanis hagyományosan a legerősebb phalanxokat küldték harcba.

- Többet nem kívánok szólni! – fejezte be mondanivalóját a fiatal tiszt és komótosan helyet foglalt.

- Mileaphor nadún! Helyreutasítom tiszteletlen viselkedése miatt! – az újból veszélyesen éleződő helyzetben a Tanács vezetője elvesztette türelmét. Bár feladata szerint a független döntőbíró szerepét kellett betöltenie a fiatal ember neveletlen viselkedése szabályosan rákényszerítette, hogy állást foglaljon. – Őrség, vezessék ki! – Az Aranybajnokok tisztjeiből álló tíztagú egység határozottan kivezette az ellenállást nem tanúsító férfit.

- Seregparancsnok ! Kíván szólni?

- Tisztelt Tanács! Mivel a kialakult helyzetre úgy tűnik senki sem tudja a megoldást megkérném a jelenlévők legtapasztaltabbját, Menisszai Ponsabedot, hogy vázolja fel haditervét.

A bejelentést néma csend fogadta. Az ősz hajú tábornok úgy állt fel, mint aki készült erre a felkérésre. Lassan, megfontoltan haladt a szónoki kör felé. A feszültség a teremben az elviselhetetlenségig fokozódott. Amikor odaért szembefordult a tanácstagokkal. Mindenki számára meglepő módon ráncai kisimultak a Próba óta, arca tökéletes belső békét sugárzott.

- Paderri Tegrada. – nyomott meg minden hangot külön. – Bár tagadhatatlanul megöregedtem, engem nem lehet becsapni. Tudtam, hogy hozzám fog fordulni, hogy feloldja a kibékíthetetlen ellentéteket, uram. – a hagyományörzők felhördültek a szó hallatán. A teremben egyedül Ponsabedonak, mint az előző fővezérnek, nem kellett senkit uramnak szólítania. – És én felkészültem. Azért maradtam távol az ülés elejéről, hogy befejezhessem tervemet. Íme átadom most Önnek. – és ezzel az első sorban ülő Tegrada kezébe nyomott egy összegöngyölt pergament. A paderri beleolvasott majd arcára széles mosoly költözött.

Sokan azt képzelik, hogy a háborúk sorsa kizárólag a seregek létszámán múlik. Azt hiszik, hogy a háború egyetlen nagy ütközet, melynek során a két hadsereg feláll egymással szemben egy mezőn, majd bőszerű harc kiáltással ajkukon egymásnak esnek és harcolnak az utolsó emberig. Végül pedig, amelyik félnek több katonája marad állva, vagy elüldözi ellenfelét az lesz a győztes és birtokba veheti az elfoglalt területeket. Kínosan szüklátokörű gondolat ez, mely a történelemben, már több szépreményű hódító álmainak vetett véres és igen kíméletlen véget. E hódítók ugyanis nem számoltak azokkal a fontos – és sokszor jóelőre kiszámítható tényezőkkel, amelyek döntővé váltak az adott pillanatban. Egy hatalmas sereget például etetni is kell. Korgó gyomorral vagy kedvetlenül a katona nem szívesen mászik fel a várfalra és szédülve az éhségtől könnyen kiverik kezéből a kardot.

Thessziasz, miután parancsnoka gyors átolvasás után átnyújtotta neki a tervet, néma tisztelettel adózott készítőjének. Menisszai Ponsabedo ugyanis azontúl, hogy lépésenként vázolta fel egy ekkora erőfölényben lévő ellenség egyetlen lehetséges legyőzési módját, a végső csata valószínű helyszínét is megjelölte, mely helyszín minden előnyét ki is tudják majd használni.

Az ellenség utánpótlásának elvágására vonatkozó terv megvitatását követően, az idős parancsnok bemutatta a tökéletes helyszínt, ahol az ellenséggel csatát vívhatnak. Egy hagyományos terepen vívott csatában a montenoriaknak, minden vitézségük ellenére, esélyük sem lett volna a hat-hétszeres túlerőben lévő sereg ellen, még razdagi segítséggel sem. Hiába jobb a felszerelésük, a kiképzésük, a moráljuk, és a vezetésük ekkora túlerővel szemben csak kedvező feltételek mellett győzhetnek csak. Például olyan terepen, ahol az ellenség nem tudja kihasználni számbeli fölényét. Ponsabedo több, ilyen szempontból megfelelő, területet is

felsorolt, de legmegfelelőbb terepnek a Ferall-fennsíkot tartotta, mely nevét a területén bányát birtokló nagycsaládról kapta. Tökéletes helyszínnek ígérkezett. A hegyek karéjában álló völgy közepét hatalmas erdő foglalta el. Bejárat mindössze három található. A nyugati, melyen a Razdag felé vezető út halad keresztül, a délkeleti, amelyiken a Ifin felé lehet eljutni, és az északi, ami a tartomány belső területei felé vezet. Bárkinek, aki nyugat felől érkezett meg kellett keülnie a sűrű fenyőerdőt, akár északnak, akár délkeletnek akart tovább haladni. Az erdő és a fennsíkot határoló meredek sziklafalak között található nyílt területek, ugyan elég szélesek voltak kisebb egységek felállítására, ugyanakkor mégsem elég nagyok ahhoz, hogy a támadó sereg kihasználhassa túlerejét és átkarolhassa a kisebb létszámú védő seregeket. Razdagotól a fennsíkiig kevés iható forrás található, ezért az északi kijárat melletti tó védelmének kiemelt fontosságú szerepet tulajdonított a volt fővezér.

A legfőbb kérdés azonban, az maradt, hogy mikor ér oda az ellenség csapata. Ponsabedo terve azonban ezt is megválaszolta. Korának és egyéniségének előnyei, melyet a próbán nem tudott kamatoztatni itt teljes szélességükkel megjelentek. Az idős parancsnok kiszámolta az egyesített sereg vonulásának haladási sebességét, figyelembe véve a különböző típusú egységek közötti súrlódások, valamint az őket mintegy uszályként követő ingyenélők seregének visszahúzó erejét. Kiszámolta az utánpótlás érkezésének időszakos sebességét, valamint megbecsülte parancsnokok döntésének gyorságát, amellyel annak elpusztítására reagálnak. Végül megadta a végső összecsapás várható és javasolt egy haditervet a lefolytatására. Minek, mikor, hogyan kell történnie. Elképesztő munka volt, még montenori mértékkel is.

XIX.

Több mint két hétig tartott, amíg a hatalmas sereg megtette a Razdagig vezető távolságot. Bár a Tharr-papok és a vardaniták mindent megtettek, hogy az emberek minél kevesebbet nélkülözzenek, a hosszú út mindenkit kimerített. Tizenhét nappal a haditanács ülése után azonban az embert, állatot egyaránt próbára tevő menetelés végetért.

Ahol a völgy alig harminc lépésnyire szűkült a Razdagba vezető kövezett országút egy erőd kapujában végződött. Az építmény falai a meredek sziklafalakig nyúltak, teljesen elzárva a szorost. Két oldalról magas tornyok őrizték a bejáratot, mely egy rövid szakaszon a négy ember magas falak között haladt, míg a kovácsolt vas ajtóig ért. Nyíllövésnyi távolságra az erődtől a sereg vezetői megálltak, hogy megszemléljék az akadályt.

- Felség – fordult a nagykirály felé Argei Dul Odrak. – Melyikünké lehet a megtiszteltetés, hogy átadja Önnek Razdag kulcsát? – a lampryssaiak mindig is ódzkottak a kyr nevek használatától.

- Odaog av Ras'Khagra csakis a toranikiak kezéből kerülhet a felséges úr birtokába. – kontrázott rá a toraniki. Dal Osthad sűrűn és tüntetően fitogtatta nyelvtudását.

- Nemes uraim! – szólt közbe a marsall, aki követként valamikor régen már járt a védmű belső oldalán is. – Innen keveset mutat, de ez a „kulcs” az elmúlt ezer évben minden sereget feltartóztatott.

- És mi áll mögöttünk, ha nem Abaszisz történelmének legnagyobb hadserege? – szakította félbe a nagykirály.

Az idős vardanita, meglepődve az újabb nyílt helyreutasításon, tüntetően szó nélkül meghajolt és csendben maradt.

- Enyém a bal oldal és legyen a dicsőséges lampryssai seregé a jobb! – javasolta gyorsan Dal Osthad megtörve a kényelmetlen csendet.

- Rendben! – vágta rá rövid gondolkodás után Argei dul Odrak, aki azt mérlegelte mit veszíthet, ha elfogadja a javaslatot.

Fertályóra múlva felzúgtak a kürtök és a sereg rohamra indult. A gyalogosok ezrei rögtönzött létrákat cipeltek a vállukon. Ahogy a pikások hulláma a falak alá ért a létrák felemelkedtek és a falnak csapódtak. Lampryssaiak és toranikiak másztak egymással versenyezve felfelé, hogy azután bezúzott fejjel vagy vérző sebbel zuhanjanak alá. De a tömeg lelkesedése nem ismert határokat. A veszteségek ellenére töretlen lendülettel rohamoztak, nem törődve a halottak és sebesültek egyre növekvő halmával. Soraik között khótorrok zengtek himnuszokat Tharr dicsőségéről. A támadók lendülete nemsokára meghozta gyümölcsét. Bármilyen vitézül harcoltak is a hegyek lakói, itt is ott is fel-feljutott egy-egy ellenséges harcos a falakra. A gyilokjárón tomboló küzdelem megosztotta a védők figyelmét. Bár a tornyokból folyamatosan lötték a tömeget a razdagi íjászok, a túlerő végül győzedelmeskedett. Az kyrhitűek bejutottak a vár udvarába. A tornyok még rövid ideig ellenálltak, de a falak eleste után már nem tudták magukat tartani a több oldalról érkező támadások ellen. Nemsokára nem maradt élő razdagi az erődben. Aszisz üdvrivalgások közepette a hatalmas kapuszárnyak kitárultak.

Díszes ruhájában feszítve a nagykirály szürke lován végigléptetett az éljenző és ujjongó tömeg sorfala között. Mögötte Nórhan haladt. Őket a hadvezérek követték. A kapu boltíve alatt a toroni megállította lovát és bevárta Nordigam marsallt. Gyors győzelmének mámorában egy pillanatra felfedte igazi énjét.

- Ennyit ér a károgása, marsall! Alig telt bele egy óra és Razdag Kulcsa a mienk lett.

Nordigamot elfutotta a méreg, de uralkodott magán és csendesen csak annyit mondott:

- Bolond, aki azt hiszi, hogy ha talál egy kulcsot, az minden ajtót kinyit.

A sértés hallatán a toroni keze ökölbe szorult, de mivel a kijelentést csak ő hallotta nem tett, nem tehetett semmit. Gyorsan úrrá lett indulatán.

- Én nem felejek! Soha! – sziszegte.

- A soha még kegyelmednek is hosszú idő. – válaszolta nyugodtan a marsall, majd gyorsan hozzátette. – Ha megbocsátasz, várnak a kötelességeim – ezzel lova kantárát megrántva elügetett, még mielőtt a vérig sértett követ levegőhöz jutott volna.

Amíg a vardaníták a sérültek ápolásával voltak elfoglalva, a fellelkesült sereg többi része benyomult a Razdag éléskamrájának nevezett síkságra. A nagyjából három négyzetmérföldnyi területen a kisebb-nagyobb házakat körülölelő kertekben valóban megtermett szinte minden, amire a városban lakóknak szüksége lehetett. Több, a környező hegyekben eredő, patak folyt keresztül a majdnem teljesen sík lapályon, hogy aztán folyóvá egyesülve eltűnjenek egy keletre vezető szorosban. Valamikor minden biztonnal éléskamra is volt, mostanra azonban mindent elemésztt a tűz. Megfeketedett fák, összedőlő házak és hamu, szürke hamu uralta a látványt. Mintha sárkányok egész serege tobzódott volna a völgyben. Bár a katonák tudták, hogy ez képtelenség, mégis szinte mindnek ez volt az első gondolata.

És a pusztítás közepén ott magasodott Razdag hegyvárosa. Talán nem is helyénvaló a város megnevezés, hiszen az ősi település falait és épületeit magából a magányos bérc anyagából faragták ki kyr alapítói. Mint mindenben, a kyrek a várost védő fal építésekor is a tökéletességre törekedtek. Monumentalitásában nemigen akadt párja az egész világon. A közel kétembernyi széles, negyven láb magas falakat, szabályos közönként kerek tornyok törték meg. Mintegy hat mérföldnyi hosszával a védmű körbeírta az egész hegyet. Építői alapanyagként magukat a sziklákat használták, így a falak szinte kinőttek a hegyből. A színre szürkés-kék városban harmonikusan keveredtek a természetes és mesterséges formák, mindenhol pontosan követve a hegy eredeti alakját. Razdagot talán még a végítélet ereje sem tudta volna megrengetni. A lányi vastag acélból készült kapuszárnyak életkorát még megbecsülni is lehetetlen volt, valószínűleg egyidősek voltak magukkal a falakkal. Házainak csillogó aranytetői ékesszólóan hirdették az otlakók gazdagságát.

Most, hogy túljutottak az erőd mögötti kanyarulaton és teljes fenségében feltárult előttük a hegyváros, az egyesült sereg katonáinak rohama lelkesedése érezhetően lelohadt. Sokan közülük elgondolkoztak, hogy nem vállalkoztak-e lehetetlen feladatra. Ras'Khagra legendás városáról minden aszisz legalább két-három legendát ismert. A ryeki démoncsászárság idején épült erődváros közismert gazdagsága számos sereget vonzott a Salastos-hegységbe, de mindhiába. Több ezer éves történelme során Razdag földjét még soha sem tapodta ellenség. Egy kivétellel. A városhoz kapcsolódó legismertebb legenda, egy sötét titokról regél, hogy mikor történt az eset, senki sem tudja. Állítólag évszázadokkal az obaszok érkezése előtt egy szerelmi ügy miatti sértettségében egy ifjú kinyitott egy kisebb kaput az ellenségnek. A meglepett védők szívósan harcoltak és hatalmas küzdelemben végül sikerült kiszorítani a támadókat a falak közül.

Mivel késő délutánra járt már az idő a fáradt sereg élén haladó toranikiak megkezdték a táborverést. Ahogy a had többi része is bemasírozott a síkságra, gombaként nőttek ki a földből a sátrak. Mielőtt lement volna a nap, Razdagot már rendezetlen, de három jól elkülöníthető részből álló tarka erdő vette körül. A hosszú menetelés után a katonák végre leteheték személyes tárgyaikat. A hetek óta caplató, csüggedt katonák szinte azonnal lerogytak. Nordigam marsall a fejét csóválta figyelte a rendezetlen összevisszaságban burjánzó tábor épülését. Mivel a katonák már régen jutottak utoljára megfelelő mennyiségű ennyivalóhoz, így az élelem lopások és az ezekből eredő verekedések száma igen megnőtt. A vardanitáknak volt annyi eszük, hogy ne nagyon keveredjenek a lampryssaiakkal és a toranikiak kel. A marsall szokásos óvatosságával egységeit a völgy kijáratához közel helyezte el. Bár a laikus testvérek jelentős része az ökrös szekér karavánok útjának biztosításával volt elfoglalva, közel négyezer embere elegendő volt a visszavonulás útjának fedezésére, bármilyen fenyegetéssel szemben. Alig szállt le az este, a fáradt és éhes katonák nyugovóra tértek. Tharr segítségével és a hegyi kereskedők közismert gyávaságában bízva az egyesült sereg táborát nem erődítették meg és öröket is alig állítottak. A vardaniták, mint a hadjárat során mindig, most is kivételt képeztek. Amikor a sereg nagy része már az igazak álmát aludta, a laikus testvérek még a táborukat körülvevő fal építésén munkálkodtak.

Volodas Maiano lesújtott. Csákányának ütése nyomán emberfejnyi rög fordult ki a földből. Rendbéli ellenlábasai által gyakran felhánytorgatott egyszerű származása miatt, a legtöbb lovaggal ellentétben, nem találta lealacsonyítónak a kétkezi munkát. Sőt, kifejezetten élvezte. Ahogy arrébb lépett a mellette álló két laikus testvér belecsúsztatta az eddig a vállukon tartott, kihegyezett végű póznát a gödörbe. A nap már ugyan egy jó ideje teljesen lement, de a telihold éppen annyi világot adott, ami az erődítési munkákhoz elég volt.

Hirtelen fény lobbant valamivel messzebb tőlük, a lampryssaiak, várfalhoz közelebb fekvő táborában. Néhány sátor lángra lobbant. Lakóik zavarodottan futkostak ide-oda felébredtve ezzel a többieket, majd egyesült erővel kezdték oltogatni a tüzeket. Váratlanul idegen vezényszó harsant és suhogva lángoló lövedékekből álló nyílzápor csapódott közéjük. A testőrparancsnok észrevett egy közepes nagyságú íjász egységet, amely ki tudja honnét került elő.

- Utánam! - kiáltotta és habozás nélkül a támadók felé indult csákányát lóbálva. Rendtársai követték.

Néhány íjász meghallotta a hátuk mögött feldübörgő lépteket, de mire bármit tehettek volna már késő volt. Maiano csapásai nyomán érett búzakéveként hullottak.

Nordigam marsall a tábor legmagasabb pontján állt és így jó rálátása volt az eseményekre. Visszasietett sátrába és miközben páncéljának darabjait kapkodta magára mérgesen motyogott magában. „Maiano! Hányszor mondtam neked, hogy először felmérjük a helyzetet és csak utána cselekszünk! Fiam, fiam te sohasem változol.” Mire a gondolat végére ért mellvértje,

alkar és lábszárvértjei is a helyükre kerültek. Kardját kirántotta hüvelyéből, nem bajlódott a kardszíj felcsatolásával. Ahogy meztelen pengével a kezében kilépett az éjszakába, kék hold alá, az őrség hat lovagja szalutált neki. A marsall nem vesztegette se magyarázkodással, se utasításokkal az időt. Egyszerűen nekiindult lefelé a dombról, testőrei követték. Épp jókor érkeztek, mert Maianot komoly bajba sodorta lendülete. Bár az íjászok sorait sikerült neki és az őt követő tucatnyi laikus testvérnek megbontania, az eddig álcázott nyílásból kiözönlő rabszolga katonák már komolyabb fegyverekkel rendelkeztek, mint az íjászok rövid törei. A testőrparancsnok mellől sorra elesetek rendtársai és csak vadul csapkodó csákányának köszönhetette, hogy nem kapott komoly sebet. A páncélos vardaniták rohama egy pillanatra megtorpanásra készítette az alagútból kilépőket. Létszámfölényük azonban lassan visszaszorította a vállt-vállnak vetve harcoló lovagokat, de eközben egyre több és több katona, Tharr híve és vardanita vegyesen, kapcsolódott a harcba. Mire a közel kétszáz elit Ezüstpajzsos a helyszínre ért, már több száz ember harcolt, vad összevisszaságban kavargva. Vezetőjük rögtön átlátta a helyzetet és embereivel a bejárat felé küzdötte magát. Észelve a veszélyt a támadók nagy része rövidesen visszamenekült az alagútba. Mielőtt azonban az Ezüstpajzsosok utánuk indultak volna, segélykérő kürtzó harsant a toraniki tábor irányából. Ott is kicsapott az ellenség. A segítségre érkezett egység futva indult vissza, a már jelenlévőkre bízva a támadók végső felszámolását.

Amint az utolsó ellenfél is elhanyaglott, Maiano leengedte össze-vissza görbült csákányát.

- Uram! Megint megmentette az életem! – hajolt meg szívére tett kézzel.

- Ahogy először te az enyémet! – utalt találkozásuk nem mindennapi körülményeire mosolyogva a marsall. – Maiano! – folytatta korholó hangsúllyal. – Sokszor mondtam már neked, hogy a jó lovag először mindig felméri a helyzetet és csak utána cselekszik! Mikor fogsz megtanulni uralkodni az érzelmeiden?

Erre nem volt mit mondani. A hatalmas termetű harcos meglehetősen komikusan nézett ki megviselt ruhájában, kezében a hasznavehetetlenné vált szerszámmal, ahogy szégyenlősen elmosolyodott.

- Nem tudom, uram! – bökte ki végül. – Azt hiszem vannak dolgok amik sosem változnak.

Hátuk mögött a fellelkesült asziszok tömegével özönlöttek be a felfedezett alagút bejáratán. Meghallva a tülekedést Maiano megfordult és felkapva egy elesett zsoldos kardját indult volna utánuk. De hirtelen megtorpant és a marsallra nézett.

- Uram! Ön mit tanácsol?

- Nem tudom – vakargatta az állát Nordigam marsall – valamiért gyanús az egész. Kevesen voltak a támadók és túl gyorsan visszavonultak. Várjunk egy kicsit.

Újabb tucat nehézgyalogos lépett be a feketén tátongó nyílásban. Fáklyáik fénye egyre halványodott, majd eltűnt. Nemsokára azonban egyesével-kettesével feltűntek a bejáratban. Maiano megkérdezte az egyiket.

- Mi történt?

- Zsákutca. Nem tudjuk honnan kerültek elő. Egyszer csak egy kőomlás zárta le a folyosót.

XX.

Az ezüst borítású teremben három alak ült körül egy kőből faragott asztalt. Ritkán viselt torz kinézetükkel egy tébolyult isten, távoli világának teremtményei ők, akiket színre lépésük óta rettegés övez. Ám ezt nemcsak túlvilági kinézetüknek köszönhetik. Ebben a rútságban és gonoszságban nem szükölködő világban sokkal inkább az a váratlan és kegyetlen támadás tette őket hírhedté, mellyel a zauderek alkalommal kishíján leigázták a világot. Árulásuk nyomán vált örökké gyűlölt a nevük, melyet talán még a Kitzázotténál vagy a Kosfejűénél is jobban rettegnék Yneven. Ám kevesen maradtak, nagyon kevesen. A nőstények nagyon ritkán fogantak meg ebben az idegen világban, éppen ezért hatalmas veszteség volt az elvesztése.

A mester keze ökölbe szorult. Az új tanítvány és a nemrég beavatottá előlépett régi döbbenet nézték, ahogy vöröses bundáján szürke hullám fut végig hamuszínűvé fakítva szórét. Kocsonyás fejtetején átlátszó agyának színe sötétre váltott. Az alsóbb rendűek, ahogy a zauderek a be nem avatottakat hívták leborultak és kegyelemért könyörögtek. Népük szokásai szerint az, hogy egy feljebbvaló ilyen szinten feltárta előttük érzéseit, nagy valószínűséggel halálos ítéletüket jelentette. De a Halál ötödik Nagymestere ritka kegyeinek egyikét gyakorolta. Intésére a két rettegő, alsóbb rendű felegyenesedett és nem is titkolta megkönnyebbülését. Mindez azonban egyértelműen azt jelentette, hogy a következő hibánál nincs kegyelem.

Miután nem is olyan régen az átkozott Raiek dhaimonjai vagy ahogy a kérészéletű emlősök mondják, Ryek démonlovasai Quiphann városában leszámoltak népének legtöbb varázshasználójával, kiemelt megtiszteltetésnek számított a kevés számú túlélő mellett szolgálni. A mester dühe lassan csillapodott. A beavatott, aki a nőstény halálával lépett elő, még nem ismerte annyira a mestert, hogy tudja az egész csak színjáték volt. Előadás mely nekik szólt, de azt azért ő és a frissen előlépett tanítvány is megértette, hogy a nagymester a síkokon túli zauder kultúra szabályai szerint tudatta velük, nem hibázhatnak többet.

XXI.

Donaal Nórhan türelmetlen volt. Bár jól leplezte érzéseit tudta hamarosan kitör belőle a düh. Nem szerette a kudarcot, márpedig a tegnapi robbanás csak egy hatalmas nagy kudarcot jelenthetett. Természetellenes színei és a pusztítás mértéke valamilyen mágikus balesetre utaltak. A nagykirály idős fővarázslója, aki éppen Razdag mágikus védelmének sajátosságait magyarázta a maga körmondatokkal gazdagon díszített szójárásával, eddig nem adott magyarázatot a történetekre. Hosszú ritkás szálú fehér szakállát simogatva, melynek az aljára mintha egy fekete szegélyű kört rajzolt volna valaki, éppen valamilyen általa érdekesítőnek talált jelenséget vezetett fel. Díszes ruhája füst és illatszerek szagát árasztotta, amelyekbe valamiféle ismeretlen aroma keveredett.

- Nomármost, felséges nagykirály, ilyet még öregapám sem látott, ha szabad így mondanom, pedig, mint azt Ön is tudja, már Ő is udvari fővarázslóként szolgált a királyságot, hozott bármit is az istenek forgandó kegye. A hegyváros védelme számunkra ismeretlen elven működik, mely minden bizonnyal oly régi, mint maga szikla melyre épült, nagyságos uram. Fellapoztuk az összes kódexet, megtettünk mindent, még a múltba is belenéztünk, azaz belenéztünk volna, de a nagyságos an Ecyhín főpap kishíján behalt a kísérletbe, és mint az önök is tudják azóta is igencsak gyengélkedik. Szóval a védelem, olyan páratlan képességekkel rendelkezik, melyet ha nem a saját szememmel látok egyszerűen nem hiszek el. Egyik különlegessége a sok közül...

- A lényeg! – vágta oda Nórhan szárazon.

- Ööö, a lényeg nagyságos uram az, hogy a várost védelmező mágikus pajzs, ööö, él.

- Tessék? – hajolt előre a nagykirály, aki eddig unatkozva bámult maga elé.

- Él és gondolkodik. A tegnapi robbanás, mely oly sajnálatosan sok mágiatudó életét követelte, nem volt véletlen. Ahogy megpróbáltunk áthatolni a védelmen, szabad utat engedett a hatalmas tömeg nyers manának amivel megpróbáltuk szétzilálni szövetét, utána visszacsapta azt. A tűzben a legtöbb kódex és egyéb felhasznált varázstárgy is megsemmisült.

- Azaz? – kérdezte a famor. Az öreg varázsló először jött zavarba.

- Képtelenek vagyunk újra megpróbálni. Én elvesztettem két több ezer éves könyvet és a három legjobb adeptusomat, an Ecyhín főpap súlyosan megsebesült, az e'flammar pedig eltűnt. – a sorrendből egyértelmű volt a fontossági sorrend. Az öreg mágus hirtelen heherészni kezdett. – Egyesek szerint a tűzijáték legnagyobb része az e'flammar lobbanékonyságának számlájára írható.

Ahogy magában kuncogott a marsallon újra végigfutott az induláskor érzett rossz előérzet.

- Ez azt jelenti tehát, hogy védtelenek vagyunk?

- Nehem uharaham. – felelte az öregember lassan leküzdve nevetését. – Ami megmaradt azzal tudjuk garantálni a sereg védelmét. Itt vagyok ugye jómagam, az isteneknek hála könyvtáram jelentős része is megmenekült ...

- Akkor ha jól értem kizárólag a falak lerombolása lehet a megoldás? – kérdezte közbevágva a toroni.

A fővarázslónak eszébe juthatott valami szomorú, mert ezúttal csak röviden bólintott. A marsall szándékosan kereste a követ tekintetét, hogy a szemébe vágghassa, ő megmondta előre. Meglepetésére Donaal csak mosolygott magában, előbbi dühe szemlátomást elpárolgott.

XXII.

A katonák szapora lépésekkel haladtak a sejtelmes fényben fürdő folyosókon a hegy beljében. Valahogy maguk a kövek sugározták a fényt. Mivel az üreg szélessége meghaladta a három lábat, így hármásával is könnyedén elfértek egymás mellett. Az elől haladó asziszokban, miután ráébredtek a lehetőségre, hogy bejuthatnak a megmászhatatlan falak mögé, feltámadt a harcikedv és egymás sarkára lépve futottak. Parancsnokuk azonban nem vesztette el a fejét. Utasítására megálltak és, fogcsikorgatva ugyan, de nem üldözték tovább a menekülő katonákat. Hármásával egymás mellett óvatosan indultak előre és átvizsgáltak minden oldaljáratot. Itt is ott is, felhangzott a csatazaj, igazolva a parancsnok elővigyázatosságát. A razdagi zsoldban álló rabszolgakatonáknak esélyük sem volt a nyomasztó túlerőben lévő, felkészült nehézgyalogosok ellen. Váratlanul elfogytak az elágazások és a csapat egy hatalmas barlangba érkezett, melynek a bejáratnál szemközti oldalon számos kijárata volt. Az egyikben fáklyák lobogtak. Többen már indultak volna arra, amikor a tiszt megálljt parancsolt.

- Állj! Ideális hely a rajtaütésre! Valószínűleg csapda! –harsogta. – Szóljatok a papoknak!

Az összesereglett közel kétszáz ember tömege nemsokára szétnyílt helyet adva a dreggist viselő alakoknak. A Tharr és Sogron papok méltóságteljesen vonultak a csapat elé.

Vezetőjük előrelépett, két kezét tenyérrel felfelé oldalra eltartva magától hangosan kántálni kezdett. Hangja fokozatosan elmélyült, majd az ének hirtelen elhalt, és a pap szemei különös színben izzottak fel. A parancsnoknak igaza van! – szólalt meg mély hangján. – A gaz hitetlenek árulásra készülnek! Azonban urunk Tharr – a szó elhangzásakor a katonák meghajoltak, a papok pedig szívükhöz érintették jobb tenyerüket – segítségünkre lesz és megmutatja számunkra az utat, amerre tovább kell haladnunk.

Ezzel határozottan az egyik sötét járat felé mutatott. Intésére a sogroniták furcsa színű üvegből készült gyerekfejnyi gömböket vettek elő, és halk imába kezdtek. Az áhitattal figyelő katonák árnyai kétszeres nagyságban rajzolódtak ki a falakra, ahogy a gömbök erős fényvel világítani kezdtek.

- Indulás! – hallatszott a Tharr parancsnokló papjának vezényszava.

- Darlag k'naoch –oathar (Mérhetetlen a Te kegyelmed!)- kiáltották a katonák és meglódultak.

XXIII.

Már majdnem dél volt, amikor az utánpótlást szállító karaván elhagyta a tábor. Kíséretét a vardanita lovagrend gyalogos és lovas laikus testvérei alkották. Az utolsó szekér éppen áthaladt a kapun, amikor a montenoriak rajtuk ütöttek. A támadás váratlansága és sebessége kevés esélyt adott a szervezett ellenállásnak. A völgy mindkét bejáratát szinte egyszerre zárták le a phalangitászok. Soraik között előre törtek az íjakkal felszerelt könnyűgyalogosok. Bár a karaván vezetője kiadta a parancsot a szekerek védekező, kör alakban, történő elrendezésére, mire az ökrök megfordulhattak volna a fürge felderítők odaértek. Íjaik sortüze

nyomán a gyalogos laikus testvérek nagyrésze nyílvezzővel a testében összerogyott. A lovasok kardot rántva rárontottak a könnyűgyalogosokra, de azok kitértek előlük. Amíg a könnyűgyalogosok feltartották a vardanitákat, a páncéljuk miatt lassabb phalangitészek is odaértek. Rohamuk nyomán tucatjával fordultak le a hátasaikról a mindössze mellvértet viselő lovasok. Bár gyorsan fogytak az egyiküknek mégis sikerült valahogy kiverekednie magát a kavarodásból és indult volna, a phalanxot megkerülve, a déli kijárat irányába. Egy valakit azonban nem sikerült kicseleznie. Magas termetű, de rendkívül vékony phalangitész állt a szoros kijárata felé vágató lovas elé. Pajzsával fedezve magát lándzsájával pontos szúrást indított a lovagrendi felé. Fegyverének kristályacél hegye könnyedén átszaladt a laikus harcos mellvértjén, azonban a montenori kezéből kihullott a szálfeegyver. Marka nem a csapás erejétől engedte el a remekművű lándzsát. Támadásával egy időben égő fájdalom gyúlt testében. Hosszú másodpercekig értetlenül nézett ernyedten lógó jobb kezére. Lassan felemelte a fejét. Tekintetével pont akkora találta meg a lova nyakára dőlve elvágató ellenfelét, amikor annak kezéből kihullott véres kardja. Szerencsés vágása nyomán szökőkútként tört fel a phalangitész vére hónalja alól. Pajzsát elejtve térdre rogyott, bal kezével próbálva meg elállítani a vérzést. Hiába. Ereje gyorsan fogyott.

A csapásmérő egység vezetője rohant, ahogy csak a lába bírta. Pajzsát eldobta, hogy ne hátráltassa a futásban mindössze meztelen kardját szorította a kezében. Csapatának több tagja a nyomában dübörgött. Bár teljes erőbedobással futott, megelőzve a lassabban eszmélő felderítőket, de még egy ember sem született aki képes lett volna utolérni a toranikiak híresen gyors lovait. Pláne nem phalangitész vértzetben. A gondosan kitervelt csapda a szeme láttára omlott össze, ahogy egy lovasnak, egyetlen egynek, sikerült kitörnie a nehézgyalogosok gyűrűjéből. Az pedig lovát vadul sarkantyúzva a szoros kijárata felé vágatott. A montenori rádöbent, hogy hiába fut úgysem éri utol a lovast. Lassított léptein. Ahogy a sebesült montenori mellé ért, aki még mindig bal kezét szorította sebére, letette kardját és levette a phalangitész sisakját. A halvány fürtök keretezte arc láttán dühében ökölbe szorult a keze. Minden hiába. Az összes erőfeszítés, a kémek utáni hajsza, az erőltetett menetelés. Hiába vállaltak annyi veszélyt, kockázatot és lemondást. A menekülő lovas értesíti az ellenséget jöttünkről, és a razdagiak erői pedig még messze járnak.

XXIV.

A nehézgyalogosok fertályórán keresztül haladtak előre rendületlenül. Noha a barlang alatti alagútrendszer kész labarintust alkotott Tharr fohászba révedő papja megingás nélkül vezette a katonákat az útvesztőn eresztül. Teljes volt a sötétség csak a Sogron papok körül derengő gömbök fénye mutatta az utat. Az egyenetlen talajon nehéz volt a járás, de a katonák nem törődtek az alagút göröngyös padozatával. Mindannyiuk szeme előtt a szent cél lebegett. Bejutni Razdagba! Mindegy milyen áron. Mivel pikáikat a szűk helyen nem tudták volna használni ezért szálfeegyvereiket hátrahagyva indultak a föld alá. Az elővéd harminc nehézgyalogosból állt. Őket a legmagasabb rangú pap vezette, két Sogron-pap kíséretében. Mögöttük további százötven, a lampryssai sereg elitjét alkotó, ezüstpajzsos menetelt, számukra négy tűzpap szolgáltatta a világítást. A hátulról jövő meglepetések ellen húszan fedezték a támadókat. Ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre haladtak úgy vált a levegő egyre fojtóbbá. A katonák zihálásán, páncéljuk és pajzsaik csörömpölésén kívül semmilyen zaj nem hallatszott. Az élen haladó sogronita váratlanul megtorpant. Kékes színben világító gömbjének fényében tisztán látszott, ahogy az alagút ismét kitágul és egy nagyjából száz láb átmérőjű szabályos kör alakú helységbe torkollik. Ameddig a fény elért a barlang padlóját csontvázak borították. Szavára felerősödött a világítás. Ahogy láthatóvá vált a terem vége halk sóhajok és fojtott kiáltások hangzottak fel innen is, onnan is. „Hát mégis igazak a legendák! Tharr ne hagyj el! Sogron maradj velünk!” A bejárattal pontosan átellenben egy

fekete kőből kifaragott kapu állt. Balra tőle egy páncélos csontvázának kőből faragott mása volt különös gonddal a falra szögezve, felette kőbe vésvé szavak kyr írással.

„Ez lészen sorsa, ki megszegi a vér kötelékét!”

Ám még mielőtt a váratlanul igaznak bizonyuló legenda nyomán feltoluló érzések túlságosan hatalmukba keríthették volna az asziszokat hirtelen huzat támadt. A vastag, fekete kőkapu feltárult és fluoreszkáló alakok rontottak a kör alakú terembe. Megjelenésük annyira váratlan, kinézetük pedig annyira nem evilági volt, hogy az elitkatonák körében egy pillanat alatt kitört a pánik. Még a kígyópapok magabiztossága is elillant egy pillanatra. Gyorsan vezetőjük köré gyűltek. Ez a kis idő elég volt a páncélos, kezükben nehézkalapácsokat lengető támadóiknak, hogy vad fémcsőrgés kíséretében odaérjenek Tharr híveihez. Az asziszok félelmét tovább növelte, hogy a kísérteties alakok egy hangot sem adtak ki magukból. De nem szellemek támadtak az Ezüstpajzsosokra. A gazdag razdagi családok sokadszülött fiaiból álló Hadfiak egyik egysége volt az, mely szélvészként söpört át meglepett ellenfelük sorain. Csapatörölyeik csapásai nyomán senki nem maradt talpon. Bár a vastag mellvérték és pajzsok néha megvédték viselőjüket a fémtől, de az ütések nyers ereje a csontokat és a fegyvereket is játszi könnyedséggel zúzta szét. Rohamuk nyomán felbomlott a támadók alkazata és tucatjával hullottak a dermedt Ezüstpajzsosok. A legmagasabb rangú pap észlelte őket először. Imájának szavai nyomán enyhült a páni félelem szorítása a katonák szívéen és itt is, ott is csoportok szerveződtek. Rövid kardjaikkal esélyük sem volt a kétkezes örölyök ellen, de számbeli fölényüket kihasználva sikerült néhány razdagit ledönteni a lábáról. Vezetőjük intésére a Tharr-papok másfajta énekbe kezdtek. A dallam erőszakos, harsogó ritmusa, éles, magas hangjai senkit sem hagytak érintetlenül. Sokan az asziszok közül is a fülükhez kaptak, próbálva kirekeszteni a fejükben felhangzó fejhangú sikoltást, de igazán rosszul a Hadfiak jártak. Csataalapácsaikat eldobva tántorogtak ide-oda. Rövidesen mindegyik a földön feküdt és a sisakját markolászta. Hiába próbáltak azonban megszabadulni a fejükben tomboló hangzavartól. A tántorgó, de még tudatuknál lévő aszisz harcosok, egyesével végeztek velük. Ahogy az utolsó is kilehelte lelkét megszűnt a tomboló hangok kakofóniája. A hirtelen támadt csendben, nem hallatszott más csak az ájultan a földre rogyó kígyópapok nyögésének hangja. Még a legmagasabb rangú pap is a falnak dőlt, köntösének ujjával törölgetve izzadságtól nedves homlokát. Leghajtott fejjel a katonák vezetője lépett oda hozzá.

- Uram! Indulhatunk tovább? – kérdezte alázatosan.

A Háromfejű szolgálja felköhögött és bólintott. Nehézkesen belekarolt a parancsnok felkínált karjába és a kőkapu felé indultak.

A Razdag várába vezető nyugati kapu parancsnoka kinézett titkos kémlelőnyílásán keresztül és dühödten meredt a közeledő alakokra.

- Ez lehetetlen!” – motyogta. - Nem élhették túl a Hadfiak rohamát! A közel lábnyi vastag sziklafal megvédté a hangoktól, elnyelve minden zajt a kapu túloldaláról. Az örnek határozott parancsnai voltak arra az esetre, ha egy ellenséges egységének sikerül ilyen mélyre behtolnia. Keze ráfonódott a kőből kivésett karra, mellyel a környező járatok mindenyikét betemethette. A védelmi rendszer már akkor itt várta őket, amikor az első emberek megérkeztek. Azonban nehéz döntés előtt állt. A rendszert még sosem használták és a várost vízzel ellátó földalatti tó rendkívül közel volt. Összeszorította hát ajkát és komor balsejtelemmel szívében meghúzta a kart.

A pusztítás halk remegéssel kezdődött. Ahogy az ősi kyrek által épített védelmi rendszer működésbe lépett, először mély, távoli dobbanásokat lehetett hallani. Halk dubbanásokkal a bejárathoz vezető járatok omlottak be először, hogy esélyt se adjanak az esetlegesen menekülő behatolóknak. Amint az elkerülhetetlen végzet közeledett, a morajlás is úgy erősödött. A kapu előtt álló katonák között azonnal kitört a pánik. Csak a toroniak álltak

nyugodtan a nagy kavarodásban. Vezetőjük tudta mi történik. Elfogadta istene döntését, aki ide vezette őket. Ahogy a mennyzetet tartó cseppkőoszlopok először megremegtek, majd mély dübörgéssel összetörtek, elvégezte utolsó varázslatát, majd a világ hangos dörgéssel a fejükre omlott.

A két vardanita lovag komoran állt a hegyoldal mellett. A behatoló csapat már legalább félórája eltűnt. Túl hosszú ideje. Egyszer csak megremegett a föld és az alagútból tompa moraj hallatszott. A két lovag kérdően pillantott egymásra. A bejáraton hatalmas porfelhő csapódott ki. Maiano és társai megiramodtak az asziszokat elnyelő csapda irányába, de a marsall csak némán ingatta a fejét. Félelmei egyre csak nőttek. Ez a rajtaütés, ahogy már sok minden ebben az átkos háborúban igen csak furcsa volt. A marsall úgy érezte, hogy az egyesített sereg egy gondosan előkészített ösvényen jár, tudatlanul haladván a láthatatlan ellenfelek által megtervezett csapda felé. Már most is nagyon rossz volt a morál, a fáradt, éhes és nélkülöző katonákat szinte csak egy hajszál választotta el, hogy lélekben végleg feladják a küzdelmet.

Ahogy az ősz lovag meglátta közeledő tanítványát arcára mégis kiült a mosoly. Maiano arcát vastagon belepte a por, a szájába került homokot vadul káromkodva köpkölte a földre. Mellé lépve együtt indultak vissza szállásuk felé. A vardanita lovagok tábora felé tartva a marsall válla felett még egyszer hátranézett a magas falakra.

- Jó lesz sietnünk. – gondolta magában és hangosan nagyot sóhajtott. – Ha ugyanis nem sikerül gyorsan bevennünk a várost, komoly bajba kerülhetünk.

XXV.

A ló mozgása inkább tűnt botladozó tántorgásnak, mint egy céltudatos haladásnak. Szája habzott, lépései bizonytalanok voltak és többször megbotlott, mindig az utolsó pillanatban nyerve vissza egyensúlyát. Lovasa sem volt jobb bőrben. Horpadt pajzsából, melyet a hátára dobva viselt, nyílvevesszők álltak ki, mellvértjét rászáradt vér borította. Tegeze és kardhüvelye üresen tátongott. Mivel ruháján a lovagrend arany-ezüst színeit viselte, a tábor őrsége nem állította meg. A laikus harcos, egyenesen a marsall díszes sátra felé irányította végsőkéig kifáradt hátasát. Már csak mintegy húsz lépés választotta el a díszes lakhelytől, amikor az agyonhajszolt pára elvétette a lépést és felbukott. Lovasa kizuhant a nyeregből. A lovakból álló őrség futva indult a segítségére. Volodas Maiano, lehajolt, hogy felsegítse alacsonyabb rangú társát. De a keze félúton megállt.

A lovas mellvértjét valami kis híján félbevágta, az acél alig látszott ki a megalvadtt vér alól. Volodas már elég régóta szolgált a rend nagymestereinek testőrségében és már látott egyet s mást, de a parancsnoknak elképzelése sem volt milyen fegyver vagy szörnyeteg képes ilyen játshi könnyedséggel átvágni az edzett acélt. Hiába volt híres a lovagrend gyógyítóiról a súlyos sérülés és a kimerültség csak egy eredményre vezethetett. A sebesült ajkai megmozdultak.

- Vízet! – nyöszörögte.

A hatalmas termetű testőrparancsnok saját kulacsából itatta meg a rendkívüli kitartással megáldott küldöncöt, bár a víz már egy ideje nagy kincs volt a szárazságban. Aztán a veterán katona szemöldökei a homlokára szaladtak, ahogy a sebesült szájából lecsorgó víz lemosta mellvértjének egy részét és az út porával keveredett vér alól feltárult egy unikornis feje. Ilyen címert csak a Naragta rendház katonái viseltek. De a rendház összes lovajja jelenleg a táborban tartózkodott, míg a ház laikus harcosokból álló lovasságát és gyalogságát az utánpótlást szállító szekérkaravánok védelmére rendelte a rend marsallja.

Bár a haldoklónak még volt egy esélye. Maiano elgondolkozva felállt.

- Nagy szükségem lenne a híreire. Talán a toroni tud segíteni.” - morogta. - Talán az álszent küldött meg tudja menteni. Ha akarja. De erre csak két ember tudja rávenni.

Az egyik a marsall volt, a másik ő maga. A Kapu bevétele utáni szóváltást követően, érezhetően megromlott a vardaniták és az toroniak viszonya.

- *Tőlünk még ezek a beképzettek is félnek.* - mosolyodott el magában, majd újra elkomoruló arccal magához intette a mögötte álló két testőrt.

- Emeljétek fel! Óvatosan! – bár ő maga is tudta, hogy ez utóbbi parancs felesleges volt.

Ahogy a szomorú menet odaért a tábor közepén álló díszes sátorhoz egy hatalmas termetű, fiatal vizitor lépett ki rajta, mintha lakói figyelték volna a lovagok menetét. A testőrparancsnok szó nélkül félretolta, oda sem figyelve izgatott karattyolására a bent zajló fontos szertartásról. Belépve egy lakoma kellős közepén találta magát. A válogatott ínycsafalatoktól roskadozó alacsony asztalt legalább harminc toroni ülte körül párnákon. Maiano felhördült, ahogy meglátta a dőzsölést. Emberei, a sereg többi részéről nem is beszélve, már régóta nélkülöztek, legalább két hete alig jutottak ennivalóhoz. A páncélsörgésre a sátorban lakomázók megdöbbenve emelték fel a fejüket. Az asztalfőn ülő pap gyűlölködve nézett a belépőkre, de még mielőtt szóhoz jutott volna a testőrparancsnok lesöpörte az asztalt és intett az embereinek, hogy tegyék rá a sebesültet.

- Hol van a követ? – szegezte a kérdést az egyik asztal mellől feltápászkodó toroninak.

- A famor éppen a tanácskozáson vesz részt. Bizonyára...

- Hívjátok ide. Most. – vágott a szavába a lovag. A Tharr-pap ellenkezett volna, de Maiano szemébe nézve látta, hogy ezzel az azonnali összetűzést kockáztatná, márpedig azt az idős követ határozottan megtiltotta az ellenségeskedést. Egyelőre. A kígyópap szemével intett az egyik szolgálja felé, aki kirohant a sátorból.

Donaal Nórhan kisvártatva feltűnt a sátor bejáratában. Láthatóan bosszús volt, hogy elszóltatták a nagykirály mellől. Szándékosan észre sem véve a hatalmas termetű lovagot honfitársához fordult.

- Mit akar a vardanita testőrség parancsnoka? – kérdezte a másiktól dölyfösen. – Sietősen, ha szabadna kérnem. Az uralkodó vár.

Maiano megragadta a toroni vállát és maga felé fordította.

- Gyógyítsd meg! – dörmögte. A famor érdeklődve vont a szemöldökét. A kijelentés ugyanis nem kérés volt, hanem egy határozott utasítás.

- Semmi ilyesmit nem fogok tenni! – mondta és gyűrűkkel gazdagon díszítette kezével elutasítóan intett. - Miért nem mondtátok, hogy ilyen nevetséges okból hívtattok? – szólt társához, miközben látványosan hátat fordított a lovagnak – Ti is jól tudjátok, hogy mennyivel fontosabb teendőim vannak, mint, hogy ...

Acélszürke villanás. Egy szemmel követhetetlen mozdulat nyomán alig látható vágás keletkezett a sátor vastag szövetből készült falán. Akár arra utalt a lovag, hogy az egyesült sereg közel százezer nélkülvő katonája tudomására hozza a benti lakomát, akár arra, hogy a vágással a másik fejét is célba vehette volna, nem kellett tovább érvelnie. A toroni arca elsápadt, ahogy megértette, az életével játszik. Intett az egyik sogronitának, aki odasietett a bejárat mellett álló kis asztalkához és felemelte a rajta fekvő dísztelen, bőrkötésű kódexet. Rövid ideig keresgélt benne, majd komor képet vágva becsukta a könyvet. Összeszorított szájjal intett társainak. A Sogron-papok a sebesült mellé léptek.

- Attól tartok *lovag úr*, – nyomta meg az egyik pap az utolsó két szót – meg kell, hogy kérjem, tegye le fegyvereit és tartson velünk – mondta fakó hangon.

- Miért? – kérdezett vissza Maiano.

- Mivel ez egy komoly szertartás, minden jelenlévőnek részt kell benne vennie, valamint valakinek jelentős áldozatot kell bemutatnia, hogy sikerüljön.

- Mit ért ez alatt?

- Valami olyat kell tennünk, ami a résztvevőtől nagy lemondást igényel.

- Én mint Dreina hívó nem vehetek részt a szertartásukban. – jelentette ki határozottan Maiano. – De ha igazak a táborban keringő történetek, akkor Toron papjai bármilyen áldozatot bemutathatnak isteneiknek végtelen hitükben.

A sogronita elsápadt.

- Ezért még drágán megfizetsz, Volodas Maiano! – rázta meg az öklét a vardanita felé. Szeme sarkából kérdő pillantást vetett a követ felé, aki kényszeredetten bólintott.

- Kezdődjön a szertartás! – szólt a többi paphoz.

Kézmozdulatára a dreggist viselő toroniak körbeállták az asztalt. A Sogron-pap felnyitotta a kódexet és belekezdett egy hajlításokban gazdag énekbe, amihez egymás után a többi is csatlakozott. Amikor már mindenki énekelt mormolni kezdett. A sebesült felnyögött, ahogy tűzvörös izzás jelent meg felette a levegőben. A jelenségből egy lángcsóva csapott ki, végigfutott a harcos sebhelyein nyomtalanul eltüntetve azokat. Néhány pillanatnyi dermedt csönd után a fény a kódexre vetült. Egy villanással kialudt, és amikor a jelenlévők kinyitották a szemüket, megdöbbenve állapították meg, hogy a kódex is eltűnt. Maiano odaugrott az asztalhoz. Harcostársának légzése reszelősről nyugodtra váltott, az arca kisimult.

A lovag mély lélegzetet vett és belefúrta tekintetét a követébe. Néhány pillanatig merőn nézte a sötétbarna szemeket, majd összeszorított fogakkal nehezen kipréselte magából.

- Bár nem önszántából tette, azért köszönöm.

Sarkon fordult és kiviharzott a sátorból. Komor gondolatok űzték.

Másfél órával később Maiano csörömpölő páncélban dübörgött be a királyi sátorba, feélbeszakítva a haditanácsot. Négy fej emelkedett fel a várost ábrázoló térkép fölül. Argei Dul Odrak, a toroniki hercegekaptány éppen beszélt, de mondanivalóját félbeszakítva kérdőn nézett a belépőre. Dail Nordigam biccentett és szemével a nagykirály felé intett. Öles termetű testőrparancsnoka kelletlenül féltérdre ereszkedett. Serg Dal Usthad, a toroniki mosolyogva fordult felé. Őt szinte sosem hagyta el kikezdhethetlen jókedve. Lassan a nagykirály is felemelte a fejét. Mellette a toroni mély levegőt vett, hogy szokásához híven a király fülébe kezdjen sutyorogni, de mindenki meglepetésére az uralkodó leintette. Ez a gesztus is jól mutatta az egyesült sereg vezetői között fokozódó feszültséget. Így hát a famor csendben méregette gyilkos pillantásaival a hatalmas termetű lovagot.

- Beszélj! – szólította meg a nagykirály.

- Uram! – préselte ki a szót Maiano. A harcos magában pokolba kívánta az egész helyzetet. Nyersességbe hajló egyenessége és meggondolatlan természete már sok bajba sodorta, de ilyen helyzetbe még sohasem. – Bölcs parancsod értelmében fegyveres kísérettel láttuk el dicsőséges egyesült seregünk számára élelmet szállító ökrös szekereket.- hadarta el egy szuszra.

- És? – kérdezett türelmetlenül közbe a király, egy pillanatra kiesve fennköltségéből.

- A tegnapi várt szállítmányt is feltartóztatták és megsemmisítették. A pihenőtáborral együtt.

- Micsoda? – robbant ki Dul Odrak.

- Ahogy mondom uram. – fordult a hercegekaptány felé Maiano. - A rajtaütés egyetlen túlélője nemrég érkezett súlyosan sebesülten.

Azt, hogy a lovagrend katonái halálukig védelmezték az értékes utánpótlást, senkinek sem kellett az eszébe juttatni. Dermedt csönd ereszkedett a teremre. Ez már a második elmaradt szállítmány volt. A gondot nemcsak a rakomány jelentős részét kitevő bor elmaradása okozta. Bármilyen fegyelmezettek is voltak a hithű katonák a hosszú ostrom fáradalmi és a hiányos ellátás miatt alig várták, hogy borba fojthassák a nehézségek miatti bánatukat. És most ettől is megfosztotta őket a láthatatlan ellenség. A következőkbe senki sem mert belegondolni. Valaki az ostromlottak segítségére sietett. Valaki, aki képes szinte túlélő nélkül legyőzni több ezer vardanitát. Bár már az év elején híre ment, mikor a khótorrok és papok elkezdték a szent háborút hirdetni, hogy a hegylakók segítséget kértek mindenkitől, beleértve Montenort, ám a

tartomány beteges elzárkózása a külvilágtól azonban köztudott volt a hadvezérek között. A néhány éve rejtélyes körülmények között eltűnt, Gerain Alansur nagymester sosem mulasztotta el kihangsúlyozni az ismeretlen tényező veszélyét. Kedvenc mondása gyakran csengett a marsall fülébe: „Csak attól félünk, amit nem ismerünk.” A sátorban egyre jobban megsűrűsödött a csend. A gondolatba, hogy a váratlan erejű támadás esetleg egy következő barbár invázió előjele lehet, Serg Dal Usthad teljesen belesápadt.

Végül Nordigam marsall törte meg a feszült hallgatást.

- Khm, hm, felség. – fordult Obed dal Rasziszhoz. – A jelenlegi helyzet nem hagy számunkra más megoldást, mint a rendezett visszavonulást. Amíg lehetséges.

A követ ismét közel hajolt a nagykirályhoz, de az most nem hessegette el, fiatal arcán gondterheltnak tűnt, homlokán elmélyültek a ráncok. Rövid sugdolózás után az egyesült sereg vezére felállt és felvette fennkölt királyi pózainak egyikét, melyek a közkatonák között állandó élcelődés tárgyai voltak. Állát felszegve, bal lábát előretéve egy bonyolult és kenetteljes mozdulat kíséretében újabb kinyilatkoztatásszerű beszédbe kezdett. Mondanivalójának eredete egyik jelenlévő számára sem volt kétséges.

- Mi mint az összes jelenlévő feltétlen és szent eredetű uralkodója úgy gondoljuk, hogy a sereg minden katonája tartozik annyival felkent királyának és természetesen hazájának, hogy a hitetlen kaurok fővárosa ellen indított eddigi legnagyobb rohamunkban részt vesz. A támadás időpontját holnap reggel napkelte előtt egy órában határozzuk meg. Van egy kellemetlen meglepetésünk a kaurok számára. – énekelte, majd a váratlanul mozdulatlaná dermedve befejezte mondanivalóját.

A termet ismét a hitetlenkedés csendje dermesztette meg. Bár senki sem tudta mire céloz a nagykirály, mégsem kérdeztek semmit. Nordigam marsall vett ugyan egy mély levegőt, de az álmodozó szemekkel a semmibe bámuló uralkodót látva kifújta, várt egy darabig, majd megvonta a vállát lemezpáncélja alatt és magához intve testőrségének parancsnokát mély meghajlás kíséretében kivonult a sátorból. A többi vezér is tudta, hogy ez nem az a pillanat, amikor észérveket lehet felsorakoztatni és egy hang nélkül követték a rangidős vezért. A rohamban, figyelembe véve a meglepetést, tagadhatatlanul meg volt a siker esélye. De a fáradt és éhező katonáktól egy ekkora erőfeszítést elvárni, a helyzet súlyosságának teljes figyelmen kívül hagyását esetleg nem ismerését jelentette. Bármilyen meglepetést is készített elő Toron követe.

XXVI.

Olerat Cetegus a várfalon állt és a hajnal pírját csodálta a fekete égbolt alján. Hát felvirrad ez a nap is. Mint Razdag erőinek főparancsnoka, gondterhelten nézett az elkövetkező időszak elé. Miután a vízellátást biztosító földalatti tavat felitta a föld szomjas mélye, csak az előrelátásának köszönhető minimális víztartalék maradt a városban. Immáron huszonkettedik napja védték a legendás hegyi várost.

- Erre még a montenori sem tudott jó megoldást. – csóválta meg a fejét humortalan félmosollyal az arcán. A városállam erőinek felkészítése némi időt igényelt, ezért Montenor mintegy száz katonát küldött, egy tapasztalt tiszt vezetésével. Vezetőjük sok hasznos tanácsot adott már eddig is. De a vízkészlet nagyobbik részének elvesztésére ő sem volt felkészülve.

Vagy két napja a lovagrendi egyik csapata valahogy átjutott a várbéli katapultok és íjászok zárótüzén. A falnak támasztott ostromlétrákról páncélozott lovagok kis csapata özönlötte el a doriai zsoldosok által védett falszakaszt. Rohamuk elsöpörte a gyilokjárón állókat, de onnan már nem tudtak lejutni, mert a fal tövében álló nehézgyalogosok feltartóztatták őket. Hiába volt a lovagok felszerelése sokkal jobb, mint a zsoldosoké, nem bírtak a közel háromszoros túlerővel. Nemsokára megérkezett a keleti fal tartaléka, egy Hadfi osztag és a segítségével sikerült megállítani a lovagokat. Szervezett visszavonulásukat csak egy tragikomikus

esemény szakította meg. Csapata veszteségeit látva a doriai zsoldoskapitány dühösen a hátráló lovagok felé hajította kedvenc fegyverét. Az utolsó vardanitát pont fejen találta a buzogány. Bár az ütés nem szakította át a lovag sisakját, az erejétől elvétette a lépést. Rövid ideig karjával csapkodva, körözve próbálta visszanyerni egyensúlyát, ez azonban nem sikerült neki és ordítva zuhant le a falról.

De a zsoldosok súlyos veszteségeket szenvedtek. A nehézfegyverzetűek harmada, míg a könnyűgyalogosok közel fele maradt holtan vagy súlyosan sebesülten a falakon. A kereskedő még most is beleborzongott az emlékbe, amikor a nap végén esélyeiket latolgatta.

Azóta még sok embert vesztett, de egynek az elvesztése igen fájt. Nagyszájú, vékony felépítésű barátja, mint mindig, akkor is magának kereste a bajt, amikor a toranikiak táborába köre kötözött kihívást dobott át. Nemsokára egy hatalmas termetű harcos jelent meg és lándzsájával pajzsát ütemesen verve jelezte, hogy elfogadta a kihívást. Derékig érő, zsíros haja, sebhelyes arca, valamint tapasztalt harcosra utaló stabil támadóállása nem sok jót ígért. Amint Vuerat meglátta, hogy kihívását elfogadták fegyverzetét villámgyorsan magára kapva száguldott az eltorlaszolt kiskapuhoz. Oleratnak csak annyi ideje volt, hogy utána kiabáljon:

- Aztán vigyázz magadra!

De barátja ezúttal nem válaszolt, túlságosan elfoglalta a közelgő küzdelem.

A razdagi arca féldoldalas mosolyra húzódott amikor eszébe jutott a rövid összecsapás. Vueratnak persze esze ágában sem volt tisztességesen harcolni. Mint mindig most is halálos tréfát készített elő ellenfelének. Futva indult a közel egy öl magas toraniki felé. Amint közel ért ellenfeléhez úgy tett, mint aki megbotlott valamiben. Az persze kapott az alkalmon és lándzsájával a látszólag védtelenül hempergő doriai felé szúrt. De Vuerat pontosan ezt akarta. Pajzsával folyamatosan fedezte magát így a lándzsa hegye ártalmatlanul csúszott le az acélról. Perdült még egyet és lábaival kisöpörte a hústorony lábait. Az óriás hördült egyet, ahogy elzuhant, majd hangja gurgulázásba fulladt.

Némi küszködés után Vuerat kihúzta kardját a toraniki mellkasából. Ellenfelének esélye sem volt, amikor beledőlt a felfelé tartott pengébe. Saját súlya sokkal nagyobb erővel hajtotta át a fegyvert mellvértjén, mint amire a vézna doriai bármikor is képes lett volna. A zsoldos felállt, leporolta ruháját és mélyen meghajolt a tábor majd a falak irányába. Már majdnem visszaért a kapuhoz, amikor váratlanul megfordult és kezeivel lebecsmérlően intett az ostromlóknak. Gesztusára nyílzápor volt a felelet. A zsoldosnak arra sem volt ideje, hogy pajzsát felemelje. Rogyadozó lábakkal tette meg a falig hátrálévő néhány lépést aztán bezuhant az ajtón. Olerat lenézett a falról és elsápadt, amikor meglátta a barátja testéből kiálló fekete tollú nyílvevesszőket.

- Szegény Vuerat. Te magad sem gondoltad... - idáig jutott, amikor egy érces hang jutott el füléhez.

XXVII.

A nap arany sugarai végig simították a dal Rullodak család ősi fészket. Késő nyári fénye a nyári palotaként használt fellegvár minden zugát beragyogták. A nemrégiben befejezett átalakítás nyomán csobogó szökőkutak, alabástrom medencék, pajzán freskók és Kahre mechanikus csodái által működtetett mozgó szobrok szórakoztatták a betérőket. Persze nem akárkit. Kizárólag a királyi pár és kegyeltjeinek szűk köre számára volt bejárás a nép által csak Nicauni Mennyországnak nevezett teraszra. A néhány szerencsés szolgáló, aki láthatta csodákat mesélt róla a többieknek, és ezek a történetek jócskán kiszínezve jutottak el az Abaszisz-szerte kíváncsi fülekbe. A történetek egy része orgiákról szólt, melyek állítólag a nagykirály távollétében zajlottak, mások pont azt állították, hogy ő maga szervezte őket lanyhuló érdeklődésű – sokat megélt – neje számára, megint mások tiltott és rég elfeledett isteneknek bemutatott áldozatokról szóltak. Mint mindig a törtéteknek most is volt valami alapjuk, persze ha leszámítjuk a szokásos túlzásokat,

Eniessa Kersastin fürdött. A terasz legnagyobb medencéjében kéjesen elnyúlva hagyta, hogy udvarhölgyei tengeri szivacsokkal dörzsöljék hátát. Hason fekve gyönyörű kilátás tárult az Onpor-hegység észak felé kanyarodó nyúlványára. Ahogy meztelen testét végigcirógatták a napsugarak, eszébe jutott a róla szóló pletyka, melyet előző nap említettek.

- Taine! – fordult hátra. –, hogy is szólt a történet, melyet tegnap meséltél?

- Jaj úrnőm! – kapta kezét szája elé a medence szélén kötögető idősebb nő. – Az olyan illetlen!

- Nem baj! Hallani akarom!

- Hát jó! Szóval ahogy tegnap a konyha felé mentem véletlenül hallottam mit sutyorognak a szolgálók. Ahogy azt úrnőm is tudja errefelé az emberek még testvéreik előtt sem mutatkoznak ruhátlanul. Úrnőm és a többiek számukra szokatlan fürdőzési szokásairól beszéltek és olyan dolgokat mondtak, melyektől most is elpirulok! – és ezzel szája elé tette kezét, mintha ő mondta volna azokat az illetlenségeket.

- Folytasd!

- Szóval azt mondták, hogy úrnőm egyedül és másokkal is fürdőzik! Sőt nemcsak fürdőzik, hanem ... - a nő elpirult és keblére tette a kezét. – Olyan illetlenségeket mondtak, őőőő, hogy eközben – kezdte hadarva, szemét lesütve – örömet is leli szolgálóiban, sőt szolgálólányaiban is!

- Hm, tény, hogy nem élek szüzi életet, de hites uramhoz mindig hű voltam. A legtöbb amit megengedek magamnak, ez itt! – mutatott körbe kecsesen.

- Tudom úrnőm, tudom! – mentegetőzött a hű szolgáló. – Kis gyermekkorod óta szolgállok.

- Akkor ki terjeszthet rólam és uramról ilyen alávaló pletykákat? Különösen most, hogy uram a távolban harcol? – nézett körbe haragosan a nagykirálynő.

- Hát én! – állt fel az egyik nicauni szolgálólány, aki eddig a fal mellett ült. – Népünk számára idegen vagy és idegenek szokásaid is. Nővéreim és húgaim rettegnek, mikor rángatjátok ágyba őket, egyszer és mindenkorra megbecstelenítve őket.

- Mit beszélsz? – pattant fel egy csobbanással Eniessa. Ha lett volna férfi a környéken bizony élete végéig mesélhetett volna a feltáruuló látványról.

Az udvarhölgyek és a szolgálók szétrebbentek, ahogy a szakadt ruhájú, jellegtelen kinézetű lány előre lépett ujját vádlón a nagykirálynőre szegezve.

- Ti és az idegen szokásaitok! Talán még igazi ribanc is van közöttetek! Megrontjátok népünk tiszta lelkét!

- Mit merészelsz! – lépett közelebb a nagykirálynő víztől csöpögő testtel és pofonra emelte kezét.

Az rendjén volt, hogy az első pofon elcsattanása után a szolgáló feje jobbra lendült, de az már nem, hogy amikor Eniessa visszakézből ütésre emelte a kezét egy vasmarok kapta el csuklóját. Meglepetten, kikerekedett szemmel nézte, ahogy a szolgáló másik kezében egy konyhakés tűnik fel és a gyomrába mélyed. A nicauni megfordult és kezében a véres késsel a többiekre vetette magát. A sikoltva összerogyó nagykirálynő és a véres kés látványa nyomán a nők kétségbeesetten kezdtek ide-oda szaladgálni. Volt aki az őrségért kiáltott, volt aki megpróbált elbújni, az egyik szolgáló egyszerűen levetette magát a mélységbe. Azt talán csak egy külső szemlélő vette volna észre, hogy a támadó további áldozatait nem véletlenszerűen választja ki. A nagykirály hű támogatóinak rokonai átvágott torokkal vagy szíven szúrva kerültek el, míg mások megúszták egy-egy vágással, ráadásul az összes szolgáló sértetlenül elszaladt. Rövid idő múlva csend lett. A nők vagy meghaltak vagy elmenekültek. A támadó nem sietett. Tudta az őrségnek jó időbe telik felérni. Bár a terasznak volt mágikus védelme, ilyen jellegű támadásra senki sem számított.

Eniessa Kersastin vére elkeveredett a testéről lefolyó vízzel és a vöröstől a rózsaszínbe hajló foltokat hagyott maga után, ahogy kezét sebére szorítva arrébb vonszolta magát. Csak egy kis időre van szüksége! Néhány nyugodt pillanat! Szeme egy pillanatra megakadt szemérmes, hú udvarhölgyén, aki megpróbált rajta segíteni. A széles pengéjű kés szinte levágta fejét. Felemelte fejét, ahogy egy vérfoltos szoknya elállta az útját. Az udvarhölgy széles semmit mondó arca helyett, egy éles fogú, narancssárga bőrű lény tárult elé.

- Ki vagy te? – hörögte.

- Senki sem menekül a vadásztól! – válaszolta az.

Eniessa minden erejét beleadta a váratlan varázslatba melyről tudta, hogy az utolsó lesz. Ám támadása elhalt egy olyan védelmen, melyet hosszú élete alatt még sosem látott.

- Ki a pokol vagy te? – sikította és az Ūrnóhoz fohászodott, hogy adjon neki még egy kis időt.

- Zauder vagyok, Orwella boszorkánya! – mondta a másik. Magában hálát adott elővigyázatosságának és megérezéseinek. Felkészülten várta a kérészeltű nő támadását. Elmosolyodott, ahogy szavai hallatán a nő arca grimaszba torzult, ám elégedettsége dühvé vált a választ hallva.

- Nnem hiszem a Kitaszítottat. – köpte ki a szavakat.

Gúnyos megjegyzése nyomán az elismerésre áhítózó beavatotton úrrá lett indulata és gyors mozdulattal kitörte a nő nyakát, csak utána gondolt arra, talán épp ez volt a nő szándéka. Felemelte a fekete hajzuhatagot és a nyakon közvetlenül ott ahol a finom pihék erős hajszálakba mentek át, megtalálta amit keresett. Orwella szimbólumát. Hirtelen ötlettől vezérelve levágta a nagykirálynő haját és kezét a véres tócsákba mártva mindenhova felfestette az Ynev-szerte rettegett és gyűlölt jelet.

Éles hallása figyelmeztette a dübörögve közeledő őrségre. Ősi varázstárgyainak mágiája ellen nem védett a várat körül ölelő védelem. Gyors mozdulatokkal térkaput nyitott és miközben átlépett rajta arra gondolt, hogy oly sok áldozat után végre az utolsó fázisába érkezett a mester terve.

XXVIII.

Vörös éggel köszöntött a hajnal az egyesült seregre. Az ébresztő kürtszavára a hatalmas sátortábor lassan ébredezni kezdett. Néhon lónyerítés vagy a hajnali ima hangjai törték meg a csendet. Az egyesült sereg felkészült az újabb rohamra. Ostromlétrák százait készítették elő, majd a felsorakozó katonák a falakon álló katapultok lőtávolságán kívül megálltak. Parancsnokaik még nem kapták meg a jelet az utolsó támadásra. Néhány perces várakozás után hatalmas dőrej hömpölygött végig a völgyön. A támadók közül sokan hátrafordultak és aggodalmasan nézegettek hátra, de a védők sorai között több gyenge szívűn egyenesen pánik lett úrrá.

- Végre!” – kiáltotta Donaal Noraan. - Végre, hogy ideért!

Nagy nyikorgás kíséretében feltűnt egy hatalmas, kerekeken gördülő torony és lassan a hegyváros felé gördült. A katonák a falakat, majd a Dolara Neiriant méregették. Mindegyikük ismerte a gépezetet és legendás történetét.

- Uram! – fordult mosolyogva a nagykirály felé. – Engedje meg, hogy átnyújtsam szerény ajándékomat. A Dolara Neiriant. – diadalittasan körbenézett és látta a körülötteállók arcán a megdöbbenést. Még a marsall sem tudta leplezni érzelmeit.

Az ötven lábnyi magasságával valamivel a falak fölé magasodó ostromtorony egy obaszok előtti civilizáció hagyatéka volt. Hosszú ideig állt elhagyatottan és titokzatosan Ifintől nem messze egy mezőn, míg harminc évnyi kísérletezés után Tharr egy papja megfejtette titkát. A megoldást egy kétségbeesett próbálkozás hozta. Több évtizednyi kutatás után a pap még mindig nem jutott közelebb a torony titkának megfejtéséhez. Az, hogy egy ostromtoronyról

van szó, a kezdetektől fogva egyértelmű volt. Lőrési és az ősrégi követők mind-mind azt igazolták, hogy a szerkezetet falak lerombolására tervezték. Azonban a menetirányba mutató, több hegyes, ágas-bogas tárgy felhasználásának módjáról csak találgattak a kutatásokat vezető Tharr papok. Végül egy öregedő ember kétségbeesett próbákozása hozta meg az eredményt egy azóta is ismeretlen módszerrel megfejtette a szerkezet titkát.

Több ezer évvel ezelőtt, a káoszkorban építette egy tudós csak azért, hogy próbára tegye vele tudását. A magas, oldalanként négy-négy hatalmas keréken guruló alkalmatosságot a villámszórókon túl számos különleges követővel is felszerelte. Legnagyobb újítása mégis az a titokzatos meghajtás volt, amivel ki lehetett váltani az addig, a mozgathoz szükséges, rabszolgatömegeket. Szerencsétlenségére a helyi hadúrnak annyira megtetszett a szerkezet, hogy kegyetlen választás elé állította. Vagy meghal, hogy több ilyen szerkezetet ne tudjon építeni, vagy lelkét beleköltöztetik építményébe. Az utóbbit választotta, de halálában bosszút állt gonosz uralkodóján. Megtörte ugyanis a rituálét, ezáltal nem jött létre az engedelmességre szorító béklyó. Évszázadok teltek-múltak, és az obasz törzsek támadásának idejére az építő családja már régen kihalt és a gépezet jó ideje nem mozdult el a mezőről.

Miután Donaal Nórhan tudomást szerzett az eszközről, azonnal kivégeztette a hírt hozó tanítványt és mindenkit, aki tudott róla kivéve az öreget aki megfejtette a titkot. Hamarosan elterjesztette hírt, hogy valakinek sikerült megfejtenie az építmény titkát. Legalábbis egy részét. A jól értesültek tudni vélték, hogy a torony neve Dolara Neirian, ami Városvívót jelent. Donaal Nórhan nem volt ostoba. Jól tudta, hogy a legendáknak mindig van valami valóság alapja és amikor úgy döntött, megtámadja Razdagot rögtön eszébe jutott az ostromtorony. Ynev történelmében többször megpróbálták már bevenni Razdag falait, mindeddig sikertelenül. Most fordulhat a kocka. Eddig sikerült titokban tartania, hogy az öreg papon keresztül uralja a Dolara Neiriant, de most eljött az idő.

A király testőrei és a büszkén feszítő famor társaságában figyelte, ahogy a hatalmas gépezet rohamra indul. Razdag ellen. Rezenéstelen arccal nézte, ahogy a hegyváros falán álló katapultokból golyóbisok repülnek az ostromtorony felé. Tekintete hirtelen elkomorult és a toronhoz fordult. Az eddigi támadások, mint a tenger hullámai, sorra visszaverődtek a magas falakról.

- Ezek az átkozott bányászok nem állhatnak ellen az ajándéknak, melyet Tharr adott népemnek, igaz? – kérdezte enyhe remegéssel a hangjában a mindig közelében tartózkodó küldöttől.

Donaal Nórhan alig palástolt megvetéssel figyelte szeme sarkából az uralkodót. Az ifjú nagykirály hasznos eszköz volt a maga módján, mégis nem egyszer az örületbe tudta kergetni hirtelen hangulatváltásaival. Irányítása ilyenkor sokkal nehezebbé vált, hiszen istene hatalmának praktikáit rendkívül óvatosan kellett alkalmaznia, nehogy az emberek felismerjék királyukat a toroni manipulálja. Bezzeg az apja! Igazi vérengző vadállat volt, ha rájött hirtelen rohamainak egyike. Dühkitöréseit mind a családja, mind az udvartartása megszenvedte, azonban ezáltal irányítani is lényegesen egyszerűbb volt. Csak meg kellett mutatni számára az ellenséget és az öreg már indult is, leszegett fejjel, konok elszántsággal. A fia azonban... Ez a halvérű, kiszámíthatatlan pipogya fráter. Az öreg követ órákat töprengett, vajon mivel bántotta meg annyira urát, hogy ezt a súlyos büntetést kapta

- Ha ez Tharr rendelése, hát legyen! Abból kell dolgozni, amelyet Ő ad nekünk. – mondogatta ilyenkor halkan csendes beletörődéssel.

Így az aggastyán küldöttnek szinte minden idejét a könnyen befolyásolható király mellett kellett töltenie, nehogy ellenségei – például a vardanita lovagok vezetője – céljaival ellentétes lépésre vegyék rá. Mert a nagykirálynak, még ha nem is tudott róla, szent célt kellett beteljesítenie. Az áldott megtérést azaz Abaszisz teljes behódolását a Háromfejű istennek. Tharr pedig mellettük áll, amit mi sem bizonyít jobban, mint, hogy kiválasztott kígyópapjai

közel hatvan éve sikerrel irányítják az országot! Az utolsó zászlóháború veszteségei miatt kardok helyett mágiára kellett Toron abasziszi hatalmát alapozni. Ezért küzdött már évtizedek óta az öreg követ, és újfent csalódott sóhajtással vette tudomásul, hogy milyen silány anyaggal kell dolgoznia.

- Mi sem természetesebb, királyom! – szólalt meg végül halk hangon, szokása szerint közelebb hajolva uralkodója füléhez. – Amíg Tharr, a Néma mellettünk áll, felséged aki az ő személyes kiválasztottja, nem veszíthet csatát.

- De hát ez a sárfészek immár huszonkettedik napja sikeresen ellenáll! – csattant fel a fiatal király ingerületen. – Diadalmas seregeinknek már réges-régen be kellett volna venniük! Most pedig, hogy az utánpótlásunk is veszélybe került, még jobban kell sietnünk. – mondta fontoskodva, mintha egy csak általa ismert és rendkívül fontos stratégiai tényezőre mutatott volna rá.

- *Tharr kegyelmez a bolondok bölcselkedésétől!* – fohászzkodott némán a toroni, de hangosan csak ennyit mondott.

- Igaza van, Felség! Ezért is rendelte el e mindent eldöntő rohamot, hogy a város készleteiből egészíthessük sajátjainkat és ezért rendeltem ide a Városvívót! Hiszen, mint ahogy azt királyom is tudja...

A háttérben egy szakadt ruhájú alak lépett az egyik szálás őrhöz. A katona alaposan végigmérte majd közelebb lépett. Donaal kérdően nézett rá.

- Egyik, a városba küldött kémünk érkezett vissza felség! – szólt az ezüstpajzsosok rangidőse.

- Azt mondja fontos híreket hozott, melyeket csak uralkodónkkal oszthat meg négyszemközt.

- Szólj neki, hogy várjon a sátramban! – válaszolt a fiatal király. – Azonnal indulok. Ti maradjatok! – szólt leereszkedően kíséretének.

- De királyom! – replikázott azonnal az ősz famor aki már a gondolattól is berzenkedett, hogy a király egyedül jusson fontos információk birtokába. Arról nem is beszélve, hogy a kémek nem szoktak magánkihallgatást kérni a nagykirálytól. – Idegenekkel egyedül találkozni rendkívül veszélyes lehet. Kérem, hogy vigye magával a testőrségének néhány tagját! – mondta miközben előre biztos volt a szertelen ifjú válaszában.

- Nem! – kiáltotta éles hangon a király., hogy is képzeled! Egyedül megyek, mert ami elhangzik, az nem tartozik egyszerű katonákra! Kapitány! Felismerte a kémét?

- Igen, királyom! – szólt a válasz. – Egyik kiküldött emberünk az.

- Na látod! – fordult az egyházfő felé diadalmas mosollyal az uralkodó.

- De felség! – hajolt ismét közelebb a követ, hogy csak ők ketten hallhassák, amit mond. – Akkor legalább azt engedje meg, hogy én elkísérjem, hogy szükség esetén méltatlan testemmel védhessem. Ne feledd, személyed maga az ország! – és hagyta, hogy hangjába hatalom költözzön, nyomatékot adva mondandójának.

Ahogy a mágikus energiákkal töltött mondat elérte a király tudatát, az ellenállást gyorsan leküzdve elérte a várt hatást. A király ismét alattvalói felé fordult.

- Legyen hát! A famor velem jön, ti többiek itt maradtok és azonnal értesítetek, ha valami változás áll be az ostrom menetében. – Megértettétek?

- Igenis, királyom! – hajtott fejet kelletlenül az ezüstpajzsosok kapitánya. Az események alakulása láthatóan nem volt ínyére.

Lassan, nyikorogva, meg-megdöccenve közeledett a terep egyenetlenségein az ostromtorony a falakhoz. A legfelső emeleten ülő papnak minden ügyességére szüksége volt, hogy egyenesen haladjon. Mögötte és az alatta lévő szinten a válogatott Ezüstpajzsosok szitkozódva próbáltak állva maradni a vadul dülöngélő gépezetben. Amint a Városvívó kétszáz lépésnyi távolságra ért a falaktól, emberfejnyi kőgolyók indultak útjukra a tornyokban álló katapultokról. Legtöbbjük célt tévesztett, az a néhány amelyik célbatalált hatástalanul pattant le a

páncéllemezekkel borított oldalokról. A második sorozat nyomán ugyan leesett néhány meglazult fémdarab, de ezek a lövedékek sem okoztak látható sérülést. Már majdnem a falnál járt a gépezet amikor újabb találatok érték. Ezek ugyan három-négy helyen bejutottak a Dolara Neirian belsejébe, de mindössze néhány katonát vertek le a lábáról. Az öreg pap gondolatára az ágakra hasonlító szerkezetek körül felszikkasztott a levegő és kékesfehér villámok csapódtak egymás után a katapultokba, felgyújtva a szerkezeteket. Keserű ózonszagtól kísérve újból felvillantak a villámszórók, ezúttal a kezelőket véve célba. Sikítvárángatózva rogytak össze a razdagiok, rövidesen csak megfeketedett holttestek feküdtek csak a lángoló kőhajítók mellett. De a meglepetések ezzel nem értek véget. Felcsapódtak a földtől mintegy tízlábnyira lévő fedelek és a rég elfeledett módon működő követők közvetlen közléről kezdték ontani lövedékeiket a fal alapjára. Egyre nagyobb darabok válltak le a szikláról és az évezredes kahreimunka kezdett szétesni. Már-már összeroskadt a külső várfal ostromtoronnyal szemközti része, amikor hangos sivítással egy ház méretű szikladarab zuhant le nem sokkal elvétve a Várvívót. Egyáltalán nem volt véletlen, hogy Razdag évezredek óta minden ostromot visszavert. A belső fal mögött négy óriási követő állt a négy égtáj felé nézve, mindegyik közel tíz láb magas, és időtlen idők óta várták méltó ellenfelüket. Fémről készült szerkezetük az ősi kyr mesterek keze munkája volt és úgy voltak beirányozva, hogy a falak tövét lőjék. Hatalmas lövedékeik magasra felrepültek, majd onnan hullottak alá. Újból felhangzott sivítás, de a második szikladarab már nem tévesztette el a célt. Pontosan abban a pillanatban találta telibe a tornyot, amikor a szerkezet végre lerombolta a fal egy szakaszát. A benne ülőknek azonban nem maradt idejük ünnepelni sikerüket. Hangos csattanás, majd egy reccsenés kíséretében a torony felső két szintje teljesen eltűnt. Acéllemezek, fa tartóelemek, katonák és a fegyverzet darabjai repültek mindenfelé, majd mélyen a földbe fúródva a torony mögött ért földet a lövedék. Az alsó három szint ugyan nem sérült meg, de a rázkódás olyan erős volt, hogy mindenkit levert a lábáról. Mivel irányítás nélkül maradt, a Dolara Neirian önmagától lassan hátragördült, majd ráfutott az egyik, félig földbe ágyazódott, szikladarabra. Kissé oldalra billent és többet nem mozdult. Túlélő kezelői futva kerestek menedéket.

Több tízezer ember nézte végig döbbszent csendben a jelenetet. Argei Dul Odrak érezte, hogy a sereg kritikus ponthoz ért. Vagy megvert csürheként távozik, vagy kihasználja a vissza nem térő lehetőséget és véghez viszi azt ami az írott történelemben még senkinek sem sikerült. Kirántotta jobb oldalt hordott rövidkardját. Pengéjét a feje fölé emelve elkiáltotta magát.

- Utánam!

Kardjával a résre mutatott, majd futásnak indult. Testőrei egy emberként követték. A csoport lendülete magával ragadta a körülöttük állókat is. Felharsanó kiáltások tudatták a celiaiakkal, hogy a másik oldalon a toranikiak is ugyanígy tesznek.

A díszes sátorban a küldönc már várta a királyt és a famort. Beléptükör féltérde ereszkedett, míg uralkodója és az egyház vezetője a hatalmas sátort tartó oszlopok között elvonulva el nem foglalták helyüket a helység közepén. Csak azt követően egyenesedett fel, hogy a király trónusán ülve kézlegyintésével engedélyt adott jelentése megtételére. Ekkor azonban lendületesen fogott neki mondandójának. Az egyházfőre irányuló égszínké tekintete nyíltan utalt származására, melyet toranik viselete is megerősített.

- Királyom! Utasításodnak megfelelően behatoltam az ellenség városába, hogy az ott felfedezhető általános hangulatról beszámolhassak. Jó híreim vannak. A védőknek fogytán a vizük...

A király mellett álló toroni merengve figyelte a jelentést tevő katonát. Dallamos kiejtése ismét eszébe juttatta a megvetett lovagrenddel oly régóta fennálló viszálykodást. A Vardano nagymester által alapított rend Tharr eszméinek legádázabb ellenzője volt Abaszisz királyságában. Mivel a lovagok már jóval a Concordia előtt az országot védték tekintélyük

megingathatatlan volt. A hittérítők minden, törekvésében a toroni befolyás terjedését látták és ellenségesen fogadták. Tharr egyháza ezért, miután egyesítési kísérletei sorra hiábavalónak bizonyultak, a lovagrend befolyásának aláadására törekedett. Toranik büszke védelmezői azonban a múltban elévülhetetlen érdemeket szereztek a második barbár invázió küzdelmeiben. A követnek rendkívül sok kellemetlenséget okozott jelenlétük, de rövid idő alatt felismerte, hogyan tud velük elbánni. Alapítójuk ugyanis az alapítás utáni zavaros időkben, nem az uralomra került dinasztianak vagy az országnak esküdött örök hűséget, ahogy az a világon sok helyütt szokás. Vardano nagyúr kezét a szent ereklyére, az Otlokirek csúcsos koronájára téve fogadta meg, hogy ő és lovagjai, a koronát viselő személy parancsait tűzön-vízen át követik. Mivel az ereklye az Otlokirek kihalását követően a mindenkori toraniki hercegkapitány tulajdonában volt, így a lovagok hosszú ideje már Toranik leghűségesebb támogatóinak számítottak. Azonban amikor a korona törvényesen a lampryssai hercegkapitány, majd felesége fejére került, a lovagok kénytelenek voltak tovább szolgálni a korona hordozóját, vagyis az egyesítés eszméje mellé állni.

Ennek tudatában komoly erőfeszítések árán meggyőzte az előző uralkodót -, hogy a fegyveres hódítás továbbra is kudarcra van ítélve. Kardok helyett hittérítőket küldött hát az Toranikbe, hogy terjesszék Tharr vallását, így a nép majd magától kívánja majd a változást. Papjai mindenhol megfodultak, s bár nem mindenütt találtak kedvező fogadtatásra, Tharr hite lassacskán a szegények vallásává vált az országban. Toranikot nemsokára belső viszályok szaggatták, hiszen sok helyen a nemesek is áttértek az új vallásra, melynek gyakorlását sem a hercegkapitány, sem a lovagrend nem nézte jó szemmel, bár a Concordia miatt sokat nem tehetett ellen nyíltan. Felkelések törtek ki, egyik a másik után, s mikor ezzel egy időben a toroni befolyás is megerősödött, a kétfelől szorongatott hercegkapitánynak nem maradt választása. Ha el akarta kerülni a számára mindennél gyűlöletesebb testvérháborút, engednie kellett. Nemsokára, a nép nagy részének megelégedésére, a tartomány újból elfogadta a nagykirály uralmát és a béke megpecsételéseként a két hercegkapitány gyermekei házasságot kötöttek. Újabb vérzivataros évtizedek után azonban a fiatal Obed dal Raszisz elvette Eniessa Kersastint, a nép üdviválgása és az papok éneke közepette. Így az Otlokirek koronája újra nagykirály fejére került.

- Márpedig ez a fej valóban méltó lesz rá, még ha erőszakkal is kell alkalmassá tennem rá. – fűzte tovább gondolatait az agg követ. – Legalább is addig, míg örököse nem születik, akiből majd tökéletes uralkodót nevelünk. Addig azonban szükség van rá. Hiszen – mosolyodott el halványan – addig ezek a dölyfös lovagok sem tehetnek mást, mint, hogy engedelmeskedjenek. Hiába rángatja az istrángot a marsall és hiába nézel Te is, hitetlen toraniki olyan mogorván azzal a sötét szemekkel.

Az egyházfő döbbenetesen kapta fel a fejét. Karját eltartotta magától a isteme erejét hívta segítségül, hogy kiterjessze hatalmát. Mágijája láthatatlan lökéshullámként áradt ki testéből minden irányba, hogy a sajátján kívül elfojtson minden mágikus energiaforrást a sátorban. Amerre elhaladt meglebbentette a szövötteket, feldöntötte a gyertyatartókat.

Mikor áthaladt a tekintetét továbbra is a toronira szegező küldönc jelentését lassan befejezni készülő alakján, az megremegett, majd hirtelen szítáló vízfelhővé robbant.

- Illúzió! – gondolta, ahogy a párafelhő közepén észrevette az idegen alakot.

Megint megérezte, ahogy a mindent behálózó mana furcsán megrándul a sátorban. Ahogy a küldött immáron újra halványkék szemébe nézett egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Tudta, hogy nem tévedhetett, az imént még sötét volt a másik tekintete. Mély, mint a legsötétebb éjszaka. Ez pedig egyetlen dolgot jelenhetett. A nagykirály sátrát papjai minden táborhelyen felszentelték, hogy Tharr hatalma megvédje az uralkodót minden ártó szándékú mágia ártalmas hatásaitól. Praktikus gondolat ily közel az ellenséghez, hiszen az uralkodó elvesztésével szinte azonnal szétesne az oly nehezen összehozott szövetség. Ezért hát minden alkalommal amikor a díszes sátor más helyen került felállításra a Néma papjai hosszas

szertartáson kérték istenüket, hogy óvja királyukat. Igaz, az erősebb varázslatok képesek voltak áthatolni a hitből épített védőfalon, ám az a hatásukat így is jelentősen legyengítette. Ezért az ellenséges varázslóknak a vártnál sokkal nagyobb erőkifejtést kellett volna kifejtteniük, ami jelentősen megnehezítette volna a dolgukat.

- Mint például ezt is itt. – gondolta a toroni. A beható a nagy erőfeszítésben egy pillanatra elfelejtette fenntartani álcáját és kapkodásával érezhetően felkavarta a manát. Lebukott. – De még csak most jön a neheze. – hasított bele a felismerés, ahogy észrevette, hogy a leleplezett támadó fegyvere után kap.

Szerencséjére a famor már régen fel készült egy ilyen esetre. A semmiből hirtelen ragyogó fehér villódzás tört elő és halványan befedte a toroni, valamint a dermedt némaságban ülő uralkodó alakját. Ahogy a fény megült alakjukon a támadó láthatóan elbizonytalanodott, egy helyben topogva állt, majd testének körvonalai elmosódtak aztán újra élessé váltak. Az öreg toroni megkönnyebbülten sóhajtott. E rövid kihagyás azonban nagyon sokba került neki, mivel időt adott a famornak felkészülésre. Mire az orgyilkos ismét mozdult volna, követ már befejezte újabb varázslatát. Jobb kezének mutatóujja vádlón szegeződött ellenfelére, miközben hangja végigdübörgött a sátor terében.

- Takarodj innét! Tharr nevében parancsolom!

Az orgyilkos elméjére kíméletlen kegyetlenséggel csapott le a varázslat hatása. Páni félelem kerítette hatalmába és elveszítette minden önuralmát, ahogy eluralkodott rajta az istenek haragja. Az agg toroni sietősen feloldotta az általa imént felállított védelmező korlátot és közben buzgón fohászzkodott, hogy az orgyilkos kiképzése erősebbnek bizonyuljon az iménti megrázkódtatásnál. Megkönnyebbülten látta, ahogy a másik bőre finoman hullámszerűen kezd és miközben a mágikus kényszer hatására elhagyja sátrat, újra felveszi álcáját.

- Fogják el! Gyilkos! Meg akarta ölni a nagykirályt! – majd elégedetten elmosolyodott, ahogy meghallotta az egymásnak felelgető kürtök hangját.

Aztán a fiatal uralkodó felé fordult és tüzetesen szemügyre vette alakját. A fiatalember szeme még mindig arra a pontra meredt, ahol az imént még az orgyilkos állt, teste dermedt, bénult volt a környezetében alkalmazott nagyhatalmú mágiáktól.

- Milyen végzetesen gyenge! – tűnődött magában újfent a famor. – És mégis mennyi munkám lesz még vele.

Az uralkodó tekintete megrebbent. Pillantása villámgyorsan cikázott a kém üres helye és a toroni nyúzott arca között.

- Mi...? Mi történt itt? – kérdezte elvékonyodó hangon. Érezhető volt, hogy egyre inkább eluralkodik rajta a pánik.

- Sajnálattal kell közölnöm Önnel Felség, hogy legrosszabb félelmeim igazolódtak be! – válaszolta meghajolva az.

- De, hogyan lehet ez? – csattant fel a király. – Hiszen ahogy Te is mondtad, táborom közepén, legbiztonságosabb helyen vagyok.

- Sajnos az árulás aljassága ellen nem véd a fal, vagy a meztelen acél Felség. Ilyenkor egyedül Tharr kegyelmében bízhatunk.

- És ki volt az a gaz áruló? – kiabálta az uralkodó. – Hol van?

- Embereink már üldözik, felség. Nemsokára bizonyosságot kapunk.

És csakugyan, a feszült csendet hamarosan a királyi testőrség parancsnoka törte meg. Belépett a sátorba és feszes vigyázba vágta magát.

- Hol van? Látni akarom! – tajtékzott a fiatal király.

- Sajnálattal kell közölnöm uram, hogy a támadó végzett magával, mikor bekerítettük felség! – a tiszt merev tartásban állt. Ennél már kevesebbért is korbácsoltak már meg katonákat az közelmúltban, arra a gondolatra pedig egyenesen kirázta a hideg, hogy a király apja mit tett volna egy ilyen helyzetben. – Amikor már bekerítettük és nem volt hová menekülnie, az

idegen levetette magát a sziklákról. Az azonban bizonyos, hogy a vardanita Delmier ház színeit viseli magán.

- Akkor hát mégis igaz – rogyantak meg látszólag a toroni vállai. – Pedig azt hittem, hogy csak én láttam rosszul.

- Miről beszélsz öreg barátom? – fordult felé a nagyirály tanácsstalanul.

- Elnézését kérem felség, hogy a szavába vágtam, de amikor fogadtuk a megátalkodott támadót, észrevettem egy apró jelet... – toroni láthatóan elgondolkodott valamin. – Azonban meggyőztem magam, hogy csak rosszul láttam, hiszen reménykedtem, trónja legnagyobb támaszai nem válhattak árulóvá.

- Ne beszélj mellé! Mondd meg, kire gyanakszol!

- Hihetetlen, hogy még ennyi szóból sem ért. – gondolta magában a toroni.

- Felség! Amikor támadója elmenekült a sátor földjén itt hagyta ezt! – ökölbe szorított aszott ujjai, mint egy keselyű karmai nyíltak szét, hogy feltárják a bennük rejlő titkot.

Egy vardanita köpenycsatot.

A nagykirály tágra meredt szemekkel bámulta a kicsiny ékszer, az árulás ékes bizonyítékát. Ahogy lassú tudata összeillesztette a gondosan elétálat tényeket, arcán egyre kivehetőbbé vált a gyilkos indulat grimasza.

- Hozzátok elém Nordigam marsallt! – üvöltötte, miközben nem volt tudatában, hogy e percben mennyire hasonlított halott atyjára. - Azonnal! - a palotaőrök vezetője sietett volna teljesíteni utasítását, de a király jobbán álló követ intése megállította.

- Felség! Kérem, engedjen meg nekem egy apró javaslatot. – a toroni ismét közelebb hajolt urához, és bár az iménti küzdelem sokat kivett erejéből, hangjába ismét hatalmat sűrített.

- Azt javaslom felségednek, hogy még ne mutassa ki méltó haragját az árulónak. Ne feledd dicső királyom, lehetséges, hogy társai is vannak. Habár a marsall halálával lefejezné a szörnyet, de az árulók olyanok, mint a legendás sárkánygyíkok egynémelyike. Ha az ember a fejét veszi, még utána is támad.

- Akkor hát mit tanácsolsz, mit tegyek? – fordult tanácsadója felé az ifjú király.

- Azt javaslom uram, ne éreztesd még velük haragod. A jelenlegi érzékeny helyzetben szükségünk van minden fegyverforgatóra, de mától uralkodójuk tekintete állandóan rajtuk lesz, hogy a legkisebb jelre is keményen odacsapjon. Egy életre megtanulják, hogy mit jelent a nagykirály haragja.

- Igen! – mosolyodott el az uralkodó is. – Ez jó lesz, tetszik! – mondta. – Mától minden mozdulatukat figyelni fogom és amelyikük ellent mer mondani nekem, annak azonnal a fejét vetetem. – szorította ökölbe a kezét.

***

Donaal Nórhan a sátorból kilépve hálával szívében emelte az ég felé tekintetét. Lépteinek üteme régi fiatalságát idézte és magában egy hajlításokban gazdag éneket dúdolgatott, ahogy elhaladt a megerősített őrség kettős védelmén. Ura ma újfent kegyes volt hozzá. A király életét sikerült megmentenie a rátörő orgyilkostól és a támadást sikerült a lovagok a nyakába varrni. Ajkán gúnyos vigyort kelt, ahogy egy kéjes gondolat cikázott végig a gondolatain. Már alig várta, hogy mi fog történni a következő haditanácsban, amikor a vardanita marsall ellenkezni mer uralkodójával. Ahogy a sátra felé haladt katonák egy csoportja jött vele szembe. Kivétel nélkül sebesültek voltak. Egymást támogatva igyekeztek az egyik kötőhely felé, ahol szolgák és vardanita gyógyítók vették kezelésbe őket. Láttukra Donaal összeráncolta a szemöldökét, de a ráncai tovább mélyültek, ahogy újabb csoport jött vele szembe. Ketten hozták harmadik társukat akinek több nyílvesző állt ki a testéből, de még lélegzett. Közvetlenül mögöttük még több sebesült vánszorgott. A toroni öröme egy pillanat alatt elszállt. Argei Dul Odrak sátra felé vette az irányt. A lampryssai, arcát kezeibe temetve

ült X-lábú székén. Lábához támasztott pajzsának díszes felületét több friss sérülés torzította el. Ahogy a toroni lépteit meghallotta felnézett.

- Az átkozott kaurok! Nem csak, hogy kitartanak, de még egy ellentámadásra is volt erejük! A Dolara Neirian megsemmisült! Én magam is majdnem ottvesztem! Miért hagyja ezt Tharr?

- A Városvívó? – még a famor is meglepődött egy pillanatra, de aztán gyorsan visszanyerte önuralmát. – Tharr akaratát a halandók nem tudják sem befolyásolni sem megérteni.

- Pedig az ostromtoronynak végre sikerült rést törnie a falon – folytatta a nemes, meg sem hallva a választ. – rohamra indultunk, de újra és újra visszavertek minket. És aztán jött az ellentámadás. Egy rendes ütközetben feltrancsíroztuk volna azokat a bányászokat! De így? Mi tehettek a katonáim egy szál karddal a kezükben? Pajzs, pika nélkül?

- Mi történt? Beszélj! – vesztette el a toroni végleg legendás türelmét, ahogy kirobbant belőle az elmúlt percek feszültsége.

- Visszavertek minket. De nemcsak minket. A toranikiak sem jutottak be. Az egész ostrom kudarcba fulladt!

A következő nap reggelén Olerat ugyanúgy a várfalon állt és a hajnal pírját csodálta mint előző nap. Végignézett a város előtti síkon és mindenhol lázas készülődést látott. Az ostromlók megelégték a kilátástalan és nagy veszteséggel járó rohamokat. Néhány ökor vontatta társzékér már elindult, de a többségükre még csak most halmozták fel a felszerelésüket a visszavonulók.

- Lenne csak néhány lovasom!” – gondolta vágyakozva a kereskedő. „Úgy megkergetném őket, hogy hazáig futnának!. De Razdagban, bár kishíján tízezer gyalogos tartózkodott falai között, nem volt egy tucatnál több hátszló. Telt múlt az idő, a nap lassan delelőjére hágott. A razdagi szeme láttára tábor bontó százezres sereg befejezte a málházást. Azonban a támadók ezúttal óvatosabbak voltak mint tegnap. A város minden kapujával szemben több ezer lovasnyi őrség állt. Így bármennyire viszketett is a védők tenyere, kénytelenek voltak a falakról végignézni az egyesült sereg távozását. Itt-is ott-is tüzek csaptak fel ahogy a katapultok és a többi ostromszerszám egymás után kapott lángra. A megalázott, de még nem megvert sereg eltávozott, csak az ezerszám, mindenfelé heverő temetetlen hullákat és a lassan elhamvadó tüzeket hagyva hátra. Kissé oldalra dőlve a hatalmas ostromtorony száználmas látványt nyújtott lerombolt felső két emeletével. Több kisebb lyuk, melyet a katapultok ütöttek eltörpült az ősrégi követő félháznyi lövedéke okozta pusztítás mellett. Bal oldali kerekei félig a levegőben lógtak, ahogy ráfutottak az egyik célt tévesztett sziklára. A második lövedék, mely szétrombolta a szerkezet tetejét nem sokkal mögötte hevert. A becsapódás ereje jó harminclábnyi sugarú körben szórta szét a gépezet darabjait, a benne tartózkodó embereket és a páncéllemezeket egyaránt.

Már oszlófélben volt a távozó sereg által felvert porfelhő, de a kereskedő még mindig a falon volt. Lábát lógatva, egyedül ült a pártázon és a pusztítást bámulta. Eltöprengett a háborúk hiábavalóságán. Legalábbis azokén, amelyek eleve vereségre voltak ítéelve. Valószínűleg az egyesült seregből senki sem tudta milyen közel kerültek a győzelemhez, de az ostrom váratlanul végetért. Végignézett a csatamezőn. Micsoda fölösleges pazarlás! – A szétrombolt ostromtoronyra pillantva felrémlett neki, amit Dolara Neirianról hallott.

- Hm, a Városvívó. Ki gondolta volna, hogy így és itt éri a végzet? – dünnyögte magában. Szeme valami mozgást észlelt és a tekintete újból végigsiklott a szerkezeten. Az egyik kerék mintha megmozdult volna. Majd egy másik. És még kettő. Egy váratlan és hirtelen rántással a torony megindult előre, egyenesbe billenve, ahogy a kerekek elhagyták a sziklát. A városban azonnal kitört a pánik és az emberek rohanva indultak a katapultok felé, de a hűledező hadvezér szeme láttára a Dolara Neirian völgy keleti kijárata felé indult, éppen a távozó sereggel ellentétes irányba. Ahogy gigászi alakja eltűnt a szeme elől Olerat egykedvűen vállat

vont és belépett a hegy belsejében kanyargó járatok egyikébe, hogy megkeresse montenori szárnysegédjét.

XIX.

- Sebe nem tűnt súlyosnak és minden bizonnyal figyelmeztette az seregeket a veszélyre. – fejezte be jelentését a felderítők futárja.

- Valóban. – válaszolta a főparancsnok. – Ennek ellenére úgy látszik, valamiért mégsem mozdultak időben. Azóta pedig megérkeztek szövetségeseink, így készen állunk a feladat végrehajtására. További kérdések? Nincsenek. Jó akkor utoljára vegyük át még egyszer, kinek mi lesz a feladata az ütközet során. A razdagi egységek a nyugati bejáratról a tó felé vezető utat állják el. Mivel a rendelkezésre hely, az erdő sziklás széle és a fennsíkot határoló hegyek között igen szűk, így az ellenség csak erőinek egy részét tudja egy időben bevetni. A razdagi haderő alacsony létszáma könnyelműsége fogja ragadtatni őket. Amint a lándzsások könnyűgyalogos fedezete már megszűnt fenyegetést jelenteni, jöhet a meglepetés. Ekkor – és csak ekkor – jelennek meg a behemótok és a földbe tapossák a szűk helyen menekülni képtelen pikásokat. Kritikus tényező azonban, – emelte ekkor fel mutatóját a seregpáncsnok –, hogy az toroniak semmiféleképpen nem értesülhetnek a harci állatokról. Amennyiben ugyanis a lándzsások helyett íjászokat vezényelnek előre, tehetetlenek leszünk ellenük. Ennek az esélye minimális, tekintve, hogy nem tudják még mi vár rájuk. Ezután a razdagi egységek védekező formációt vesznek fel és más dolguk nincs mint tartani az utat. A szűk helyet látva az egyesített sereg vezetői, nagy valószínűséggel két részre osztják majd seregüket, hogy a másik fele délről kerülje meg az erdőt. Amint ezzel az erővel leszámoltunk a mielenari és a menisszai falanx az erdőn keresztül elindul szövetségeseink megsegítésére. Ha nem így történik és a sereget egyben tartják, a phalanxok az erdőt megkerülve délről hátbatámadják őket. A megfelelően elhelyezett kahrei nyílágúak feltartóztatják a támadókat. Mivel délkeleten sincs több hely, mint nyugaton az ütegek egyesített tűzereje elegendő bármilyen támadás visszaverésére. A kereskedők által küldött Gilron hívők mindenáron megvédik gépeiket. Ezek nemcsak a mérnököknek, hanem Oleratnak barátunknak is igen drágák. – a kapzsi és állandóan a kiadások miatt sóhajtozó kereskedőn csattanó vicc nyomán itt-ot felhangzott a nevetés.

Az alacsony alak Gilron-pap összefonta mellkasa előtt vastag, izmos kezeit és mély, kongó, jellegzetes kiejtésével megszólalt.

- Megtesszük, mi kötelességünk! – Tegarda könnyen meghajolt feléjük, majd folytatta az eligazítást.

- Amikor pedig az elleségeink a mindent eldöntő egyesített rohamra indulnak, hogy a nyilvetőket elsöpörjék, az addig rejtőzködő falanxok oldalba támadják őket. Az időzítés azonban nagyon fontos, ezért a szokásoktól eltérően nem a csapásmérő falanx éléről irányítom az ütközetet, hanem egy távolabbi pontról kísérem figyelemmel a csata menetét.

XXX.

Mint egy páncélozott kígyó kanyargott a megvert sereg Razdag meredek oldalú hegyei között. A menet közepén haladó toranik lándzsás egységek szinte ki sem látszottak az út porából. Itt-ott egy magasabb fej kilógott ugyan a sorokból, de egy alacsony, szőke hajú harcosnak bőven kijutott a jóból. Usrena Medaio, Lenaira falu újonca kiszáradt szájjal köpködté az út porát. Kulacsában már alig lötyögött valami víz és még két óra menetelés várt rájuk. Megállás után pedig még legalább egy óra, amíg sorra kerülök a vizestömlőnél gondolta elkeseredetten.” Az, hogy a papok esetleg nem találnak vizet meg sem fordult a fejében.

- Persze a lovagrendiek kapnak inni először aztán meg jön a tülekedés, amit a beképzelt pyarroniták vigyorogva végignéznek. És ez a rohadt lándzsa meg a pajzs is úgy húzza a vállamat – morgott magában..

A harcos elkeseredése nőttön-nőtt. Az eltelt hónapok szörnyűségekben megfásult lelke egyre nehezebben bírta az emberfeletti megterheléseket. Pedig olyan szépen indult minden. Amikor falujában megjelentek a nagykirály katonái és Tharr papjai, hogy önkénteseket toborozzanak a hitetlen kereskedők elleni háborúra, Usrena az elsők közt jelentkezett. Csábította a lehetőség. Tharr ígését terjeszteni, maga után vonta az egyház támogatását. Az egyetlen igaz hit papjai személyesen áldották meg a földjét mindenkinek, aki belépett a seregbe, márpedig a felszentelt föld bőséges termést hozott és mindenféle kártevők messzire elkerültek. Ráadásul a toborzótiszt ígérete szerint zsold is jár majd a szolgálatért még hozzá nem is kis összeg. Fél ezüstmárka! A fiatal, jókötésű földművesnek igencsak szüksége volt a pénzre. Noha már évek óta saját földjét művelte, családját így is csak nagy nehézségek árán tudta eltartani.

- *Ezzel a pénzzel megveszem az öreg Midaer tehenét és gazdag ember leszek.* - gondolta. Elbúcsúzott hát gyermekeiktől, még egyszer utoljára megölelte feleségét és lánzsáját vállára véve indult a főváros felé. A faluból többen is csatlakoztak csapatukhoz. Vidám éneküket messze vitték a játékos szelek. Ekkor még azt hitték, hogy pár hét könnyed katonáskodást követően gazdag emberként térnek haza.

A gondolataiba merült fiatal toraniki katona fulladozva felköhögött. A torkában összegyűlt por szinte fojtogatta. Ismét megfordult fejében, hogy leteszi pajzsát és fegyvereit a földre, de eszébe jutott az induláskor Tharnnak tett esküje. Ez volt az egyetlen dolog, ami még a seregben tartotta.

Napok teltek és semmi sem törte meg a menetelés monotonitását. Mindig ugyanaz a napirend. Reggel felkelés a kürtök rekedt hangjára, kevés reggeli, utána táborbontás. Aztán az erőltetett menet három órán át. Délben rövid ebéd. Majd újabb négy óra menetelés. Napszállta környékén táborverés. Másnap pedig kezdődött újra előlről minden. A Ferall - fennsík unalomig ismert jellegzetességei bukkantak fel és tűntek el megint, nap mint nap. Sziklás szorosok, kisebb ligetek, néha pár házból álló falvak, tanyák, hegyek és közöttük füves mezők ameddig a szem ellát. Usrena gyakran gondolt arra, hogy milyen jó lehet a lovasoknak, akiknek nem kell saját súlyukon kívül a fegyvereket, a pajzsot, sőt még a sátruk egy részét is cipelniük. Ráadásul semmi dolguk nincs. Egész nap csak vadászatnak. Aztán egyik reggel meglátta a könnyűlovasokat egységük mellett elhaladni. Mindegyikük több lovat vezetett kantárszáron. A seregben pillanatok alatt elterjedt a hír, hogy az egyik élelemszerző csapaton rajtaütöttek. Nemsokára kiderült, hogy a támadások rendszeressé váltak, így a lovasoknak – a seregben egyetlenként – immár valóban kijutott a csatározásokból. A dél-toranikinek akkor az ötlött az eszébe, hogy inkább mégsem lenne lovas. Jobb neki itt a többiek között. Inkább nyeli a port, mint, hogy Tharr tudja milyen kalandokba bocsátkozzon. Csak egy vágya volt amióta elindultak Razdag alól. Hazaérni. A környék ahol született Toranik legbékésebb tartománya volt. Ha nem maga Tharr hívja a szerzetesek szózatain keresztül biztos, hogy nem vág neki a hosszú útnak.

Még délelőttre járt az idő amikor egy vardanita lovagokból, toraniki nehézlovasokból és lampryssai nemesekből álló vegyes egység száguldott el a távolba.

- Menjenek csak az urak meg a beképzelt vardaniták, gondolta Usrena. Én csak épségben szeretnék haza jutni, hogy végre megölelhessem a gyerekeket, aztán este az asszonyt. Az ám az asszony! Hány hete nem is láttam már? Hét-nyolc? – morfondírozott leverten. - Vajon mi lehet vele?

Besötétedett mire a lovasok visszatértek. Ahogy elhaladtak a gyalogosok mellett Usrenának feltűnt, hogy közülük csak alig néhányan hiányoztak. Lovaik után kötve többen foglyokat hoztak. A toraniki meglepődött amikor sötétbőrű, fekete hajú és szőke, fakó színű katonákat látott vegyesen. Nagybátyja a nagyokos Aokas persze tudta a magyarázatot.

- Az a sötét ott egy ereni, bár nem gondoltam, hogy ilyen messze délen is felbukkannak, az a szőke egy doriai, a kahrei valamelyik északi törzsből származik ráadásul egy vörös barbárt is

láttam. – fitogtatta tudását az idősebb Medaio. – Persze, mind zsoldos. Kíváncsi lennék hol lehetnek az idevalósi katonák? Ha az én tanyámat fenyegetné valaki, Tharra mondom én nem bújnék el mint valami vakondok hanem úgy ellátnám a baját, hogy arról koldulna!

A lándzsások legalacsonyabb harcosa állítólag valamikor zsoldosként kereste kenyerét, legalábbis állítása szerint innen származik “mindenre” kiterjedő tudása. Usrena hitte is nem is amit nagybátyja mondott, mindenesetre aznap alig jött álom a szemére. A napnak ezt az időszakát gyűlölte a legjobban. A napok összefolytak, a menetelés, táborverés és az örökös lefoglalta minden szabadidejét, így nem volt ideje gondolkodni. Azonban azokban a rövid elalvás előtti időszakokban, gondolatai – hiába menekült volna előlük – keselyűként csaptak le rá, így újra és újra átélte az elmúlt hetek borzalmaival. Hiába próbálta száműzni agyából a képeket, azok minden este újra megjelentek. „A háború borzalom!” – motyogta magának ilyenkor csendben már ki tudja hányadszor. „Átkozottak vagyunk mindannyian.” Az elmúlt hetek képei lidércnyomásként derengtek fel előtte a sátor sötétjében. Az ostrom ugyanis maga volt a pokol. Toraniki és lampryssai katonák feküdtek a falak alatt tehetetlenül, és sebesülten könyörögtek társaiknak, hogy ne hagyják őket magukra kiszolgáltatva az éjszaka vadjainak. Márpedig a hegyi rókák és farkasok jobban kedvelték a még élő prédát, így lassacskán az éjszaka megszokott hangjává vált a vadállatok által széttépett emberek halálsikolya. A madarak fekete felhőkben repkedtek felettük, hogy a földi csaták végeztével megkezdjék saját háborújukat a szanaszét heverő maradványokért. És az a szag! Az a mindent átható bűz, amelyet a tetemek és a rosszul betemetett latrinák okoztak! A fiatal katona kétségbeesetten próbált álmaiba menekülni, de hiábavalón. Legnagyobb ellensége ugyanis saját lelkiismerete volt. A csata forgatagában az élet és a halál közti különbséget nem a fegyverzet, vagy a tudás dönti el. Nem. Más az úr ezekben a kegyetlen pillanatokban. Tharr kegyelme, amit a hitetlenek úgy hívnának: szerencse. Akire Tharr mosolyogva tekint az örökkön hullámzó vértengerből, az nem kerül a rohamozók első sorába, aki felé áldást osztva kiterjeszti tenyerét, nem kerül a nyilvesszők útjába és nem kap forró ólmot a fejére. Az istenek kegyelmének ennyire kiszolgáltatva a legtöbb ember visszaváltozik azzá a vademberré, amelyből kifejlődött. Levedli magáról a kultúra és civilizáltság minden formáját. Morogva-hörögve, gondolkodás nélkül cselekszik, mindent alávetve a túlélés érdekének. Usrena a rosszulléttel küszködve forgolódott tábori sátrában. Álma továbbra is távol maradt, így tisztán látta maga előtt ahogy társai könyékig véres kezei halott emberek zsebeiben érteik után kutatnak, vagy torkát metszik mozdulni képtelen haldoklóknak. A saját társai, Tharr követői, akiknek a végső bizonyosságot kellett volna elhozni a barbárok világába maguk is elbizonytalanodtak. A lélek fájdalma pedig az álom könyörtelen gyilkosa, így az menekül előle. Usrena ezért gyűlölte az éjszaka csendjét és megváltóként várta a pihentető alvást. Lefekvés után mindig asszonyára és gyermekeire gondolt. A szörnyű képek pedig eloszlottak az álmában megjelenő szőke fürtök és kék szemek látványától.

Szerencsétlenségére éppen az ő egységén volt az örökös sora, így nem sokkal azután, hogy nagy nehezen álomba szenderült arra ébredt, hogy nagybátyja rázza a vállát.

- Kelj fel! Mindjárt éjfélnél!

A fiatal ember dühösen kezdett öltözni. Álomittasan húzta fel csizmáját, két gyors mozdulattal megigazította kócos fürtjeit. Nagyon ásítva bújott bele ingébe és éppen nadrágjába tűrt be, amikor nagybátyja dugta be a fejét a sátornyíláson.

- Siess, a többiek csak rád várnak!

-, hogy rogyjon rájuk az ég! De sürgős nekik! Negard szánkázzon a hátukon! Azt hiszik, hogy az ellenség ebben a minutában fog rajtunk ütni?

Magában tovább átkozódva felkapta pajzsát, lándzsáját és kilépett a sátorból. Ahogy közeledett társaihoz megkönnyebbülve látta, hogy Meranu is ott áll a tűz mellett az őrszolgák többi tagjával.

- Tharr kegyelme áradjon rád, mert én feloldom a lelkedet gúzsba kötő béklyót!

A fiatalember megkönnyebbülten sóhajtott fel. Lelkiismerete, amely elalvás óta gyötörte végre megnyugodott. Szinte érezte, ahogy társai bűnei tovaszállnak meggyötört lelkéből.

XXXI.

Olerat aggodalmaskodva nézett lefelé. Bár az ösvény nem haladt túl magasan a lent és fent egyaránt ásító sziklák határozottan aggasztották. Behemót lovainak döngő léptei nyomán időről-időre lezuhant egy-két kő valahonnan a fejük felül. Állatai egész Razdag legnagyobb példányai voltak, éppen, hogy elérték a szűk hegyi csapáson. A lovak könnyedén vontatták a hatalmas, hatkerekű batárt és a benne ülő nyolc embert. Bármennyire is aggasztotta a lavinaveszély, a kereskedő nem csökkenthetett a tempón. Meg kellett előzniük a visszavonuló sereget. Ugyan később indult és hintó sem tartozott a gyors utazási módok közé, a kerülő út nehezebb, de rövidebb volt, mint az országút. Minden reménye megvolt arra, hogy előbb érjen a fensíkra. Mindössze egy helyet kellett elkerülnie. Syedan ikreit. A több ezer láb magas, meredek oldalú csúcsok között csak az országúton lehetett átjutni. Szerencsére már igen közel jártak az iker hegycsúcshoz.

A nap éppen delelőjén állt, amikor megtörtént a baj. Olerat hajtója érezte meg először, hogy valami nincs rendben. Ösztönei az állat minden rezdülésére reagáltak. A hatalmas batár roppant súlya alatt megrepedt, majd leszakadt az ösvény és az egyik hátsó kerék alól kicsúszott a talaj. Szinte azonnal felkiáltott.

- Gyorsan! Le a hovdából!

Az utasok fegyelméleten cselekedtek. Oleratot testőrei határozottan átemelték a nyereg magas oldalfalán, a montenori megvárta, amíg a kereskedőt kiségtik az ajtón, majd átlendült a négy láb magas deszkán. Alig vetette meg azonban a lábát a bak korlátján, a behemót végleg elvesztette egyensúlyát. A tiszt a legegyszerűbb megoldást választotta. Egyszerűen fenékre ült és leszánkázott. Amint leért visszafordult. Szemei előtt a hatalmas hintó oldalára borult és hangos recsegés közepette, hajtóját valamint több testőrt magával rántva lezuhant. Néhány szívdobbanásnyi ideig a félelmében nyerítő lovak hangja elnyomott minden zajt. A hátborzongató jahgokat hangos, csontropogással kísért, puffanás zárta le. A becsapódás megrengtette a környéket, de szerencsére nem indított el lavinát. Az elől haladó másik hátsó a hírhedten közönyös onpori lovak nyugalmával szemlélte az eseményeket. Amint hajtója észrevette, hogy baj van megállította az állatot, de azt a halálra ítélt társai nyerítése sem hozta ki a sodrából. Olerat hitetlenkedve és a sokktól remegve lépett a szakadék szélére. Úgy harminc lábnyi mélységben a sziklás talajon hevertek a roncsok és a halott lovak, körülötte a vele lezuhant emberek. Néhányuk még mozgott. A hajtó teste beszorult a behemót alá, de kezét kérlelően nyújtotta a fent állók felé. A montenori eszmélt a leggyorsabban. A másik állat nyergében utazó testőrököt utasította, hogy menjenek le és csendítsék el a minden bizonnyal menthetelen sebesülteket. Oleratnak remegése közben is feltűnt milyen nyugodt és határozott a hangja.

- Jöjj! – fordult a katona a kereskedőhöz.

- És a ládába rakott ékkövek? A pecsétem is ott maradt! A pénzeszacskókról nem is beszélve! – csattant fel Olerat. – Már így is elmondatlanuk sokba van nekünk ez az egész!

A montenori magában némán elátkozta a razdagi kalmárlelkét. Nemrég kishíján lezuhant, életében először csatába készül, városa a végromlás szélén áll, erre ő elveszett kincseit és az elköltött pénzt sajnálja. Ugyan névleg a kereskedő volt a vezető, a hivatásos testőrök, felismerve a haszonszörüt, gyorsan elfogadták parancsnoknak a montenorit. Ez Olerat számára is nyilvánvalóvá vált, ahogy a szóváltást meg sem hallva a harcosok tovább haladtak.

- Mentsétek meg ami menthető, utána tüntessétek el a nyomokat! – kiabált a tiszt a leereszkedők után, majd Olerat karját megragadva a másik behemót batár felé kezdte vonszolni. – Nagyon fogytán az időnk! – magyarázta a döbbenten felnéző kereskedőnek.

XXXII.

Usrena eleinte csendesen haladt végig őrzárata útvonalán társaitól kissé lemaradva. A hűvös éjszakai hegyi szelek hamar kiverték szeméből az álmod, így figyelmesen hallgatta, ahogy társai halkán egymás között viccelődnek. A fertályórák teltek, ahogy a tábor északnyugati határán rótták egyre táguló köreiket.

Társai ugyancsak a Locchas klán katonái voltak. Egyikük, Grenon, igazi veterán volt. Immár harmadik évtizede harcolt. Nagyon sokat mesélt, és Usrena némi meglepetéssel vette tudomásul, hogy a történetekben a Toron mindig a rossz oldalon állt. Először csak kissé bosszantotta a dolog, de az órák haladtával már komolyan megsértődött. Aztán az egyik történet közepén nem bírta tovább és kifakadt.

- Ugyan már Grenon! Te sem gondolhatod komolyan, hogy a Concordia lenne az oka a vezetők közti széthúzásnak. Életemben nem hallottam még ekkora ostobaságot. Tharr az egység ura!, hogyan is terjeszthetnének hát szolgálói urunknak nem tetsző eszméket!

- Egység! Hah! – válaszolta hasonlóan fűtött hangnemben a másik katona. – Na persze. Mondd meg nekem, ha ezek az úgynevezett khótorrok az egység szolgálói, akkor miért ütötte fel fejét mindenütt a lázadás, amerre csak jártak!

- Mert a hozzád hasonló irigy emberek elzavarták őket! Nem lettek volna lázadások, ha az urak és talpnyaló kutyáik nem tiltották volna mindenütt Tharr vallását! – Usrena eddigre már szinte kiabált. - Úgy bántak velünk mintha fertőző betegek lettünk volna. Az asszonnyal lopva, éjjel kellett megáldatnunk újszülött gyermekünket, mert a báró nem engedélyezte volna! Hát milyen jogon tiltják meg egy embernek, hogy higgyen istenében! Földműves vagyok, ez igaz. Nem vagyok nemes ember. De mindig pontosan fizetem az adót és ha kell fegyverrel védelmeztem hazámat. Nem vagyok rabszolga! A hitem nem eladó! – szegte fel állát büszkén. Társai láthatóan nehezen kezelték a Tharr hitű toranikiak benne is meglévő hírhedt fanatizmusát.

- Ugyan már, katona. – próbálta Grenon kiegyensúlyozott hangon egyszerre nyugtatni és meggyőzni társát. – Amíg egy zászló alatt harcolunk, nem számít a hited. De neked is látnod kell, hogy azért valami nincsen rendben ezzel az egyházzal. Nézd csak meg ezt a házasságot. Érdekes véletlen egybeesések történtek. Az ifni hercegkapitány lányát elveszi a toraniki örököse, erre röviddel rá mindketten vadászbalesetet szenvednek. Helyettük pedig kapunk egy új, fiatal uralkodót, aki sutba dobva a régi szokásokat állandóan csak a fülébe sutyorgott tanácsok alapján cselekszik. Én emlékszem még nagyapám történeteire a toroni elnyomásról. Nem akarom, hogy megismétlődjön, még akkor sem, ha egy kegyelmes úr szolgálatának köpönyegébe bújtatták is.

- Mi... micsoda??? – Usrena szinte csak hebegni tudott döbbenetétől. Szemei hirtelen összeszűkültek és minden egyes szót gondosan kihangsúlyozott. – Te azt mered állítani, hogy Tharr szolgálói ölették meg urainkat, hogy ezáltal kerüljenek hatalomra?

- Nem, hát persze, hogy nem. – védekezett azonnal a másik. – De azért azt te is beláthatnád, hogy mostanában kicsit mintha túl sok lenne a furcsaságokból. A lázadások, a nemesek halála, a Tanács széteszlatása, az északi kereskedelem leállítása, a háború...

- Istenkáromló vagy Grenon! Nem hallgatlak tovább! Szavaidért pedig még felelni fogsz! Gyere! – fordult zaklatottan az eddig néma csöndben álló harmadik társuk felé. – Hagyjuk itt, ezt az árulót és folytassuk tovább ketten az őrzáratot. Ő pedig majd – nézett megvetően vitapartnerére – majd elszámol a felettesünkkel, ha nélkülünk érkezik vissza.

- Megbocsáss Usrena, de én Grenonnal értek egyet. – motyogta az halkán tekintetét a földre szegezve. – Különben is, - derült fel az arca, ahogy megoldást talált – minket is

megbüntetnek, ha külön-külön megyünk haza és amíg itt állunk ki tudja mit tesz az ellenség! Gyere Usrena folytassuk inkább az ...

- Elegendem van belőletek! Mindkettőtökből. – a fiatal katonából egyszerre szakadt ki, az elmúlt időszak minden feszültsége. Hangja a magasba emelkedett már-már a hisztéria határát súrolva. Két társa keze megszorult lándzsájuk szárán, miközben azt figyelték mi történik majd, amikor társuk végképp elveszti önuralmát. - Ti beszéltek tisztességről? – üvöltötte feléjük Usrena. – Ti, akik még élő bajtársaitok kezéről vágjátok le az ujjakat, ha értéket láttok rajta!, hogy merészelitek egyáltalán a szátokra venni a Háromfejű nevét, hogy földi szolgálát sértégesseitek! Elegendem volt belőletek. Elmegyek!

Ahogy a völgy bejáratához érkezett, hirtelen megtorpant. A táborban hihetetlen összevisszaság uralkodott. A sátrak egy része lángokban állt. Sok helyen a völgy növényzete is lángra kapott. Fentről nézve a térséget az emberek apró hangyaként nyüzsögtek, ahogy a kis tavacskából merített vízzel próbálták útját állni a mindent elemészttéssel fenyegető lángokat. – Tharnnak hála, legalább a szelek nem a tábor többi része felé viszik a füstöt és a lángokat! – gondolta Usrena zaklatottan. Úgy saccolta, hogy a sereg képes lesz megfékezni a tűzvészt, de az még jó időbe fog telni. Aztán az időről eszébe jutott miért is jött és ismét megiramodott.

A táborban hatalmas tumultus és nyüzsgés fogadta. Mindenfelől rohanó emberek vették körbe, akiket futás közben folyton kerülgetnie kellett. Az ismeretlen arcok egyetlen nagy masszaként örvénylettek körülötte, fülei pedig csengtek a tisztek és tiszthelyettesek állandó kiáltásaitól, ahogy azok katonáikat szervezték a lángok elleni védelemre. Amott jobbra egy egész századnyi ember próbálta a lovasság tüzeiktől megvadult lovait elcibálni a veszély közeléből, közben megakadályozva, hogy a pánikba esett állatok letapossanak minden útjukba kerülőt. Szemben a tó szélétől csatárláncban adogatták a katonák egymásnak a megtöltött bőrtömlőket. A füst pedig – noha gyenge szél fúj – lassan beterítette a környéket.

A nagykirály sátra előtt őrt álló két Ezüstpajzsos tisztelgett a toraniki nemesnek és kérdés nélkül félrehúzta a bejáratot fedő vastag brokátot, majd mögé lépve bekísérték az előtérbe. Az ott álló két kamarás éppen érkezésének szándéka felől érdeklődött volna, amikor a nemes arca előtt keresztelte kezeit, majd hirtelen hátracsapott. Torkukat markolva az örök halkán hörögve összerogytak. Az egyik szolgáló kiáltani próbált, de egy ököl pontosan az ornyergére zúdult, öntudatlanságba taszítva. Társa tett egy tétova lépést hátra, de a döbbenettől nem jött ki hang a torkán. Szinte nem is látta támadója lezúduló kezét. A magát toranikinek álcázó orgyilkos közelebb suhant, elkapta az elhanyagolt testet és hang nélkül lefektette a földre. Gyors, ruganyos léptekkel áthaladt az előtéren, majd meglódult és valósággal berobbant a sátor belsejébe. Elviharzott a bejárat mellett álló örök mellett és a trón lábánál állókra vetette magát. Az egyik Ezüstpajzsosnak sikerült előrántania keskeny kardját, de egy rúgás azonnal ki is verte a kezéből, egy társát pedig borzasztó erővel rúgta ágyékon. Társa pusztán kézzel támadt az orgyilkosra, de az egy lágy mozdulattal hátrított és miközben, folytatva a mozdulatot, a karját visszafeszítve a földre vitte az őrt, és kitörte a nyakát. Ahogy a bejáratnál álló pikások lándzsával a kezükben rárontottak, a ruganyos mozgású támadó könnyedén arrébb táncolt, hullámozó hajladozással, pusztán törzsével térve ki a szúrások elől. Villámgyors mozdulattal elkapta az egyik fegyver nyelét és megrántotta. Az őrt egyensúlyát veszítve felbukott. Társa újra szúrta, de az orgyilkos váratlanul elő kerülő széles, rövid pengéje csapásának nyomán a lándzsa feje messzire repült. Eldobva a használhatatlanná vált nyelét, a pikás kardot rántott. Eközben a feltápáskodó másik őrt sorsa beteljesedett, ahogy a támadó mellette termett és kardja egy szisszenéssel lecsapta a fejét. Társa felemelte pengéjét, de lesújtani már nem tudott. Az orgyilkos gördülékenyen továbbvitte a lendületet, perdült kettőt és egy gyors mozdulattal hasba szúrta. Támadását kardját felrántva fejezte be. Az Ezüstpajzsos félbehasított fejjel, hang nélkül összerogyott.

A nagykirály tátogva próbált levegőhöz jutni. Valaki, a szeme láttára, néhány másodperc alatt szabályosan felkoncolta a testőrségét. Jeges félelem szorította össze a gyomrát. Hiába próbált kiáltani a torkát valami hatalmas erő szorította össze. Valahogy felküzdötte magát a trónról, de a lábai nem akartak engedelmeskedni és néhány lépés után kiszaladtak alóla. Négykézláb igyekezett minél távolabb kerülni a fenyegetően közeledő támadó elől. Nem jutott messzire. A végzet a toraniki nemes képében egyre csak közelített felé. A nagykirály belenézett támadójának vizenyős, furcsa szemeibe és megdöbbenve látta, hogy az kétszer pislog. Egyszer vízszintesen, egyszer függőlegesen. Minden ereje elhagyta és hirtelen elborította a sötétség. Így már azt sem látta, ahogy a gyilkos mögött újra meglebben a sátor bejáratát takaró függöny.

Volodas Maiano nem szívesen találkozott a nagykirállyal, de tudta, neki kell tájékoztatnia a vardaniták sátrai között fellobbant tűzről. Összegyűrt, kormos ruháját igazgatva indult a királyi sátor felé. Felkészült egy újabb hosszadalmas tirádára a vezetők tekintélye és a ruházkodás közötti összefüggésről, de nem aggódott az esetleges kioktatás miatt. Ahogy az uralkodó ideiglenes lakhelyéhez ért önkéntelenül is köszöntésre emelte kezét, ám az ezüst és arany állatfigurákkal díszített sátor előtt senki sem állt. A válogatott pikásokból álló Ezüstpajzsos őrség nem volt a helyén. A testőrparancsnok felhúzta a szemöldökét. Bármennyire nem szerette Tharr fattyait, még ő is elismerte azt az alaposságot, ahogy királyukra vigyáztak. Megvonta vállát és belépett a sátor előterébe. Aminr a mozdulatlan alakokat meglátta, kihúzta kardját. Ha ez valami otromba tréfa legfeljebb elnézést kér, hogy fegyverrel a kezében járult a király elé, de az ösztönei mást súgtak. A veszély félreérthetetlen fémes ízt hagyott a szájában. Egy gyors mozdulattal belépett a sátor belső részébe. A látványtól egy pillanatra elakadt a lélegzete. Ott volt a többi ór. Holtan. A vad összevisszaságban fekvő hullák sebeitől szivárgó vért kezdte felinni a sátor homokos talaja. A nagykirály a trónja előtt feküdt, feje felett lecsapni kész alak, gazdagon díszített toraniki öltözékben. Az orgyilkos észrevette a belépőt és azonnal cselekedett. Gyors volt. Nagyon gyors. A vardanita még alig lépett be a sátorba, ő máris támadásba lendült. Szélvészként rontott a lovagra. Maiano egy gyors haránt vágást indított, ellenfele fejét véve célba. Kardja azonban csak a levegőt hasította, ahogy az orgyilkos elperdült és fegyvere végigszántott a lovag mellkasán. Széles, rövid pengéjű kardját egymásba folyó mozdulatokkal nem csak karjából, de egész testéből forgatta. Első pengeváltásuknál Maianonak nagy szerencséje volt, hogy ellenfele nem vette észre láncingét ruhája alatt. Az orgyilkos csapása nyomán mellkasán szétszakadt a fehér-arany szövet, de a lovagrend kovácsainak remekműve felfogta a vágást. A következő pillanatban a testőrparancsnok inkább gyors reflexeinek, mint valamilyen tudatos technikának köszönhetette az életét. Az orgyilkos ugyanis tovább pördülve bal kezébe kapta kardját és ellépve a vardanita mellett fejmagasságban indított egy csapást. Maiano egyszerűen leguggolt, mintha megérezte volna a támadás irányát, majd felállva fogást váltott a markolaton és hátraszúrt. Kardja hangos, fémes pendüléssel ütközött bele valamibe. Amilyen gyorsan csak tudott megfordult és az utolsó pillanatban látta meg a felé ugró orgyilkost. Ösztönösen arca elé kapott pengéjével sikerült a torka felé csapó támadást elhárítania.

- Ki lehet ez? - gondolta magában. Noha a vardaniták bajnokaként rendje legjobb fegyverforgatója volt, már eddig is csak az Úrnő oltalmának köszönhetette életét.

Eközben támadója újra mozgásba lendült. Mellvértjén egy horpadás jelezte Maiano váratlan, hátrafelé indított támadásának nyomát. Pillanatnyi késlekedés nélkül újra rárontott. Maianonak ekkor azonban hirtelen eszébe jutott miért is van ő itt. Hátrált néhány lépést, majd nagyot kiáltott:

- Riadó! Riadó!

Erős hangja betöltötte a sátrat. Többre azonban már nem jutott ideje. Az orgyilkos ugyanis átszelte a közöttük lévő távolságot és leguggolva Maiano első lábát próbálta egy körkörös

rúgással elkaszálni. Mivel a vardanita valami hasonlóra számított ezért egy könnyed hátracsusszanással kitért a söprés elől. Támadója azonban a perdülés lendületét felhasználva tovább fordult és felállva bevitt egy csapást a lovag állára kardja markolatával. Maiano jó reflexei is mindössze annyit értek, hogy az ütés nem az állán csattant, csak horzsolta. Bár az elcsúszott horog ereje megtántorította, a vardanita is elindított egy egyenest, amely eltalálta az orgyilkos mellkasát és jócskán hátralökte. Támadója hitetlenkedve oldalra fordította fejét, egy pillanatra ledermedt, szemlátomást erősen koncentrált, azután újra előrelendült. Maiano maga sem tudta, hogyan élhette túl a következő, pár szívdobbanásnyi időt. A követhetetlen, szinte összefolyni látszó támadások nyomán egy helyen felszakadt az arca és három kisebb sebet is kapott a táncolni látszó pengétől. Megállás nélkül támadó ellenfelének bal kezes szúrását valahogy hárította, de a másik jobb ökle nagy erővel zúdult Maiano gyomorszájára. A hatalmas termetű harcos tüdejéből kiszaladt a levegő, azonban nem esett össze. Láncinge éppen annyira tompította az ütés erejét, hogy ne ájuljon el. A vardanita nem akarta megvárni, ereje vagy szerencséje teljesen elfogy. Összeszedte hát magát, közelebb lépett és egy hatalmas csapást indított a másik fejére. Maiano legnagyobb meglepetésére azonban pengéje, ellenfelével találkozott. Az orgyilkos valahogy hárított, de a vágás erejétől kardja kihullott kezéből. Szinte ugyanabban a pillanatban visszatámadott, jobbával a testőrparancsnok csuklójára fogott, majd ahogy a lovag megpróbálta visszahúzni a kezét, bal kezével könyökét feszítette meg. Maiano jobb térdére esett, majd hanyatt, ahogy a támadó térdel fejbe rúgta. Kardját elejtette, szemöldöke felett szétnyílt a bőr és a sebből folyni kezdett a vér. A hátán fekvő megrázta fejét, kitörölte szeméből a vért, hogy kicsit kitisztuljon a látása. Mire sikerült az orgyilkos már kikerült a látóköréből. Feltápáskodott és észrevette ellenfelét pár lépésre tőle, amint merev szemmel őt nézi. Higgadtan kilélegzett, előrecsusszant és egy újabb egyenes csapást indított, ezúttal testre. Legnagyobb meglepetésére, azonban most sem találta el a másikat. Csuklója pontosan ellenfele markában landolt. És a satuszerű szorítás nyomán újra a földre került. De ezúttal nem volt teljesen felkészületlen. Másik kezével megragadta a toranik öltözéket és kibillentette ellenfelét az egyensúlyából. Az orgyilkos csak hihetetlen reflexeinek köszönhetette, hogy nem zuhant az egyik vastkos tartóoszlopnak. Hátán, a földön fekvő Maiano valami keményet érzett a bal keze alatt. Az egyik halott őr kardját. Ahogy felpattant, kezében az alig karnyi pengéjű, keskeny pengéjű oldalfegyverrel, a szeme sarkából látta, amint a másik is felkapja fura fegyverét. Az orgyilkos habozás nélkül, kardját pörgetve támadt rá. Maiano ekkor már tudta, hogy nem győzhet, a testőrök pedig még mindig késlekedtek. Így saját testi épségével nem törődve vállból, teljes súlyát beleadva az ismeretlen törzse felé szúrt. Ellenfelét saját támadása közben érte a szúrás, melynek ereje teljesen meglepte. Hiába próbálta visszarántani kardját. A penge átszaladt a testén. De utolsó támadása célba ért. A vastag kard hegye szétfeszítette a láncszemeket és mélyen Maiano jobb vállába fúródott. Ahogy koppanva megállt a vardanita kulcsontjában a lovag felkiáltott fájdalmában és elsötétült előtte a világ.

A toraniki katona csendesen zihált az átélt küzdelem után. Levette mellvértjét, jobb kezével félrehúzta a zsákmányolt ruha elejét és felsebzett hasára meredt. A vágás láthatóan mély volt és életfontosságú szerveket roncsolt. Azonban ekkor valami furcsa dolog történt. A seb körül hullámmáni kezdett a bőr, - lágyan, ahogy apró kavicsok nyomán rezdül meg a tó vize – és a seb fokozatosan összezárult. Elégedett sóhajjal fújta ki a levegőt, majd megújult határozottsággal indult el a trón irányába, amikor hirtelen összerezsent.

Hangos recsenéssel szakadtak be a sátor falai. Kívülről az Ezüstpajzsosok egy osztaga nyomult be teljes fegyverzetben, páncélos alakjuk mögött féltucatnyi papal és a famorral. A csapda gyorsan bezárult, a pikák hegye teljesen körbevette a támadót, aki lassan forgott a saját tengelye körül és az őt körbevevő katonákat figyelte. A testőrök résen voltak, minden mozdulatát figyelték, mintha ketrecéből kitört ragadozóval lenne dolguk. Nincs menekvés.

Az alak, ekkor lehajtotta fejét, és határozott hangon megszólalt.

- Nik tar thu, dha ulak na Adaal! – köpte maga elé saját nyelvén, majd a jelen lévők számára is érthető nyelven elismételte, hogy okuljanak az intelemből. - Sosem menekül, kit a Vadász prédájának szemelt! – hangzott fel az északi kontinensen oly rettegett mondat.

A famor ajkáról azonban ekkor idegen nyelvű szavak törtek elő. Néhány aszisz meglepett arccal fordult felé, mégis a támadó volt az, aki a legmeglepőbben reagált. Felkapta fejét, hogy döbbsz pillantása találkozhatson a toroniéval. Az orgyilkos szája beletörődő mosolyra húzódott, majd végig a famor tekintetébe mélyedve megadón engedte le fegyverét.

- Megölni! – hangzott a parancs.

A támadó teste hang nélkül hanyatlott le, ahogy egyszerre másfél tucat pika hegye járta át.

XXXIII.

Késő délutánra járt az idő, amikor a megfáradt sereg előőrse megérkezve megpillantotta a Ferall-fennsík szépségét. De a katonákat nem a felföld közepét elfoglaló sűrű fenyőerdő vagy a környező hegyek hósipkájának látványa nyugtázta le, hanem az északi kijárat melletti vízesés. A hóhatár alatt eredő patakok vize egy kisebb folyóvá egyesült, mely harminc láb magasból zubogott alá egy közepes méretű tavat táplálva vizével. De a várva várt nedű és a szomjazó katonák között ott állt a harcra kész razdagi sereg. Az előőrssel lovagló marsall megtorpant ahogy felmérte a szemközt felsorakozó ellenséget. Kevesen voltak, még így is túlságosan szét kellett húzniuk arcvonalukat, ahhoz, hogy elállhassák el a létszámukat többszörösen felülmúló ellenfél haderejének útját.

- Maiano! Állítsd a lovakat a balszárnyra, a lampryssai nemeseket jobbra és a többieket középre. A jellemre általános támadás.

- Igen uram.

A fáradt, eltikkadt katonák és hatásaik lassan hajtották végre az utasításokat. Mintegy óráig tartott a menetből alakzatba fejlődés. A javarészt lovasokból álló közel hétezer fős előőrsnak valószínűleg nem okozott volna gondot az alig tizenegyezer, jellemzően könnyűfegyverzetű gyalogosból álló ellenfél legyőzése. Azonban marsall tervez, nemesek végeznek. Az egész napos lovaglástól fáradt és elgyötört lampryssaiak egész egyszerűen nem engedelmessé váltak a testőrparancsnoknak. Felfejlődés helyett leszálltak hátasairól és a legeltetésükbe kezdtek. Nordigam marsall a parancsmegtagadást látva, haragjában magán kívül vágatott feléjük. Hátasát néhány lépésre az egyik lova mellett álldogáló bárótól fékezte le.

- Mit művelnek? – mennydörögte. A lampryssai fel sem nézett úgy válaszolt.

- Láthatjod.

- Mi ez? Mit képzelsz? Erre nem adtam engedélyt!, hogy mered megtagadni a parancsomat?!

- Amíg menetelünk, te parancsolsz. Mi viszont most táborot verünk. Elég volt mára. – a vardanita szóhoz sem jutott ennyi hanyagság és szűklátókörűség hallatán.

A fáradt és elcsüggedt nemesek fejében meg sem fordult, hogy holnap, két szomjan töltött nap után, sokkal kevesebb esélyük van a győzelemre, ráadásul a terep is ellenfeleiknek kedvez. A marsall először egy hatásos megleckéztetésen gondolkodott, de a két orgyilkos támadás után uralkodójával megromlott viszonyt nem akarta tovább élezni. Nyilvánvaló, hogy a toroni kinek adna igazat. Így hát nagyot sóhajtva megfordította lovát és a már hadrendben álló egységekhez ügetett. Testőrparancsnoka némán ránézett, szemeiben ki nem mondott kérdések villantak. Nordigam marsall megrázta a fejét.

- Az ostobák! – robbant ki a nagytermetű lovagból. – Hát tényleg nem látják? Holnap mindenki szomjasan, fáradtan fog kelni! A katonák erőtlenekek és kezelhetetlenek lesznek! És mindezt a nemesek kényelme miatt! Majd én megregulázom őket uram, hogy azt megemlegetik! – fordította volna meg lovát, de a marsall leintette.

- Hagyd Maiano! Elég nekünk az ellenség! Nincs szükség egymás gyilkolására! Verjétek táborot! A Naragta és a Midhaine rendház lovagjai tartsák szemmel az ellenséget!

Bár teljesen valószínűtlen volt, hogy az ellenfél megkockáztatna egy támadást, de az óvatos vardanita híres volt arról, hogy semmit sem bízott a véletlenre. A közel kétszáz, teljes fegyverzetben várakozó, lovag elég volt ahhoz, hogy feltartsan egy támadást addig amíg a sereg többi része felfejlődik. De a marsall elővigyázatossága feleslegesnek bizonyult. Az ellenség aznap már nem támadott.

Az eseményeket hírnökök útján követő Tegrada molyogva csóválta a fejét a hírek hallatán. Hihetetlennek tűnt számára, hogy az ellenség, úgy döntött, nem támad. Ezzel az ő malmára hajtották a vizet, ugyanis egy másnap reggeli roham esetén a túloldal katonái még fáradtabbak lesznek, ráadásul a felkelő nap is a támadó egységek szemébe süt majd. Elégedetten gondolt a másnapi ütközet várható eredményére. Mindent megtett a győzelem érdekében.

XXXIV.

Nordigam marsall szándékosan utoljára lépett be a sátorba, mégis őt érte meglepetés, ugyanis helyén Argei Dul Odrak ült. Ez még a marsallnak is sok volt, és a lampryssai felé indult. Ahogy észrevette a feldúlt vardanitát, dul Odrak vigyorogva mutatatta fel a fővezéri jogart. A marsall sarkon fordult és leforrázva a szabadon maradt helyre telepedett.

A nagykirály sátra telve volt. Mindenki itt volt, aki számított az egyesült seregben. Az asztalfőn természetesen a nagykirály ült, megemelt trónusáról átlátott mindenki felett. Tőle jobbra a famor és Tharr papjai ültek. Mellettük a toraniki sereg vezetői Serg Dal Usthad vezetésével. Az ovális asztal legtávolabbi végében a marsall és testőrparancsnoka helyezkedett el, a rendházak vezetői és néhány magasabb rangú lovag kíséretében. A főparancsnok Argei Dul Odrak kísérete a toranikiakkal szemben ült, a fiatal hadvezér a közvetlenül a királyi trón lábánál foglalt helyet. Izgatott beszélgetés moraja töltötte be a termet. Mindenki a következő nap eseményeit latolgatta. Azzal az összes jelenlévő tisztában volt, hogy ha holnap vágják át magukat az ellenséges seregen a vízeséshez, komoly gondokkal kell megküzdeniük. A nagykirály kívárta, míg mindenki elhelyezkedik és elcsendesül, majd intésére a szolgák elkezdték az asztalra halmozni a gazdagon megrakott tálakat. Vardano lovagjai összehúzott szemekkel követték a felszolgálókat és amikor eléjük is került egy tál, tüntetően nem nyúltak hozzá. A többiek bőven falatoztak a válogatott finomságokból.

Amikor az utolsó tál is elvitték a nagykirály szólásra emelkedett.

- Tisztelt harcostársaim! – figyelembe véve az uralkodó idegenkedését a fegyverektől és a hadi dolgoktól, ez a megszólítás még elvakult híveiben megütközést keltett. – Íme az eddig láthatatlan ellenség, mely annyi gyalázatot hozott ránk, végre megmutatta magát. Itt a lehetőség, hogy döntő csapást mérjünk rá! Holnap megütközünk! – a nyilvánvaló tények felsorolása nyomán már néhány toraniki nemes arcán is megjelent az értetlenség. – Azért hívtam össze a haditanácsot, hogy eldöntsük holnap melyik sereg részesül a dicsőségben, hogy leszámolhasson hitünk ellenségeivel!

- Lampryssa! - kiáltotta felpattanva Argei Dul Odrak

- Locchas e maieda! – harsogta csatakiáltását Serg Dal Usthad.

- Nordigam marsall! – fordult a marsall felé a király. – Te nem kívánsz jelentkezni? Vagy netán ellenvetésed van?

A kérdézet fogait összeszorítva bámult az Otlokirek csúcsos koronájára, majd barna szemével mélyen az ereklyét viselő uralkodó szemébe nézett.

- Nincs, uram. – mondta halkán. – Vardano lovagjai holnap is teljesítik kötelességüket. De ha szabad megjegyezniem ez a terep egyértelműen a védőknek kedvez. Állítólag a kereskedők nem értenek a hadművészethez. Eddigi történelmükben legalábbis nem sok jelét mutatták annak, hogy egyáltalán érdekelné őket a hadi művészet. Ehhez képest nemcsak az

utánpótlásunkat vágták el teljesen, de ráadásul az ő számukra kedvező terepen kell csatát állnunk, két nap szomjazás után. Kicsit sok a véletlenekből, felség.

- Még, hogy számukra kedvező terep! Hah! Bár ez a szárnalmas csürhe – célzott a nagycsaládok fegyvereseinek alacsony számára – valóban úgy állt fel, hogy ne tudjuk számbeli fölényünket érvényesíteni, ugyanakkor tudhatnád, hogy az erdőt megkerülve könnyedén a hátukba támadhatunk. Még, hogy taktika! Seregük nem más mint kétbalkezes kereskedők gyülekezete! Ön túl sokat tart ellenségeinkről. Hadseregem hatalmas győzelmet fog holnap aratni. Mivel kishitúséged bántja a fülemet és nem akarom holnap csata közben is károkozásodot hallgatni úgy döntöttem, hogy hitem ellenségeire a dicsőséges lampryssai sereg fogja a végső csapást mérni. – Maiano keze ökölbe szorult az asztal alatt a sértés hallatán. – Serg nagyúr, - fordult a szőke toranikihez a király – a parancsnoksága alatt álló erőkkal – nézett jelentőségteljesen a lovagokra – az erdőt megkerülve támadsz. Kevésbé lelkes vardanita alattvalóink alkotják a tartalékot.

Szavait egy királyi színeket viselő futár érkezése szakította félbe. Sápadt arcából valamint a kíséretében érkező remegő adeptusból egyértelműen látszott, hogy fontos híreket hozott. Szó nélkül a nagykirályhoz sietett és a fülébe súgott valamit. Obed dal Raszisz elsápadt és imbolyogva a sátor hátsó részébe indult, melyet vastag brokát függönyök takartak. Ám mielőtt belépett volna intett a marsallnak, hogy menjen vele. A meglepett öregember felállt és utána indult, de a famor és a két hercegek kapitány megelőzte.

XXXV.

A felkelő nap rekkenő meleget hozott. Az utolsó őrség tagjai szerte a táborban elkezdtek keltegetni az alvókat. A legtöbb katona vize már két nappal korábban elfogyott, a takarékosabbak is még tegnap reggel elfogyasztották a kulacsaik alján lötyögő drága nedű utolsó cseppjeit. Ahogy a szomjas sereg lassan felcihelődött, a tábor előtt Argei Dul Odrak ismertette terveit alvezéreivel.

- Az elővédbe a nemesek és kíséretük kerülnek, ezer könnyűgyalogossal együtt. A főszereg a nehézgyalogosokból áll, a szokásos fedezettel. – a többnyire rövid íjjal, ritkábban hajítófegyverekkel felszerelt páncélozatlan könnyűfegyverzetű harcosok feladata volt a lassú lándzsá egységekre veszélyt jelentő fenyegetések elhárítása. Ezt a leckét vérrel írták. Egy abasziszi hadvezér sem fogja elfelejteni történelmük legnagyobb katonai katasztrófáját, amikor a nomádok törzsi harcosai elsöpörték a könnyűgyalogos fedezet nélkül felálló hét lándzsás négyszöget. – Az utóvéd a szövetségesek lovasíjászaiból áll. – folytatta a fővezér. A tegnap megbeszéltek szerint az elővéd lovassága megbontja az ellenséges sereg rendjét. A részbe benyomulnak a pikások. Kérdés?

- Csak egy uram. – szólt a szövetséges lovasság vezetője. – Az emberek és a lovak szomjasak. Vannak, akik már tegnap délelőtt óta nem ittak. – Argei egy pillanatra eltűnődött, hogy a zsoldos könnyűlovasok vajon ugyanolyan elszántsággal vesznek e részt ebben, a Tharr hitének dicsőségére vezetett, hadjáratban mint honfitársai. Valószínűnek tartotta, hogy nem.

- Az ellenséges sereg elállja a vízhez vezető utat. Amint megsemmisítettük, ihatnak az emberei. – nézett szigorúan a másokra. – Ugye nem azt akarod mondani, hogy van még mondanivalód?

- Öööö, nincs, uram. – a könnyűlovasok vezetője bár reggel megígérte katonáinak, hogy kiharcilja, hogy a portyázáshoz és rajtaütéshez szokott könnyűlovasokat nem vetik be a csatában, nem mert nyíltan szembeállni a főparancsnokkal.

- Akkor mindenki a dolgára. Tharr vezesse a kezeteket.

Alighogy az alvezérek visszatértek a táborba, hogy csapataikat rendbe szedjék megjelent a nagykirály a famor kíséretében. Donaál Nórhan a szokásosnál is törődöttebben nézett ki, ahogy a király mellett lova nyergében a fővezér felé zötykölődött. Az elmúlt napokban a

famor furcsán viselkedett, mintha valami betegség támadta volna meg. Nem vett részt az istentiszteleteken és hosszú órákra eltűnt a sátrában. De dal Raszisz még nála is rosszabbul nézett ki. A jelenlévők látták, hogy végigsírta az éjszakát. Vörös és karikás szemei legalábbis erről árulkodtak.

- Felség, Donal! – köszöntötte őket nyergében meghajolva dul Odrak. – Amint a sereg felsorakozott megindulunk az ellenség felé.

A nagykirály csak leereszkedően bólintott. A tegnap este megbeszélte a lampryssai veszi fel a harcot a razdagiakkal, míg a toranikiak a fennsík közepét elfoglaló sűrű fenyőerdő keleti oldalát megkerülve hátulról támadnak az ellenségre. Rövid idő múlva feltűntek az első egységek. Fickándozó lovaikon az lampryssai nemesek sorakoztak ki először a kapun, akik a tegnapi közjáték után alig várták, hogy Tharr nevének nagyobb dicsőséget szerezzenek. Bár felszerelésük hasonló volt a toraniki lovagokéhoz, csak pajzsot és mellvértet viseltek, valamint lovaikat sem védte páncél. Lándzsáikkal nem hónaljba szorítva rohamoztak, ahogy ők mondták, északi stílusban, hanem fej fölül szúrtak vele. Velük együtt érkező kísérőik íjakkal és törökkel voltak felszerelve, védőfelszerelésük egyetlen sisakból állt. Soraik közé keveredve baktatott az ezer parittyás könnyűfegyverzetű. Bár dul Odraknak nem volt tudomása arról, hogy a razdagiak harci szekerekkel rendelkeznének, minden eshetősége fel akart készülni. Lassan az összes egység kisorjázott és elfoglalta helyét. A sereg már majdnem befejezte a csatarendbe fejlődést, amikor az első toraniki egységek megjelentek a tábor kapujában. Mind dul Odrak, mind dal Usthad el akarta kerülni a harcra kész katonák mások felmenőit felemlegető sértő, lélekerősítő célú szitkozódását és az ezek megtorlásaként elkerülhetetlenül kirobbanó verekedést.

Olerat Cetegus aggodalmasan nézte a táborból kivonuló ellenséges katonák végtelen folyamát. Miután kíséretével felkapaszkodott az egyik sziklára, kitűnő rálátást nyert a délnyugati irányból érkező ellenség táborára. A szeme láttára hatalmas sereg vonult fel ellene. Bár a montenori hadvezértől azt az utasítást kapta, hogy nincs más dolga, mint tartani az északra vezető utat, komoly aggodalmi támadtak a feladat végrehajthatóságával kapcsolatban. A szikla lapos tetejéről úgy tűnt, hogy az ellenség teljes serege ellene vonult fel. Kétségbeesetten töprengett, rajta, mit is tehetne. Kissé sajnálta, hogy a vagyonokba kerülő kahrei nyílágyúkat átadta a montenoriaknak, bár azt ő is belátta, hogy a dimbes-dombos területen nem sok hasznukat venné. Tudta jól, muszáj tartania a szorost, hogy az ellenség ne juthasson a vízhez. Egységeit gondosan felállította és a csapda is készen várja már az ellent. Behemótjai a direkt az erre alkalomra készített hatalmas lobogók mögött morgolódtak. Hajtóik minden erejét lefoglalta féken tartásuk. A gigantikus lények, csak a fennsíkrendszer területén éltek. Éles érzeik miatt vadul hánykolódtak a felsorakozott seregek okozta zaj miatt. „Mi lesz ha mind ez kevésnek bizonyul és áttör az ellenség?”. Még az a tudat sem nyugtatta meg, hogy Tegrada egyik legtapasztaltabb tisztjét osztotta be mellé, tanácsadónak.

Az északra vezető út egy körülbelül kétezer lépés széles síkságon át vezetett felföld északi kijáratára felé. Nyugatról a hegység meredek sziklái, keletről a fennsík sűrű erdeje határolta azt a területet, ahol Razdag serege ugyanúgy mint tegnap elállta az asziszok útját. A tarka razdagi zászlók mögött ott csobogott a fennsík északi kijárat melletti vízesés.

- Hm, hm *Dul Odrak* uram. – nyomta meg a fővezér családnevét a nagykirály.

- Igen felség.

- Mi az amit egy ilyen hm, hm laikusnak mint én érdemesnek tart elmondani az ellenfélről?

Két szempár fordult hitetlenkedve az Otlokirek csúcsos koronáját viselő uralkodó felé. Bár már volt alkalmuk hozzászokni a nagykirály hangulatváltozásaihoz, jobbik énjének hirtelen felbukkanása Dul Odrakot ugyanúgy meglepte mint a famort. A fővezér kellemesen csalódva válaszolt a kérdésre, de nem tudta nem észrevenni a toroni szemében felcsillanó figyelmet.

- Klasszikus felállásban várnak minket Felség. A szárnyakon a sokadszülött Hadfiak nehézgyalogosai állnak, melyek távolról felismerhetőek fényes páncéljukról és kétkezes harci kalapácsaikról. Ők bántak el olyan csúnyán a föld alatt velünk. Középen íjászokat látok egy tömbben, körülbelül kétezer főre teszem a számukat. Mögöttük a szolgák valószínűleg a razdagi nemesi családok zászlóit tartják. Mindenesetre szokatlan, hogy csatába gyalogosok három öl magas lobogókat vigyenek.

- És az a csapat ott? – kérdezte a király az ellenséges sereg előtt laza csatárláncban álló katonákra mutatva.

- Ők az ellenség könnyűgyalogos fedezete.

- Olyan mint a mienk?

- Igen felség. – válaszolt Argei meglepődve a király hirtelen támadt érdeklődésén a hadi dolgok iránt. Hangja azonban hirtelen döbbsen elakadt.

Mikor a lampryssai elővéd megközelítette a razdagi sereget, annak felállása váratlanul átalakult. A zászlók a földre feküdtek, ahogy előbukkant egy hatalmas fej. Majd még egy és még egy. Gigantikus lények indultak meg egységei felé, letaposva a hosszú póznákon lebegő vásznakat. Hat láb hosszú testüket a fekete és a szürke árnyalataiból álló pikkelyes bőr borította, embertestnyi fejük tetejétől állukig hosszú öklelőtüskék meredeztek. Hátukon hatalmas nyergeket hordoztak. A razdagiak által csak hovdáának nevezett fa alkalmatosságokban, öt-hat, ritkán nyolc ember is állt hosszú lándzsákkal, íjakkal felfegyverezve. A behemótnak nevezett monstrumok megjelenése drámai hatással volt embereire. A nemesek lovai megbokrosodtak és levetették lovasaikat, ahogy a furcsán morgó, különös szagú bestiák közelébe értek. Aki túlélte hátságának elvesztését azzal az behemótnak mögül előmerészkedő könnyűgyalogosok végeztek. Alig néhány nemes tudott csak nyeregben maradni, de őket a hovdákból záporozó nyilak terítették le. Néhány másodperc alatt Lampryssa nemeseinek színe-java holtan feküdt vagy inaszakadtából menekült amerre látott. A razdagi jobbszárny ellen induló könnyűlovasok sem jártak jobban. Rövid nyilak hatástalanul pattantak le a Hadfiak kitűnő páncéljairól. Az íjászok válasza megsemmisítő volt. Nyílzáporuk nyomán a páncélozatlan lovasok százával hullottak. A második sortüz után a túlélők a szélrózsa minden irányába szaladtak szét.

- Vissza, vissza! – üvöltötte Argei a kürtösöknek. Hamar átlátta, hogy a váratlan veszéllyel az előőrs nem tud mit kezdeni.

A látottak megdöbbsentették a főparancsnokot és a kíséretében állókat. Argei nagy nehézséggel aztán úrrá lett érzelmein és így szinte azonnal rájött a megoldásra. Ha ezek a lények olyanok, mint az elefántok, akkor harcolni is úgy kell ellenük.

- A könnyűfegyverzetűek induljanak előre! Először semmisítsék meg az ellenfél könnyűgyalogosait azután azokat az behemótnakat! - mutatott a hatalmas állatokra. - Először a naffatúnok támadjanak! Csak félnek ezek is a tüztől!

Utasítására megindult a könnyűfegyverzetű gyalogosok tömege. A zöldes, viaszos színű ruhát viselő naffatúnok előkészítették híres tüzes lövedékeiket és a támadók élére álltak. Soraik rendezése után egy zászlójelre mindannyian egyszerre indultak el ellenfeleik felé. A lampryssai könnyű fegyverzetűek futólépésre váltottak, majd kőhajításnyira tőlük megálltak. A naffatúnok előre léptek. Oldaltáskáikból szürke, ökölnyi labdacsokat vettek elő és a Hadfiak nehéz gyalogságából valamint a könnyűgyalogos szolgákból álló vegyes egység felé hajították. A labdacsok felrobbantak a levegőben tüzesövel árasztva el a várakozó razdagiakat. A keletkező kis tűzpamacsok elolthatatlannak bizonyultak. Néhányan megpróbálták vizes tömlőikből locsolva kioltani a tüzeket, mindhiába. A teljesen páncélozatlan gyalogosok csak kitéréssel és elugrással tudtak védekezni, így viszont nem tudták íjaikat és parittyáikat használni. A mögöttük álló Hadfiakat védte ugyan valamennyire páncéljuk, de az átforrósodó fémdarabok legalább akkora gondot okoztak mint a fedetlen bőrön égő tüzek. Míg a teljes gyalogságot lefoglalta a tüzes csóvák kikerülése, illetve a tüzek

eloltása, a naffatúnok és a többi könnyűgyalogos bántatlanul nyomulhatott egyre közelebb és közelebb. A babonás razdagi rabszolgák mágikus tűzről kezdtek susogni és minden biztonnal elfutottak volna, ha nem a néhány megmaradt hűséges zsoldossal vegyesen vannak felállítva. Vezetőjük is meghallotta a susogást. Gyakorlatias ember révén a vezér szinte azonnal rájött, hogyan lehet eloltani a tüzet. Amint mellette is felgyújtottak egy katonát a lehulló tűzcsóvák azonnal földet szórt a katona égő ruhájára és a tűz a várakozásának megfelelően kialudt. De a rabszolgakatonák csak tovább kiabáltak. Ekkor kiállt az alakzat elé és elkiáltotta magát:

- Ennyi mágus a világon nincs! Láttátok, hogy a tüzet el lehet oltani! Vajon meg tudnám-e tenni ezt egy mágikus lánggal? – kérdezte földdel kioltva egy a karjára hulló csóvát.

Majd megfordult és gerelyével célbavett egy éppen dobni készülő lampryssait, nem törődve a sűrűn hulló izzó fémdarabokkal. A hajtódárda pontosan a dobás pillanatában érte a naffatún mellkasát. A labdacscs kirepült a kezéből majd visszaesett rá. Rövidesen nagy villanással felrobbant, berobbantva a táskát is. A kékeszöld lángnyelvek kíséretében szétrepülő tűzcsóvák több másik naffatúnt is felgyújtottak. Néhányuknak sikerült a pont e célból maguknál tartott anyaggal eloltani a gyakran bőrükön égő tüzeket, de sokuk hasonlóan látványos robbanással szó szerint hamuvá vált.

Ez felrázta az eddig csak a túlélésre koncentrááló razdagi könnyűfegyverzetűeket. Vezérük példáját követve ők is elhajították gerelyeiket, majd hosszú töreiket előrántva rohamra indultak. A két könnyűgyalogság véglegesen összekeveredett. Párok, hármas küzdelmek néha kisebb csoportok alakultak ki. Mivel az ellenfelek közel azonos erőt képviseltek az összecsapás kimenetele teljesen bizonytalan volt. Ezt Argei Dul Odrak éles szeme is észrevette. Jelére a nehézgyalogosokból álló hatalmas tömeg megindult előre.

A razdagi kereskedő a kavarodás láttán kétségbeesetten idézte fel Tegrada üzenetét. „Ha már nincs fedezete a nehézgyalogosoknak, támadhatnak a behemótok!”. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kavarogtak az első csatájában résztvevő razdagi főparancsnok fejében. Nem is olyan régen Razdag válogatott zsoldos egységek hathatós védelme alatt állt. Akkor nem volt szükség hadseregre. De a lázadásukkal felborult a rend. Razdag kénytelen volt saját népességéből is sereget szervezni, saját jól felfogott érdekében. Ez a sereg azonban még mindig kicsi volt, és tapasztalatlan tábornokok vezették. Ám a zsoldosok egyszer csak uraik ellen fordultak. Lázadásuk nyomán felperzselt városok, felégetett mezők maradtak, amit csak nagy nehézségek árán sikerült a kereskedő nagycsaládoknak leverniük.

Olerat gondolatai lassan visszatértek a csatára. Eddig olyan jól ment minden. A fennsík rendszer különleges mikroklímájában kifejlődött szarvas hullók váratlan megjelenése és a fantasztikusan harcoló íjászok tüze megsemmisítette a lampryssai elővédet. Bár a behemótok léte nem volt titok, nyugtalanságuk és nehezen szelidíthetőségük miatt eddig senki sem tudta őket hadrafogni.

A szemei előtt meginduló pikások tömött sorai visszarántották a valóságba. Odafordult a mögötte álló montenorihoz:

- Mit tanácsol uram?

- Szerintem... - válaszolt volna a másik, ám nem maradt ideje befejezni mondatát. Egy nyílvevővel a torkában hang nélkül összeesett.

Olerat kétségbeesetten fordult vissza a küzdelemhez. A vegyes összetételű razdagi könnyűgyalogosok eddig bírták a hatalmas nyomást. Sokuk elesett, és egyre többen választották a megfutamodást. Olerat számára nem jelentett vigaszt, hogy a menekülők kivétel nélkül zsoldosok voltak, rabszolgakatonái nem hátráltak. Rövid tépelődés után úgy döntött, hogy az egymásba akaszzkodott könnyűfegyverzetűek már nem jelentenek veszélyt. Kevéske önbizalma is elszállt azonban, ahogy a montenori holttestére nézett. Felmérte a helyzetet. Hátrafordult és elküldte az egyik szolgát, hogy azonnal kérjen segítséget a montenoriaktól. Ahogy a küldönc futva elindult Oleratnak utólag eszébe jutott, hogy a hangja igencsak

remegett amikor kiadta az utasítást. Figyelembe véve az esélyeit ezen egyáltalán nem lepődött meg.

Intésére a hovdáában mögötte álló kürtös megfújta hangszerét és a hangjára a kétszáz behemót dübörögve megindult előre. A számukra ismeretlen csatazaj megriasztotta, lelassította őket. Ahogy gyakran egymást is lökdösve áthaladtak az egymásba akaszzkodott könnyűfegyverzetűeken jónéhány óvatlant vagy szerencsétlent letapostak. Barátot, ellenséget egyaránt.

Meglátva a feléjük dübörgő állatokat a nagykirály nehézgyalogosai az egyetlen lehetséges megoldást választották. Lábhoz támasztották pikáikat és várták, hogy a történelem előtti szörnyek odaérjenek. Eltelt egy perc aztán még egy. A föld remegett az behemótok talpai alatt. Aztán egyszer csak ott voltak. A fanyelek meghajlottak és eltörtek ahogy az acélhegyek a vaskos pikkelyeknek feszültek. Számos állat vastag bőrét átszúrták a pikák. Sokuk hörögve rogyott össze, de a nagy többség már korábban lelassított, így csak kisebb-nagyobb sérüléseket szenvedett. Emiatt a roham nem érte el a célját. A behemótok nem okoztak hatalmas pusztítást vagy pánikot az ellenfél soraiban.

A nagykirály gyalogosainak mély alakzata szinte bármilyen szemből jövő támadásnak ellenállt. Így alighogy a pikások közé beékelődött behemótok elvesztették lendületüket, sorsuk is megpecsételődött. Az idő múlásával kidőlt egy-egy, az első rohamban megsebesült állat. A razdagiak azonban nem hátráltak. Tudták, hogy mindegy mi áron, de ki kell tartaniuk. Az ellenség nem juthat a tó közelébe. Olerat kiabálva buzdította embereit a hovdáából. Fentről tökéletesen látta, hogy most még egyenlő erők harcolnak. De délre nézve, látta a pikások végtelen tömegét és tudta, hogy ebben a harcban ők nem győzhetnek.

- *Minden a montenoriakon múlik!* – gondolta és tekintetét arra fordította ahol a sűrű erdőn túl harcoló szövetségeseit sejtette.

- *Csak időben érkezzenek! Nem szeretnék hiába kiadni annyi pénzt!*

Az, hogy ő is ott maradhat a csatamezőn rá jellemző módon meg sem fordult a fejében.

XXXVI.

A kezelők buzgón dolgoztak a domb tetejének elegyengetésén. Moarddag időnként elővette golyós vízszintmérőjét és itt-ott kisebb javításokra adott utasítást. Tegrada parancsára már korán reggel elkezdték a munkát, amit a fiatal kahreiek zúgolódva vettek tudomásul, de egyiknek sem volt mersze szembeszállni a főparancsnokkal. Messze délre tőlük az erdő csücske mögül feltűntek az első toraniki egységek. Pontosan ahogy a montenori megjósolta. Moarddag elégedetten csettintett. Szerette ha a dolgok „terv szerint mennek”. Még egy kis idő és a tizenöt kahrei nyílvető készen áll az északra vezető út lezárására. A kezelők már a gépeket tolták fel a domb aljáról, amikor valami szöveget ütött Moarddag fejébe. Valami hiányzott. Bárcsak ne ivott volna tegnap annyit a zsákmányolt borból! Bár sörrel gyakran csaptak multságot, de már hosszú ideje nem jutottak rendes pincehideg itókához, ezért az erős lampryssai óvörössel öntözték meg szomjas gigájukat. Persze a fegyelmezett montenoriak nem vették jó néven a vígan danászó kahreiek jókedvét, de ismerték már annyira szövetségeseiket, hogy képesek lettek volna szó szerint halálukig védelmezni a csapra vert hordót.

Az utolsó gép is a helyére került, ketten-ketten nekiláttak az ütegek meghajtó tengelyének a felállításához, míg a többiek a kétfajta nyílvesszőből álló csomagokat kezdték el felhordani a dombra.

A kahrei mérnök a homlokára csapott. Persze! A védelem! Annyira a támadással, a pásztázott területtel nagyságával és a lőszerutánpótlás kérdéseivel volt elfoglalva, hogy elfelejtkezett a lóállást védő karókról.

- Gomrek! – kiáltott oda helyettesének.

A szólított abba hagyta nyílvetőjének igazgatását és a mérnökhöz sietett.

- Igen!

- Hol vannak a karók?

- Milyen akarók?

- Nem akarók, hanem A K-A-R-Ó-K! – kiáltotta ingerülten Moarddag, aki nem volt se vicces, se megértő kedvében, miután rájött, hogy komoly veszélybe kerülhetnek a védtelen dombon.

- Óó, azok a karók! – vont a vállát a fiatal segédmérnök.

Az ő feje is még szédelt a tegnapi este nagy mennyiségben fogyasztott toraniki vörös után. Alig volt még húsz éves és ez volt az első külföldi útja. A sörön kívül még nem ivott más erjesztett italt. Legalábbis eddig. Nehezen fókuszáló szemekkel próbálta kivenni mit is bámul főnöke a távolban. Aztán némi nehézség árán agya megemésztette a látottakat. Kilenc, gyalogosokból álló, négyszög, meg egy csomó lovas.

- De hiszen ez az ellenség! És mi itt állunk ... – mondta és lassan rádöbbsz a mérnök ingerültségének okára. A nyilvetők és személyzetük gyakorlatilag védtelenek voltak közelharcban. Ezt a hiányosságot orvosolták a másfél öl hosszú karók, amelye félig a földre ásva szinte bármilyen ellenséget el tudtak riasztani a támadástól. Ám ezek szabályos gúlákba rakva a kahreiek szállása mellett álltak, több mérföld távolságban, mivel mindannyian megfélemeztek róluk. Moarddag és Gomrek is tudta, hogy már késő visszamenni értük.

- Szólj a parancsnoknak, hogy sürgősen küldjön ide egy falanxot! – mondta a mérnök.

- De Moarddag! – próbálta áthárítani a kellemetlen feladatot helyettese. Paderri Tegrada nem szerette ha saját emberei kényszerítették váratlan változtatásokra, azt pedig kifejezetten gyűlölte, ha mindez hanyagságból történt.

- Gomrek! Kinek a feladata a kiegészítő anyagokról gondoskodni? – kérdezett vissza a rangidős.

A fiatal kahrei nem válaszolt. Még egyszer megnézte a közeledő sereget és rohant a fővezérhez. Miközben rövid lábait szedte azért fohászkodott, hogy a parancsnokot jókedvében találja. Gomrek leszaladt a dombról, átfutott a délkeleti utat eltakaró dombgerincen és a táboruk felé indult. Tegrada vezetésével a három falanx éppen akkor masírozott ki menetoszlopban az utat rejtő szorosból. Amikor odaért a fővezérhez, sipkáját levéve mélyen meghajolt, megvárta míg a montenori figyelme rá irányul és kezeit tördelve belekezdett mondókájába.

A seregvezér gondterhelten nézte az idegességében egyik lábáról a másikra álló fiatal mérnököt. A váratlan hír felborította gondosan kidolgozott haditervét. Elgondolkozva simogatta állát a lehetőségeit fontolgatva. Az Akadémián tanultaknak, a barbárok és a hegyekben élő egyéb fajok ellen vívott harcok tapasztalatának köszönhetően nem volt szüksége térképre ahhoz, hogy felidézze maga előtt a terepet. Magában felmérte a távolságokat illetve a vele szemben álló sereg előnyeit. A nehézlovasságtól nem félt. Falanxharcosainak pikája jóval hosszabb volt, mint akármelyik lovag lándzsája. A toraniki kísérők és a lovagrend laikus testvéreinek kardjai és rövid íjai még kisebb veszélyt jelentettek nehézsúlyosságára. De az íjászok által támogatott lándzsások mély alakzatai komoly gondot okozhatnak, ha megfelelően vezetik őket. Eredetileg azt tervezte, hogy a nyilvetők lőtávolságába csalt egységekre oldalról rázúdítja falanxait és közelharcban jártas egységeivel rövid idő alatt eldönti az ütközetet. De most, hogy a harci gépek gyakorlatilag védtelenül maradtak, valami teljesen újat kellett kitalálnia, még hozzá hamar. Aztán lassan elkezdett összeállni a terv. Az ellenség jelentős lovassági fölénye miatt a falanxokat kísérő könnyűfegyverzetűeket az őket rejtő dombgerinc mögött hagyja, míg a mielenari falanx a harci gépeket védi. A könnyűgyalogosok a kahreieknek és a falanxnak is segítséget tudnak nyújtani, amennyiben szükség lenne rá. Szikár arcára egy pillanatra mosolyt csalt, ahogy eszébe jutott egy ötlet. Elképzelte a razdagi kereskedő arcát, amint tudatja vele csalinak akarja felhasználni drága játékszereit. Gyorsan visszaterelte gondolatait az előtte álló feladatra. A paderri falanx lesz a csapásmérő ököl, míg a szerényebb képességű katonákból álló menisszai

falansz, az Aranybajnokokkal megerősítve, a visszavonulás útját állja el. Tegrada jogosan volt elégedett magával. Ilyen rövid idő alatt sikerült a megváltozott körülményekhez tökéletesen alkalmazkodó tervet összehoznia.

- A mielenari falansz azonnal induljon az ütegek védelmére! – adta ki a parancsot.

A háromezer phalangitész futólépésben indult, hogy teljesítse az utasítást. Ezután magához hívatta a két másik egység parancsnokát és helyetteseiket. Terve tökéletes végrehajtásához szüksége volt arra, hogy beosztottjai teljes mértékben megértsék szándékait. Annál is inkább mert a csata forgatagában előfordulhatnak olyan pillanatok (és rendszeresen elő is szoktak fordulni) amikor a parancsnokoknak és helyetteseiknek önállóan kell döntést hozniuk. Beosztottait várva a egy sötét pontra lett figyelmes az erdő zöldje előtt. Mivel az előbb még nem volt ott, logikusnak tűnt a következtetés, hogy az erdőből jött elő. Tegrada homlokán újra megjelentek a ráncok. Ez csak egy dolgot jelenthet. A razdagiak bajban vannak. Újabb tervmódosítás. „*Semmi sem állandó, csak a változás maga.*” - idézte fel magában saját mottóját.

De a toranikiak is észrevették a sebesen haladó futárt. Az előőrs könnyű lovasai vágtaiba ugratták hátasaikat és egymással versengve próbálták utolérni a mostanra teljes erőbedobással futó razdagit. A távolság egyre csökkent. Még ötszáz lépés. Még négyszáz. Gomrek azon vette észre magát, hogy a körmét rágja idegességében. Miért nem csinál a montenori valamit? Háromszáz. Néhány lovas vágató lova hátán megfeszítette íját, de a nyílveszők a futár mögött csapódtak a földre. Márcsak kétszáz lépés. A segédmérnök aggodalmasan a fővezérre nézett, akin látszott, hogy nagyon koncentrált. A razdagi hirtelen elkanyarodott és a hadigépekkel megrakott domb felé futott tovább. A montenori seregvezér arcáról eltűntek a feszült koncentráció jelei. Százötven lépés. Az összes lovas tüzet nyitott. Szerencsére egyik lövés sem talált, de a föld hirtelen tele lett célt tévesztett tollas végű vesszőkkel. Tegrada pontosan tudta, hogy a vágató lovak hátáról nem lehet nagy távolságra célzott lövéseket leadni. A kahrei elkínzottan felnézett a montenorira. Aztán szakállas arcán széles mosoly terült szét, amikor meglátta, hogy a parancsnok int a kürtösnek.

Ta-tara-tara-tararara!

Az „Üteg, tüzet nyiss!” jelzés elhangzása után az összes nyílágú egyszerre kezdte el löni a toranikiakat. A kötegekben kilőtt nyílveszők iszonyatos pusztítást vittek végbe a páncélozatlan lovasság soraiban. Tucájával buktak fel a lovak, lovasok zuhantak le holtan vagy súlyosan sebesülten. A nyílzápor elől nem volt menekvés. Aztán váratlanul abbamaradt a tüzelés ahogy a harci gépek kifogytak a lövedékekből. Gazdátlan hátasok, gyalogossá vált katonák, megbokrosodott lovak kavargtak egy tömegben. Néhányuknak sikerült kikeveredni a zürzavarból és futottak amerre láttak, minél messzebb vérontás helyszínétől. De a még mindig zavarodott többségre megint lecsapott a halálos nyílvihar. Állatok, emberek dőltek halomra ahogy hiába próbáltak meg a társaik által létrehozott útvesztőből kikeveredni. A kahreiek kíméletlenül újratöltöttek és megint pusztító útjukra indultak a kötegelt vesszők. Újabb sortűzre már nem volt szükség. Ameddig a nyílvető lövedékei elérték halott vagy haldokló lovak és emberek borították a földet. Mindössze az üldözők töredékének sikerült csak kikerülnie a halálos gépek lőtávolságából. A toraniki elővéd parancsnoka megdöbbenve nézte a mészárlást. Amióta az eszébe jutott a könnyűlovasok nem szenvedtek ekkora veszteséget. Vagy koncentrált tüzüket okozott súlyos veszteségeket az ellenfélnek vagy sebességüknek köszönhetően kitértek a veszély elől. De a nyílágú tűzgyorsasága túl sok volt a kísérők lovasságának. Amíg próbálta megemészteni a látottakat és kitalálni, hogy mit is tegyen, egy kisebb pikás egység masírozott elő a délnyugati dombgerinc mögöl és védekező állást vett fel a harci gépek lábánál. A toraniki parancsnok meglepődése csak fokozódott.

- Kik ezek? Zsoldosok? – kérdezte szárnysegédjétől

- Nem látok semmilyen ismert hadijelvényt, nagyuram – felelte az tanácsstalanul. - . Nyilván a Razdagon kívül ragadt kompániák egyike.

- De akkor honnan vannak ilyen csodafegyvereik? És kik a kezelőik? És miért van a nehézgyalogosok hátán tegez?
- Mindegy nyilván egy, a városon, kívül rekedt egységről van csak szó - felete óvatosan az ifjú tiszt.
- Ajánlom, legyen igazad! – felelte toranik seregeinek vezére,

Mivel a közvetlen veszély elmúlt, a futár lassított léptein, de még mindig futólépésben a montenori felé indult. Tegrada magában hálát adott a Arelnek, hogy szakítva a hagyományokkal volt bátorsága, kívülről irányítani az ütközetet. Ez a csata túl fontos volt ahhoz, hogy a főparancsnokok szokásos helyére, a legerősebb falanx élére álljon.

Mire a küldönc a montenorihoz ért, már elkészült az újabb terv. Alapos kiképzésének és tapasztalatának köszönhetően az elképzelés hamar formát öntött, de a részletek kidolgozására már nem jutott idő. Márpedig a kudarc, a részletekben lakik. Ezt minden elsőéves kadétnak a fejébe verik az Akadémián. Minél inkább kapkodva készül a terv annál nagyobb a veszélye, hogy a káosz és rendetlenség terem ott, ahol rendnek és fegyelemnek kellene lennie. Minden gondolatát a lehetséges megoldások és megvalósíthatóságuk kötötte le.

A razdagi odaért a dombgerinc tetején magányosan álldogáló parancsnokhoz. Erősen zihált a futástól. Ki sem várva míg légzése visszaáll rendes ütemére, azonnal belekezdett mondanivalójába.

- Üzenetet hoztam Paderri Tegradának! – lihegte.
- Én vagyok! – válaszolt a megszólított.

A futár elgondolkozva végignézett a csillogó, de egyébíránt dísztelen páncélt viselő katonán. Egy pillanatra habozott, majd belekezdett.

- Olerat mester küldött! Azonnal segítségre van szükségünk!
- Mondd meg mesterednek, hogy amíg ezt a veszélyt fel nem számoltuk – mutatott a fővezér a közeledő toraniki seregre - nem tudok segíteni.

A küldött elsápadt.

- De Uram! Mesterem végveszélybe került! Mierász falanxparancsnok elesett! Seregünk már nem bírja sokáig!
- Mondd meg Olerat mesternek, hogy két legjobb egységemet, az elit Aranybajnokokat és a paderri falanxot, küldöm a segítségére... amint tudom. – A futár szemmel láthatóan megnyugodott. Tekintetével felmérte a nyílvetőket, majd újra a montenorihoz fordult.
- Köszönöm uram! Ha nincs más üzenivalója azonnal indulok megviszem a jó hírt!
- Menj!

Tegrada elgondolkozva nézett a távolodó futár után. Elődje, Ponsabedo által kidolgozott haditerv ragyogóan bevált. Az idős hadvezér még az ütközet helyszínét is előrelátta. De a csatát már neki kell megvívnia. Csak neki. Persze igazat mondott a küldöttnek, de az ígért erősítés csak akkor indulhat a razdagiak segítségére, ha a toranikiak jelentette fenyegetés megszűnt.

XXXVII.

- Nem értem, nem értem. – dűnnyögött magában az öreg fővarázsló és nemrég rövidre vágott ősz szakállát simogatta. Bár a Razdag alatti mágikus kisülés okozta nyomtól sikerült néhány hüvelyknyi arcszörzet feláldozása árán megszabadulnia, az ősrégi varázslat kesernyés illata még mindig körbe lengte. Totyogós lépteivel másodszor járta körbe a táborn. Ezüstpajzsosokból álló testőrsége szorosán követte. A csoportot körülvevő védővarázs eltorzította a beérkező fényt, különös színeket és formákat vetítve a katonákra.
- Mit nem ért uram? – kérdezett vissza a pikásokat vezető tiszt.
- Már réges-régen meg kellett volna valamivel próbálkoznunk! – a mágia egy nagyhatalmú varázshasználó által hatalmas pusztításra volt képes, ezért minden felkészült hadvezér

igyekezett még a csata előtt, de legkésőbb az elején kiiktatni az ellenséges varázshasználókat. Ám az egyesült sereg táborát nem érte sem orgyilkos, sem mágikus, sem egyéb támadás.

- Mit szándékozik tenni uram?

- Megpróbálom kifürkészni szándékaikat. Kísérjenek a sátramba!

Ahogy belépett, egy bamba tekintetű tanonc lépett oda hozzá.

- Mester! Csakhogy látom! Mindenhol kerestem!

- Képzem! Egész idő alatt a táborban voltam. – válaszolta mérgesen az idős mágus és felöltött neki, hogy legjobb tanítványainak Razdag alatti elvesztése talán még nehezebben pótolható veszteséget jelent, mint gondolta. - Mi az, gyorsan! Nem érek rá egész nap itt álldogálni és arra várni, hogy az eszedbe jusson valami!

- Mi is volt? – a gazdag nyktalosi nemes fia nem képességei miatt került a fővarázsló szárnyai alá. – Ja igen meg van! A toroni követ őexcellenciája kereste.

- Mikor? Hiszen a csata már egy ideje tart!

- Reggel.

- Reggel? Akkor végig itt voltam, csak egy kis időre voltam távol!

- Bizonyára elkerülték egymást.

- Bizonyára. No és mit akart a követ úr? Gyorsan, mert fontos dolgom van!

- Azt kérte Öntől, hogy amilyen gyorsan csak lehet fürkészsze ki az ellenség szándékait.

- És ezt miért csak most mondod?

- Nem mertem elhagyni a helyemet. Tegnap este a mester úr szigorúan rám parancsolt.

A fővarázsló valamilyen csattanós válaszon törte a fejét, de nem jutott semmi az eszébe.

- Eh! – mondta végül – Erigyj innét!

Sietősen betotyogott a sátor hátsó részébe és szétnézett. Furcsa mód éppen a keresett kódex volt a kupac tetején. Ahogy leemelte a könyvet és az olvasóállványra tette keserű illat csapta meg az orrát. Hatalmasat tüszentett. Majd még egyet. Zsebkendőjét keresgetve mérgesen felcsapta a kódexet, de ahogy az kinyílt rádöbbsent mekkorát hibázott. A lapok közül felcsapó kékesszürke láng teljesen elborította a fejét. Estében felborította az állványt mely hatalmas csörömpölés kíséretében összezúzta az alapanyagokat tartalmazó szekrényt. A berontó Ezüstpajzsos tiszt egy pillanatra megbénult a látványtól de az összeégett fejjel fekvő varázsló határozottan intett, hogy hajoljon le hozzá. Ahogy letérdelt a katona megpróbált nem nézni az elszenesedett arcon csodálatosképp hófehéren megmaradt szakállra nézni.

- Z-a-u-d-e-r-m-á...aaaa. – suttogetta, de a tiszt nem értett belőle semmit.

XXXVIII.

Az elővéd nehézlovasai eközben már majdnem a falanxhoz értek. Rengett a föld, ahogy a több mint ezer lovas vágta ugratta lovát. Egyre csökkent a távolság és a phalangitések még mindig mozdulatlanul álltak. Háromszáz láb. Még kétszáz. Száz. Aztán felharsant egy kürtjel és a hosszú pikák egyszerre fordultak függőleges, készenléti helyzetükből a rohamozók felé. Ekkor már késő volt megállítani a rohamot, de a toraniki előőrs parancsnoka nem is tervezett ilyet. A roham erejében bízva el akarta söpörni, a dombról tüzelő, már eddig is sok bosszúságot okozó nyílgyúkat és az őket védő nevetségesen alacsony létszámú nehézgyalogságot. A dübörögve vágató lovasok odaértek a meredező pikákhoz és bekövetkezett a tragédia. A gyalogosok letámasztott pikái jóval hosszabbak voltak mint a lovasok lándzsái, ezért az első sor gyakorlatilag nyársba húzta magát. Páncél, pajzs, néha az elől haladó teste sem védett a negyven centis pengeéles hegygel felszerelt fegyverek döféseitől. A fa nyelek meggörbültek és eltörték a rájuk nehezedeő hatalmas erőktől, de a roham saját vérébe fúlt. A nehézlovasság nem tudta áttörni a pikák sorát. Mivel a rohamozók jelentős része, köztük a parancsnok is, szinte azonnal elesett, a soktól döbbsenten kóválygó túlélők rövid közelharc után úgy találták, hogy a küzdelemnek nincs értelme egy ilyen

ellenféllel szemben és visszavágtattak a centrumhoz. Szerencsájukra eközben a nyílgyúk a gyalogság aprításával voltak elfoglalva.

Serg Dal Usthad, a szőke toraniki főparancsnok hitetlenkedve nézte az elővéd lovasságának összeomlását.

- Az utóvéd nehézlovassága azonnal csatlakozzon hozzám! – szólt a háta mögött várakozó futárok egyikéhez. – És mondd meg Hasdiradnak, hogy ezúttal ne késlekedjen! – a fiatal fiú bólintott és lovát vadul sarkantyúzva a hátvédet vezető nemes felé indult.

Dal Usthad visszafordult a csatamező felé és még mindig döbbenetesen nézte, ahogy a megtizedelődött túlélők visszaügetnek, majd figyelmét a gyalogosokra irányította.

A könnyűfegyverzetű, páncélozatlan íjászok a nehézgyalogosok tempójában haladtak előre. Éppen az első nyilakkal teletűzdelt ló tetemek és elesett lovasok mellett haladtak el, amikor surrogó hanggal újra tüzet nyitottak a harci gépek. A háromezer könnyűgyalogos első sorai azonnal elvágódtak. A nyilak csak jöttek és jöttek. De a toranikikak nem törődtek a veszteségekkel. Fegyelmезetten menetelve a nehézgyalogosok is a nyílgyúk hatótávolságán belül értek. Pajzsukon és páncéljukon sokszor ártalmatlanul koppantak a nyílvevők, de sok megtalálta a védőfelszerelés réseit és itt-is ott-is gyorsan eltűnő rések keletkeztek a pajzsfalban. Aztán az íjászok is lőtávolságba kerültek. Megfeszítették íjaikat és lőttek. Úgy tűnt, a dombon tevékenykedőkre semmilyen hatást nem gyakoroltak a rájuk záporozó nyílvevők.

Egyszer csak elhallgattak a nyílgyúk, majd mindegyik egyszerre lőtt, az íjászokat célba véve. A sűrű felhőként érkező nyilak letarolták a könnyűgyalogosokat. Volt olyan íjász, aki hat találat erejétől valósággal elrepült, két másik társát is feldöntve.

A rendezetlenül visszafelé özönlő lovasok egyike otthagya a többieket és egyenesen Dal Usthad felé vette útját. A lovag kardhüvelyé üresen himbálózott, pajzsát valahol elvesztette, páncélja össze-vissza behorpadt és bal kezéből vér csöpögött, ahogy megállította fáradt hátságát a fővezér előtt.

- Uram! Nem tudtuk áttörni soraikat! Dul Midhran nagyúr elesett!

- Váltatok lovat és küldjétek el a fegyverhordozókat új fegyverekért. Nemsokára szükségem lesz rátok! – válaszolta Serg, majd egy intéssel elbocsátotta a nemest.

- *Nem kellett volna a famorra hallgatnom. - gondolta. - Nem dul Midhrant ezt a túlbuzgó, de alkalmatlan fickót kellett volna az előőrs parancsnokságával megbíznom. Bárki más rendesen ellátta volna a baját ezeknek a zsoldosoknak.*

Mégis valahogy akárhányszor szóba jött az előőrs parancsnoka a toroni követ mindig meggyőzte hercegekaptányt, hogy a bigottan vallásos gróf a legjobb ember azon a poszton.

- Miért is? - kérdezte magától sokadszor a fővezér. Nórhannal dul Midhranról folytatott viták részleteit azonban valahogy mindig homály fedte. Csak abban reménykedhetett, hogy a lándzsások majd szétverik az ellenséget. Lelki szemei előtt lejátszódó jelenet mosolyt csalt az arcára.

Ismét egyszerre nyitott tüzet az összes harci gép. De ezúttal nem nyílvevők hanem emberkarnyi lövedékek szálltak a futva közeledő nehézgyalogság felé. A nagyméretű nyilak egyaránt átszakították a pajzsot, embert, gyakran kettőt-hármat egymás mögött. Egész sorok rogytak össze. Az elcsigázott gyalogosok valahogy mégis folytatták az előrenyomulást. A harmadik sortűz után egyszer csak azonban váratlanul gyorsan elfogyott a pikások harci kedve és hátrálni kezdtek. A mézszárlás ellenére is zárt rendben, bár a szokottnál jóval gyorsabban hajtották végre a visszavonulást. Segítette őket az a kis szünet is, ami a nyílvető újratöltéséhez kellett.

Serg Dal Usthad már nem mosolygott. Ökölbe szorult kézzel nézte a nehézgyalogosok rohamát, majd a túlélők menekülését. Komor arccal szólította fegyverhordozóját.

- Szólj Hasdiradnak, hogy végre szedje magát össze és érjen ide! Visszafelé hozd el a lándzsámat! – a tizennégy éves forma fiú bólintott és lovát megsarkantyúzva a hátvéd felé indult. - Marsall úr! – fordult a hadvezér a mellette álló vardanitához. - Ugye megtisztelsz, hogy jobbon lovagolsz mindent eldöntő rohamunk alatt?

A messzi dombot fürkésző lovag a szőke toranikire nézett. Összeszorított száján és résnyire szűkült szemén látszott, hogy nehéz döntést hozott. Lassan felmérte a mellette állókat, tekintete egy pillanatra egybefonódott testőrparancsnokáéval. Bár súlyos sebet kapott közben testével védte a nagykirályt Volodas Maiano teljes páncélzatában feszített harci ménjének nyergében. A marsall ráncai hirtelen kisimultak.

- Ma nem, hercegkapitány úr – mondta halkán, de szavaiban szent elhatározás csengett. Válaszát döbrent csend fogadta, mintha a jelenlévők nem fogták volna fel a hallottakat.

- Tessék?! – préselte ki nagy nehezen a toraniki.

- Nem áldozom fel az embereimet hiába, főleg Tharr hitének dicsőségéért. – felelte hangosabban a marsall. – Nem küldöm az értelmetlen halálba se lovagjaimat, se laikus testvéreimet. Dreina mondá:

Van ki bátor és vitéz,
Éltet eldobni nem nehéz,
De ha fejed, s nem büszkeséged
Mely vezet, áldásom kíséri léptedet.

Idézte fel a marsall a lovagrend alapítójának szavait. Csendesen fejet hajtott Dal Usthad felé és felkötött karú testőrparancsnoka kíséretében elléptetett. A tárnokkapitány hitetlenkedve nézett a távozó lovagok után. Még mindig nem tért magához döbbenetéből. Tekintetével felmérte a csatateret. Az előző rohamban a dombot védő falanx elvesztette pikáit, így alig néhány katona kezében maradt sértetlen szálfegyver. Többségük csak az öt láb hosszú nyél maradványát tartotta a kezében. Serg dal Usthad folyvást mosolygó arca most ragadozóvicsorba torzult.

- Az árulókkal majd később számolunk! Hát ennyit ér a vardaniták kényes becsülete! Nemes uraim, - sziszegte a fogai közt kísérete felé – ugye senki sincs köztetek ki a gyávákkal tart?

- De van! - lépett elő egy díszes páncélú lovag. Bár az ostrom nélkülözései otthagyták a nyomukat rajta, a kerek arc egyértelműen mutatta, hogy a nemes nem veti meg az élet örömeit. Még a gazdagon aranyozott, csúcsos mellvért sem tudta elfedni jelentős potrohát.

- Á, Mekator uram! Ugye nem azt akarja mondani, hogy maga is csatlakozik az esküszegőkhöz?

- Nem, ööööö tárnokkapitány úr! – az elkényelmesedett nemes nehezen birkózott meg dal Usthad címével. Rubintköves gyűrű szikrúzott fel ujjain, amint jobbával megtörölte bőven verejtékező homlokát.

- Akkor hát? – kérdezte vésztojósólán a hadvezér, miközben közelebb léptetett a báróhoz. Páncélkesztyűs keze lassan előrelendült, hogy megragadja Mekatort. A nemes mellett álló keleti barbár figyelmeztetően felhorkant. Dal Usthad megdermedt, majd furcsán, hitetlenkedve nézett az alacsony, széles hátú lovon ülő, állatbőrökbe öltözött férfira. Folytatta mozdulatát, amire a kontyos harcos egy határozott mozdulattal elővette a hátára szíjazott tokból csatabárdját, játszi könnyedséggel pörgetve meg a közel tíz font súlyú fegyvert. A hadvezér megértette a célzást.

- Rendben. Kígyó Mekator. – hangsúlyozta ki a báró gúnynevét. – Veled is később számolunk! Körülöttem gyülekező! – adta ki az utasítást. De meglepetésére alig néhányan mozdultak. Dal Usthadban megpattant valami. – MI EZ?! – üvöltötte magából kikelve. –

Talán egyedül gázoljam le ezt a söpredéket? – kérdezte hitetlenkedve. – Hova tűnt a toraniki nemesek harci kedve? Már felfegyverzett parasztokkal sem tudnak elbánni? Néhány hosszú pózna vagy egy maréknyi feles nép elég, hogy a királyság legjobb lovasságának inába szálljon a bátorsága? Gyáva kutyák vagytok! – kiáltotta és kikapta apródjának kezéből lándzsáját, majd váratlan ötlettől vezérelve leszúrta a földre. – Még erre sincs szükségem! Kardom pusztá acéljával végzek velük! – és ezzel előrántotta hosszú, egyenes kardját. – Tharr nevére és dicsőségére, ki tart velem?

Először egy aztán még egy és még egy lándzsa hullott a földre, végül minden toraniki elhajította szálfegyverét. Dal Usthad jól megválasztott szavai az elevenükbe találtak. Bár legtöbbjüknek nem fűlt a foga a rohamhoz, istenüknek tett esküjük felemlegetése elsöpörte kétségeiket. Az egyik nemes kivont kardjának keresztvasával pajzsát verve rágyújtott egy harci himnusra. Lassan mindenki csatlakozott az énekhez és a lovasok dübörgő léptekkel a falanx felé indultak. Az ügetés fokozatosan rövid, majd hosszú vágtaiba csapott át és a toraniki nehézlovasság teljes sebességgel száguldott ellenségei felé.

„Ó Urunk, ha látod,
Testvér ha a csatát várod,
Vér folyik s a csont ha tör,
Csak a félelem mely gyötör.

Száguld a roham és rohan a ló
Hozzátok senki sem fogható.
Lándzsa hegye, ha embert ér
Páncél, pajzs mit sem ér!

Remeg a föld ha jó,
A vasfal mely összetör.
Ne fuss el, minden hiába,
Talpasnak nincs elég gyors lába.”

A vardanita lovagok döbbsen nézték a közel másfélezer lovas rohamát. Színes lótakarók úsztak a szélben, fekete, szürke és pej lovak izmos lábai alatt remegett a föld. A kivont kardok acélján meg-megcsillant a nap fénye. Néha az ének egynemely foszlánya átjutott a csörgő fém és a dübörgő föld kakaofóniáján.

- Ez egyszerűen ... csodálatos. – mondta ki Volodas mindannyiuk gondolatát.

- Igen, csodálatos, de ez nem roham, ez örülség! – igazította ki Nordigam marsall.

Az öreg vardanita ugyan nem volt gyenge vagy érzélgős, de még az ő szívét is meggyötörte a gondolat, hogy hány élet fog nemsokára felesleges véget érni. Azonban a toraniki fővezér sem ma kezdte a háború iskoláját. A marsall még mindig hitetlenkedő szemei előtt a nehézlovasokkal együtt a megmaradt könnyűlovasok is elindulnak. Mivel a lovasíjászok eltérő irányba indultak kézenfekvő volt a következtetés, hogy oldalról fogják megtámadni a dombon elhelyezkedő gépezeteket, így azok nem avatkozhatnak bele a küzdelembe, mialatt a toraniki lovagok szemből gázolják le a védelmükre kirendelt és már annyi bosszúságot okozott falanxot.

- Nem is rossz. – összegezte hangosan a látottakat a jobbán álló fiatal lovas. – Az ellenség nem tud reagálni a kétfelől egyszerre érkező támadásra.

A domb felől rikoltó kürtök hangja érkezett. Nordigam meghallva a messzehangzó jelzést szemét erőltetve próbálta kivenni mi történik a nyílvetőknél. De hiába. Bár magának is

nehezen ismerte be, a szeme már nem volt a régi. Nagyot sóhajtva testőrparancsnokához fordult.

- Maiano, megmondanád mit csinálnak az ellenfeleink? – régi harcostársa előtt nem kellett titkolóznia.

- Igen marsall. – a sebesült lovag hatalmas tenyerét homlokához emelve beárnyékolta szemét az élesen tűző nap elől.

- Nos?

- Uram nem nagyon tudom elmondani, amit látok. Mintha a pikák nyeleiből szednének ki valamit a katonák. Az egyikük teljes súlyával meghajlítja, a másik pedig valamit szöszöl a meghajlított végénél. Mintha... Dreina irgalmazz!

- Mi az? Mi történik?

- Hosszú íjakat hordtak a pikáik belsejében uram! Azokat szerelik most össze.

- Akkor hát ezért hordoznak tegezt is magukkal! Ők maguk az íjászok! Serg a biztos vesztébe rohan!

- Legmélyebb tisztelettel uram! – szólalt meg ismét a fiatal vardanita. – Hiszen a lovasok nemsokára odaérnek! Nincs az a fegyelmezett alakulat, amelyik egy ilyen helyzetben képes lenne megőrizni hidegvérét és végrehajtani egy bonyolult manővert!

Dail Nordigamnak azonban más volt a véleménye. Komoran pödörte bajszát, ahogy az egyre távolodó porfelhőre szegezte tekintetét.

- Úrnőnk adja, hogy neked legyen igazad fiam. – dűnnyögte komoran maga elé. Ahogy a biztos vesztükbe száguldó lovasokat nézte felrémlt neki a nagykirály tegnapi összeomlása.

XXXIX.

Miután beléptek a nagykirály háló helységébe az ezüstpajzsos őrség leeresztette a vastag függönyöket. Immár a haditanács tagjai sem hallhatták őket. Két lépés után a nagykirály zokogásban tört ki. Kezében a kinyitott csomag és a nagykancellár üzenete. A jelenlévők szó nélkül adták körbe a levelet. Elolvasása után még a legtöbbször fegyelmezett marsall is megrendült a fiatalember őszinte fájdalomát látva. Egyedül a famor állt ott látszólag érzések nélkül.

- Néném! Néném! – zokogta a fiatalember a fekete tincseket markolászva.

- Felsőg nyugodjon meg! – tette kezét vállára a marsall, látva a többiek tanácstalanságát. – Megtaláljuk a gyilkost!

- Marsall úr! Ön régebb óta ismerte őt, mint én. Elhiszi ezt a sok aljasságot róla, aki annyira jó volt mindenkire? Orgiák, tiltott istenek, házasságtörés?

- Nem tudom felsőg. De rá fogok jönni. Amint megvívtuk ezt a csatát...

- Én vagyok a hibás, csakis én! Ha ott vagyok meg tudom védeni. Miért kellett eljőnnöm erre az átkozott hadjáratra?

Ahogy a fiatalember karját kitérve felállt, hogy védelmet keresve átölelje a szikár lovagot megszólalt a toroni és korától meglepő lendülettel középük lépett.

- Felsőg Tharr szándéka rejtve marad a halandók előtt, de ha most elmegy hiábavaló a hatalmas áldozat, melyet népe és, és sajnos most már családja is hozott!

- De a dinasztiam, a feleségem... - a fiatalember nem tudta befejezni csak zokogva állt a két idős férfi között.

- Felsőg, össze kell szedje magát! – szólt rá végül szigorúan a marsall. – A katonák nem láthatják fájdalmát!

XL.

A nyílvetőket védő falanx soraiban folytatódott az élénk mozgolódás. A katonák fegyelmezetten előszedték íjait a pikák belsejéből, majd meghajlították a közel ölnyi

botokat, hogy társaik ideget köthessenek rá. Amint elkészültek az íjak összeállításával, félhold alakzatba fejlődtek.

Az alig másfélezer toraniki nehézlovas már nem járt messze a dombtól. Mindannyiuk szeme előtt egyazon cél lebegett. Elsöpörni a pikásokat. Nem törődtek a phalangitészek új alakzatával céljuk továbbra is a falanx szétugrasztása volt. A tompa ék alakban rohamozó nehézlovasok pusztá látványától már több, alacsonyabb harci kedvű sereg megfutott. Négy száz lépés távolságban aztán már a sisakrostélyokon keresztül is kivehetőek voltak az egyes phalangitészek. Serg dal Usthad szeme sisakja mögött tágra nyílt, ahogy meglátta az íjakat feszítő alakokat. Honnan kerültek ide íjászok? Közel s távol nem látott eddig egyet sem! Aztán a lovasok közé becsapódott az első sortűz. Ekkora távolságról a könnyű nyílvevők nem tudtak sok kárt okozni a lovagokban, de a lovakat csak előlről védte páncél. Hangos koppanással pattantak le a lövedékek az edzett acélról, de itt is ott is felbukott egy-egy ló. A roham lendületét nem törte meg a nyílzápor. A következő sorozat nyomán már jobban megritkultak a sorok. Kétszáz lépés. Először érkeztek lapos röppályájú nehéz nyílvevők. A három sor mélységben felállt íjászok koncentrált sortüze valósággal letarolta az első sort. Ahogy évekkal később egy krónikás jellemezte a nyílzápor hatását. Aki nem volt ott elképzelni sem tudja a kitört zűrzavart. Az egymásba ütköző lovasok, a halottakban, haldoklóknak felbukó lovak képe a nemrégiben póruljárt lovasroham sorsát idézte. Ám Abaszisz legjobb nehézlovasságát nem lehetett ilyen könnyen legyőzni. Az élen lovagoló dal Usthad, aki csodával határos módon még csak sebet sem kapott, kiverekedte magát a kavarodásból. Bátran felnyitotta sisakrostélyát, hogy jobban hallják. Megfordult és egyesével szólította meg a nemeseket a sziszegve csapkodó nyílvevők keresztútjában újra rendezte a sorokat.

- Laotok, te az embereiddel balra! Mieta, te jobbra! Maelkar velem! Tharr nevében előre!

A toraniki főparancsnok a roham hevében észre sem vette mennyire megizzadt. De most nem volt ideje ilyen apróságokkal foglalkozni. Egy pillanatra magában elátkozta a napot, amely még ilyen magasan is forrón tűzöt, majd sisakrostélyát lecsapva újra a roham élére állt.

A mielenari falanx parancsnoka már éppen készült kiadni az utasítást az összekavarodott lovagok elleni rohamra, amikor meglepődve látta, hogy a lovasság sorai újrarendeződnek. Pillanatnyi gondolkodás után új parancsokat adott ki. A kürtök ismét felzengtek. A phalangitészek egyenes vonalba sorakoztak, majd újra megfeszítették íjaikat. Ellenfeleik alig száz lépésre járhattak, amikor a tiszt elkiáltotta utolsó parancsát.

- Lőj és kardot ránts!

Amint az várható volt az utolsó nyílzápor még nagyobb pusztítást okozott. Dal Usthad meghallva a kürtöket ösztönösen a pajzsa mögé bújt. Valószínűleg ez mentette meg az életét. Közel tucatnyi nyílvevő fűrődött koppanva csepp alakú pajzsába. A nehéznyilak zápora nyomán alig ötszáz lovas maradt nyeregben, de ők teljes lendülettel robbantak bele a montenoriak centrumába.

A tárnokkapitány fogai között szűrve a levegőt újra és újra lecsapott. Már bánta, hogy nem hozta el lándzsáját, mert ellenfelei hihetetlenül jól harcoltak. A toraniki alig látott ki sisakjának rácsain, de az a kevés ami eljutott hozzá a körülötte zajló öldöklésből a legkevésbé sem volt a kedvére való. Bár ő maga már a harmadik phalangitészt tette harcképtelenné, katonái gyorsan fogytak. Egy újabb nehézgyalogos lépett elé. Serg ugyanúgy akart végezni vele, mint az eddigiekkel. Csapásra emelte kardját, de eközben csizmás bal lábát kihúzta a kengyelből. Erősen jobbra dőlve sokkal nagyobb erőt tudott kifejteni. Remekművű kardja eddig három phalangitész sisakját vágta át, e negyedik pedig ráadásul pajzs nélkül érkezett elé. Dal Usthad vágása pont a sisak és mellvért közötti alig tíz centis résnél érte volna ellenfelét. A sisakforgós montenori azonban hihetetlen reflexekkel tért ki a támadás elől. Ríposztja teljesen váratlanul érte a toranikit. Rövid kardjának vágása pontosan a nyeretget

rögzítő hevedert érte. Serg csődöre felágaskodott, ahogy a penge véres csíkot húzott az oldalára. A lovak nagy nyekkenéssel kizuhant a nyeregből. Vértezete ebben a pillanatban végzetes súllyal nehezedett testére. Miközben féltérdre állt, hatalmas csapás érte mellpáncélját, amelytől ismét a földre került. Az edzett penge átütötte az acélt és a húst, majd a hátpáncélban akadt meg. A toraniki fővezér utolsó pillantása egy szigorú fekete tekintetbe fúródott, ahogy a montenori tiszt lábát a haldoklón megtámasztva kihúzta kardját ellenfeléből.

A vardanita marsall elkeseredetten figyelte a csúfos kudarcba fulladt támadást. Rövid idő múlva már egy toraniki nemes sem ült nyergében, ezt még ő is jól látta. Bár a szemben álló katonák is nagy veszteségeket szenvedtek, ebben a pillanatban a domb mögül, melyen a nyílvető álltak, egy újabb pikás egység jelent meg meggyengült társaik támogatására. A nyílvető elleni újabb frontális támadás lehetősége ezzel végleg elúszott.

„Most kélné el igazán a varázslók segítségével!” – gondolta magában Dail Nordigam, ahogy felrémlett neki a Toron-hű hercegek kapitányok mágiahasználóinak sorsa.

Nemsokára lihegő futár fékezte meg közelében habzó szájú hátasát. A katona fegyelmezetten várta, amíg az öszülő parancsnok intett kezével, aki tudta mit fog hallani.

- Marsall úrnak jelentem, hogy Serg Dal Usthad tárnokkapitány úr elesett. Ön az új főparancsnok.

A rövid hírek fontos jelentése volt. Ezek szerint az első lovasrohamot túlélő nemesek rögtönzött gyűlése gyorsan megegyezett az új fővezér személyében.

- Kürtös! Fújj azonnal visszavonulást a megmaradt egységeknek! – ez az utasítás kizárólag a könnyűlovasokra vonatkozhatott, hiszen a nehézlovasok közül senki sem élte túl a támadást. Kemény ellenfelek ezek, szó se róla. – gondolta a marsall.

- Ellenfeleink erejének titka, hogy rugalmasan reagálnak minden egyes kihívásra. – fordult kíséretéhez - Azonban még egy ilyen képességű nehézyalogság sem legyőzhetetlen, nem bizony. – Dail Nordigam tekintete keményen csillogott, ahogy a szemben álló csapatokat figyelte és halkán szinte csak önmagának beszélt tovább. - És ezt nemsokára megtapasztalják majd ők is...

XLI.

Gomrek nyílvetője mellett állt és olyan gyorsan tüzelt ahogy csak tudott. A toraniki könnyűlovasság mindent megtett, hogy az erősítésül küldött menisszai falanx előtt érjen a dombhoz és a kahrei szomorúan állapította meg, hogy, sajnos erre minden esélyük meg is van. Ahogy a nyílvetőknél folyamatosan új célpontokra kellett ráállniuk, a kör alakúra egyengetett dombtetőn nem volt idő az újratöltést segítő tengelyek folyamatos áthelyezésére, ezért a legénységnek saját kezűleg kellett az ideget újra és újra megfeszítenie. A segédmérnök homlokáról dőlt az izzadság. Most sajnálta csak igazán a táborban hagyott karókat, hiszen így az ellenséges lovasság előtt nyílt terep volt a támadásra. Bár a kezelők a kahrei mérnökökre jellemző sziklakemény kitartással végezték munkájukat, legtöbbjük tisztában volt vele, hogy a lovasok ellen nem győzhetnek. Ez a tény azonban csak tovább acélozta elszántságukat. „Ha csinálsz valamit, csináld tökéletesen!” – szölt az ősi kahrei mondás és a nyílvetőket kezelő leszármazottaik nem hoztak szégyent dédapáik szellemére. Gomrek nyögve kiegyenesedett, majd a nézőkén át célba vette a közeledő lovasokat. Eközben a töltő egy újabb köteg nyílvesszőt helyezett a vájatba.

- Még három! – kiáltotta.

De vezetőjének nem volt ideje a gyorsan fogyó lőszer miatt aggódni. Kicsit igazított a magasságállító csavaron, majd hátraszólt az irányzónak.

- Öt fokot jobbra!

- Gomrek! – jött a válasz.

- Tessék!

- Nem tudok még öt fokot jobbra fordulni a linea miatt! – A gondos kahrei mérnökök pontosan meghatározták egy-egy harcigép tüzelési zónáját és ezeket a nyilvető talpazatára rajzolt vonalak mellett felállított pöckök jelezték minden irányzónál. Így sikerült elkerülni, hogy az ütközet hevében a folyamatosan mozgó harci gépek egymást is eltalálják.

- Akkor gyerünk előrébb! Adjátok le a jelzést!

Amint megkapták a viszontjelet a három kahrei nekiveselkedett a nehéz szerkezetnek és négyöt lépéssel előrébb tolták. Gomrek felidézte magában a tüzelőállás váltás liturgiáját. „1. Jelez. 2. Válasz 3. Előre tol. 4. Szomszédos gépekhez igazít. 5. Pöcköket áthelyez. 6. Irányoz. 7. Tüzel.” Tudta, hogy veterán irányzója magától is végrehajtja a szükséges lépéseket, de a biztonság kedvéért és saját maga megnyugtatására azért hátraszólt.

- Igazítás!

- Rendben – válaszolt az öreg Marrga.

- Pöckök!

- Szintén!

- Tíz, nem tizenöt fok jobbra!

- Megvan!

- Tűz! – és ezzel megrántotta az elsütő kart.

A gépezet egész szerkezete megrándult, ahogy az újabb köteg nyilvessző kirepült. Újabb toranikiak buktak fel. Gomrek hátralépett, hogy segítsen társainak, de hirtelen megdermedt, ahogy kürtjelek hangzottak az ellenség felől. A keletről támadó könnyűlovasság elkanyarodott, majd gyors hátra arcot csinált és elmenekült.

Gomrek kimerülten dőlt a már földön fekvő, szaggatottan ziháló Marrga mellé.

- Jó kis csata igaz? – lihegte idősebb társa felé.

- Hm, igen! De még nincs vége – krákolta felé kiszáradt torokkal az idős kahrei, miközben pillantása a szemközti mezőn újrasorakozó ellenséget nézte. – Gyerünk fiam az új munícióért. Öreg csontjaim azt súgják még bőven szükség lesz ránk, még mielőtt a nap lemegy.

A fiatal segédmérnök nyögve tápázkodott fel és ugyanarra gondolt, mint idősebb társa. Eddig megúszták komoly veszteség nélkül, de az ellenség még messze állt a vereségtől.

Paderri Tegrada egyedül állt a dombgerincen és nézte, amint a toraniki nehéz és könnyűlovasság biztos végzetébe száguld. Ismerve phalangitészeinek képességeit és a nyilvetők tűzerejét pontosan erre számított. Ahogy a visszaözönlő könnyűlovasság igencsak megritkított sorait figyelte feltűnt neki, hogy a toraniki centrum eddig tétlenül álldogáló gyalogsága mozgolódni kezd.

- Még jó, hogy már a lovasok rohama előtt elküldtem a piederaiakat, hogy támadják meg az ellenség főerejét. - gondolta. - Nemsokára oda kell érniük.

XLII.

A dombgerinc mögül feltűnt falanx futólépésre váltott és a felfejlődő toraniki közép ellen indult. A marsall hitetlenkedve nézte az eseményeket. Támadni? Ilyen létszámhátrányban? Ez örülség! Hány ilyen meglepetés éri még ma? Ámuló szemei előtt a falanx egyenesen felé fordult. Egy gondolat azonban szöveget ütött a fejébe. Ha a tartalék is támadásba lendült, akkor immár senki sem védi a rohamozók hátát! Igaz ott vannak az átkozott gépezetek, de ha lovagjaival megpróbál lőtávolságon kívül maradni, akkor minimális veszteségeket fognak szenvedni. Ámuló szemei előtt a falanx egyenesen a lándzsások felé fordult. Dreina nevére! Végre eljött a pillanat, amire a küzdelem kezdete óta várt! Lovagjaival hátba támadja a harcoló egységeket és két tűz közé szorítva megbontja azokat. Még ezek a fantasztikus harcosok sem lehetnek képesek tartani alakzatukat miközben több sor mélységben hátulról nyomulnak abba a páncélozott lovasok. Elérkezett a győzelem pillanata.

- Maiano!

- Igen, marsall!

- Parancs a lándzsásoknak! Forduljanak szembe a rohamozó falanx-szal, és álljanak fel egymás mellé legalább húsz sor mélységbe! – ez a duplája volt a szokásos nyolc-tíz soros felállásnak. – Az íjászok maradjanak a gyalogosok mögött. Ha készen vagy siess vissza. Van egy kis meglepetésem ellenfeleink számára.

- Igenis, uram! - Medvetermetű bajnoka megsarkantyúzta lovát és elvágtatott a gyalogság irányába.

A paderri falanx futólépésben közeledett a pikások felé. Az alakzat jobb szélén haladó Menisszai Ponsabedo nem aggódott a többszörös túlerő miatt. Bár a nehézlovasság bölcsen kitért a támadásra induló montenoriak elől, de falanxának hátát védelmezték a nyilvetők. Bízott Montenor legjobbjában. Kilenc sor mély falanxával szemben ellenfele - létszámfölényét kihasználva - húsz sor mélységben állt fel, de arcvonala így is bőven túlnyúlt a falanxén. Az ellenséges parancsnok terve egyértelmű volt. Számbeli fölényét kihasználva mély alakzatával felfogja a roham lendületét, majd átkarolja a falanxot. Ha pedig bármi rosszul sikerülne még mindig ott vannak a lovagok. Bár szemtől szemben nincs esélyük a pikásokkal szemben egy, a kritikus pillanatban indított, szárnytámadás megfordíthatja az összecsapás menetét. De a montenori nem foglakozott a lovassággal. Az istenítéleten meglepő megoldásával bemutatkozó fiatal Thessziasz pontosan azért lett a csapásmérő egység parancsnokhelyettese, hogy az ilyen helyzetekre megoldást találjon. A helyettesek szokásos helyéről, az alakzat hátsó sorából tökéletes rálátása nyílt az eseményekre. A montenoriak már szinte oda is értek a lándzsákhoz. Felemelte jobb kezét és a falanx az előzetes utasításoknak megfelelően egy kicsit jobbra kanyarodott.

A toraniki gyalogság parancsnoka gondterhelten ráncolta a homlokát. Aztán megpillantotta az ellenfél parancsnokainak tollforgóit. Az első sorban! Leesett állal figyelt. A parancsnokok az első sorban? Magához intette saját kürtösét. Ahogy a rohamozó falanx belecsapódott a toraniki gyalogságba váratlanul több lándzsás is megbontotta a harcrendet. Egyszerre három toraniki támadt a falanx jobb szélén harcoló tisztre. Ponsabedo, mint hosszú élete során mindig, most is a legveszélyesebb részen harcolt. A phalangitészek nyakba akasztott pajzsa bal oldalukat, ezáltal mellettük álló társukat is védte. Ebből adódóan a jobb szélén elhelyezkedő katona jócskán védtelenebb maradt társainál. „Minden lánc olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme.” – szól a mondás, így e gyenge ponton – a hátrányból előnyt kovácsolva, hagyományosan a legjobb harcosok álltak. És ki lenne alkalmasabb e posztra mint az elvesztett hírnevét visszaszerezni próbáló valamikori főparancsnok? Díszes fegyverzete messziről hirdette rangját.

Az első lándzsaszúrás ártalmatlanul csúszott le a montenori főtiszt pajzsáról. A második, felülről indított kardvágást is könnyedén hárította, de ekkor már látta, ha a küzdelem így folytatódik könnyen bajba kerülhet. Ponsabedo már nem volt a régi. Bár karjaiban még medveerő lakozott, öreg csontjai már igen csak érezték a páncél súlyát. De nem adhatta fel. Tudta, hogy Tegrada nagy felelősséget vállalt, amikor a hagyományok ellenére harctéri feladatot adott a próbán legyőzött mesterének. Nem hozhatott szégyent rá és saját magára. Nagyot fújtatva emelte lendítésre kardját.

- Jobbra húzódj! – hallatszott ekkor az egyik tiszt parancsa. Természetesen katonái, szeretett fiai is azonnal észrevették szorongatott helyzetét és montenoriakhoz méltó gyorsasággal reagáltak a kialakult új helyzetre. Megindult a lassú jobbra lépegetés a falanxharcosok sorai között, de ezzel egyidőben a veterán toraniki lándzsások halált megvető bátorsággal vetették magukat a montenoriakra. Kétségbeesett támadásuk a helyükhöz szögezte a phalangitészeket, akik így nem tudták végre hajtani az utasítást.

Két csapás között – melynek következtében újabb szemben álló katona hanyatlott hátra – Ponsabedo gyorsan felmérte környezetét. Látta a toranikiak előrenyomulását, valamint azt is, hogy ha társai őt mentik, akkor az ellenség megbonthatja a falanx pajzsfalát. Ellenfeleinek a száma közben egyre csak szaporodott. Tudta ha társai nem segítik meg, sorsa meg van pecsételve, azonban ha az alakzat felbomlik, talán a csata is elveszik. Saját élete állt szemben imádott városállamának dicsőségével. Az istenekre, mennyire könnyű döntés! Arcára – ellenfelei legnagyobb megdöbbenésére – széles mosoly költözött.

- Alakzatot tartani! – szállt hangja tisztán hallhatóan a csatazaj felett. Az idő mintha megállt volna egy percre.

Látta az ellenfél katonáinak elszánt tekintetét és elfehéredett öklüket, ahogy kezük megszorul fegyvereik nyelén. És látta a katonái arcára kiülő kétségbeesést, ahogy az elhangzott parancsot hallva megértették mit szándékozik tenni parancsnokuk. Mosolyogva figyelte habozásukat, ahogy megpróbálnak ellenszegülni a gyermekkoruk óta beléjük nevelt engedelmességnek. A tiszt parancsot adott. Szemrebbenés nélkül kell végignézniük hősi halálát.

Aztán az idő ismét meglódult.

Ponsabedo még mindig három ellenfél ellen küzdött. Csapás jobbra, két kézre fogott abbitacél kardja átszakította az ellenséges katona pajzsát. Fejét félrerántotta egy másik csapás elől, majd támadóját vállával taszította odébb. A volt parancsnok megvadult medveként küzdött. Hirtelen azonban az egyik földön fekvő, magát sebesültnek tettető toraniki katona, teljes erejéből belevágta törét a parancsnok lábába. A fájdalom belenyilallt az öreg harcosba és egy pillanatra kihagyott a figyelme. Egyetlen röpke pillanatra! Ezt kihasználva az egyik lándzsás egy pontos vágással átmetszette torkát. Védekezően lecsapó kardja csak a levegőt szelte. Menisszai Ponsabedo, Montenor volt fővezére, a Hadúr hangja hitetlenkedve állt, sebéből vadul spriccelt vére. Rádöbbsent, hogy sérülése halálos. Kardjával tiszteleggett mind saját, mind az ellenfél katonái előtt, majd megpróbált kiáltani, de csak egy hörgés hagyta el véres ajkait és még mindig tisztelegve hanyatt zuhant.

Elhaló kiáltását sok száz katona viszonzta teli torokból. Főparancsnok még sohasem esett el ütközetben a montenoriak történelme során. Már ez is feltüzeltelte volna a katonákat, de az az aljas fogás, amivel a magát sérültnek tettető katona élt, teljes őrvjongsbe lovallta őket. Az aranyszín páncélú első sor feltartóztathatatlanul indult meg előre. Parancsnokuk halálát látva a többi, mindig fegyelmezett Aranybajnok is vad tombolásba kezdett. Semmi más nem érdekelte őket csak az, hogy minél több toranikit küldjenek a másvilágra. Alakzatuk felbomlott és minden csapásuk halálos volt, szinte azonnal megbontották az ellenfél hadrendjét. Azután egyszer csak az egyik tiszt ajkán felcsendült a Kardok Városainak legszentebb himnusza, mely csak a legritkább alkalmakkor hangzik el. Az aranybajnokok azonnal csatlakoztak. A himnuszhoz a ritmust az összeütköző kardok csengésének kellett szolgáltatnia. Éppen ezért temetéskor párbajokat vívtak egymással az erre kijelölt párok. Párbajt vívni a Kardok himnusza alatt az egyik legnagyobb megtiszteltetésnek számított. Harc közben vívott himnuszra azonban már régóta nem volt példa. Az aranybajnokok pajzsaikat elhajítva két kézre fogták a híres tompavégű kardjukat, a spatheát. A hosszú kardok abbitpengéinek vágásai ellen nem védett sem a pajzs, sem a páncél. A kahrei mesterek által kovácsolt hihetetlenül éles fegyvereknek talán csak a szikla tudott volna ellenállni. Levágott testrészek repültek, lefejezett katonák rogytak össze, védekezésre emelt pajzsok szakadtak be, az átszakadó acél sikítása csak tovább fokozta a tombolást. Iszonyatos pusztítás vette kezdetét.

Eközben a lovagrend marsallja és négyszáz főnyi nehézlovas kísérete vágatva indult célja felé. Tekintetük a tőlük nem is oly távol harcoló montenoriak hátába mélyedt. A

páncélkesztyűs kezek lecsapták sisakjaik rostélyát és előszegezett lándzsáik baljóslatúan mutattak ellenfeleik irányába. A vardaniták dübörögve robogtak a Kardok Városainak végzete felé.

XLIII.

Felhő sem volt az égen, amikor a razdagi patrícus kilépett aranytetejű házának ajtaján. Két vizitorja már várt rá. A kereskedő átvágott az Estaresi kapuhoz vezető úton és a tanácsház felé tartott. A város ezen részén nyoma sem volt az ostromnak. Ahogy elgondolkozva lépdelt fel sem tűnt neki, hogy a két testőr lemaradt. Befordult egy kis sikátorba és észrevett két alakot a földön. Mint Razdag egyik leggazdagabb kereskedője és a városi tanács tagja, úgy gondolta itt semmitől sem kell félnie. Felemelte bal lábát, hogy átlépjen az egyik testen, mely keresztbe feküdt a szűk utcán. Ahogy a helyet kereste, ahova leteheti a lábát, felismerte a köveken fekvőt. Egyik testőre volt az. Felháborodottan megfordult, de mire mozdulatát befejezhetette volna hurok hullott a nyakába és teste egy pillanat múlva már a levegőben himbálózott.

A városi tanács vezetője megfordult. A nap már jócskán túljárt delelőjén.

- Nem várunk tovább. – támaszkodott az aranyozott asztalra. – Azok a tanácsstagok, akik eddig nem értek ide, nyilván nem értek rá vagy fontosabb dolguk akadt. – Szavait a megjelent tanácsnokok hümmögve fogadták. A tizenöt tagú testületnek alig fele volt jelen. Mindössze nyolcan, beleértve a beszélőt is. – Nyilván kíváncsiak vagytok miért hívatlak ide titeket ebben a szokatlan időpontban. – folytatta a patrícus. – Én mint a város vezetője nem engedhetem meg magamnak, hogy ne gondoljak mindenre. Bár Olerat mester minden bizonnyal minden tőle telhetőt megtett megvédelmezésünk érdekében, túl sok idő telt el azóta, hogy nem hallottunk felőle. Montenori sereg nem érkezett, hogy megvédjen minket, sőt sokadszülött fiaink jelentős részét is elvitte. Itt állunk teljesen védtelenül és úgy gondolom, fel kell készülnünk a legrosszabbra is. A falak komoly károkat szenvedtek, termőföldjeinket mi magunk égettük fel, ám eredményt nem értünk el. – a jelenlévők körbenéztek, és legtöbbször csak most tűnt fel, hogy az ifjabbik Olerat nincs a teremben. – Ezért azt javaslom a tisztelt tanácsnak, hogy gazdag ajándékokkal felszerelt küldöttséget menesszünk Ifinbe békeajánlással.

Bejelentését először néma csend fogadta, majd az egyik patrícus megelégedte a hallgatást és fittyet hányva a protokollra hirtelen felállt.

- És kiállja ennek a költségeit? Tán mi a jelenlévők? Jutalmazzuk meg a távolmaradókat? – némileg lehiggadva folytatta. – Bár alapvetően egyetértek a javaslattal, ezt a küldöttséget egy-két napon belül el kell indítanunk, mert egy újból a falaink alatt álló sereggel már nem fogunk tudni tárgyalni. Most míg vert helyzetben vannak talán van rá esély! Azám jut is eszembe! Egy ilyen fontos kérdésben amúgy is a tanács kétharmadának támogatása szükséges? Mi van ha nem jön létre ez a többség? Elő kellene venni az év...

- Én támogatom a polgármester javaslatát! – vágott a szavába egy másik patrícus. Ő is felállt.

- Elsőként szeretnék felajánlani hozzájárulást a küldöttséghez. Ötszáz aranydukátot.

- Te könnyen beszélsz! – pattant fel egy harmadik tanácsstag. – Mindannyian tudjuk, hogy titokban megállapodtál a toroniakkal és ezért a te karavánjaidat soha sem éri támadás!

- Aljas hazugság! – üvöltött vissza a megvádolt. – Buzgón gyakorlom hitemet és istenem ereje vigyázz szállítmányaimra! Kegyelmed is jobban tenné, ha fiatal parasztlánykák kergetése helyett inkább hitének ápolásával tö... - ő sem tudta befejezni szavait, mert a megvádolt patrícus túlkiabálta.

- Engem merészelsz liliumtiprónak nevezni, te áruló szentfazék!

A polgármester hiába verte az asztalt a vita egyre durvábbá vált. Bár a jelenlévők inkább őt támogatták, mint a távollévő idősebb Oleratot, most mégis két pártra szakadva szidalmazták egymást. Mivel kényelmes kereskedőkről volt szó az elmérgesedő vita csak lassan haladt a

tettegesség felé, de várható volt, hogy valaki előbb-utóbb elveszíti a türelmét. A fegyverforgatáshoz nem értő kalmárok kizárólag gazdagságukat fitogtatva hordták díszes, széles töreiket, de a féllábnyi fegyverekkel még egy hozzanémértő is súlyos sebesülést is könnyen tudott okozni. Ám bárhogy törte a fejét a tanács vezetője nem jutott az eszébe semmi, amivel a nekihevíült vitázókat le tudta volna csillapítani. Ez mindig az idősebb Olerat dolga volt, aki addig csitította saját támogatóit, míg a vita megszűnt. Sokadszorra megpróbálta túlkiabálni a vitatkozókat, amikor észrevette, hogy az árulással megvádolt patrícius lassan tőrének markolata felé nyúl. Mivel a tanácsterembe nem engedtek be senki idegent, még vizitorokat sem, az aki először rántott fegyvert jelentős előnybe került. Szerencséjére mielőtt újra vér folyt volna a tanácsházán, nagy csattanással kivágódott a terem ajtaja. A nyílásban a tanács írnoka jelent meg nyomában izgatott testőrökkel.

- Nemes patríciusok! – kezdte mélyen meghajolva. – Az ifjabb Oleratot legyilkolt vizitorai mellett felakasztva találták az Estaresi út egyik sikátorában.

XLIV.

Usrena Medaio a tizedik sorban állt. A toraniki földműves alacsony termete valamint az előtte állók miatt semmit sem látott az eddig lezajlottakból. Hallotta a kürtöket és a kiáltozást, de ezenkívül csak annyit tudott, amit a mellette álló, magas falubélije elmondott. A hírek nem voltak éppen szívderítők. Hiába voltak létszámfölényben, az ellenség egyre beljebb és beljebb nyomult soraikba. A félelemmel teli percek csak lassan teltek. Váratlanul aztán felerősödött a csatazaj és idegen nyelvű kiáltások keveredtek a fegyvercsörgésbe. Mellette álló nagybátyja szoroson megmarkolta pajzsát és odaszólt unokaöccsének.

- Itt jönnek! Készülj!

- Igen Aokas bácsi!

Megmozdult az előttük álló sor. Usrena csak annyit látott, hogy az ő oszlopában álló katona hátraszól.

- Tarts hátulról! Tolás! Add tovább!. A fiatalember elismételte a mögötte állónak az utasítást, majd pajzsának támaszkodva teljes erejével tolni kezdte a másikat, hogy az feltartóztathassa az egyre csak közeledő katonákat. Aokas ugyanezt tette mellette. Az erőltetett menet, a fáradtság és a szomszédosság kezdték éreztetni hatásukat. Bár a nagykirály hívei még mindig döntő létszámfölényben voltak, a fásult katonák sorsukba beletörődve hajtották végre az utasításokat. A fiatal toraniki hirtelen elvesztette az egyensúlyát, ahogy az előtte álló előredőlt. Szerencsétlenül esett és lefejelte pajzsának vasalt szélét. Bár a sisak orrvédője felfogta az ütés egy részét az orra eltört és folyni kezdett belőle a vér. Rövid időre a szeme is könnybe lábadt. Négykézláb próbált magához térni Mikor végre nagy nehezen felállt elszorult a szíve attól amit látott. Az előtte álló katona halálos sebet kapott. A jobbján álló valahogy elkerülte a végzetét, de már több helyen vérzett. Balra nézett és látta nagybátyját, ahogy ellenfelének pontos vágása nyomán összerogy. Ez már sok volt Usrenának. Térde remegni kezdett és kishíján viszontlátta sovány reggelijét. Nem akart meghalni! Pedig a szemben álló aranypáncélos katona szemében tisztán látta végzetét. A montenori egy pillanatra fáradtan leeresztette véres kardját, lihegett egy kicsit, de tekintetéből a halál sugárzott. Usrenából kiszakadt egy sikítás. Se Tharr, se senki más nem kényszerítheti arra, hogy itt maradjon, a túlélés legkisebb esélye nélkül, egy értelmetlen háborúban. Akkor ki vigyáz majd családjára és, hogyan veszi meg a szomszéd tehenét? Az ő zsebeiben nem fognak hullarablók turkálni! A pánik teljesen hatalmába kerítette. Sarkon fordult és torkaszakadtából kiabálni kezdett.

- Fusson ki merre lát! Meneküljünk! Mindannyian itt veszünk!

Nekifeszült a mögötte álló pajzsának, de az nem engedte át. A fiatalemberben egy pillanatra felrémlt, hogy, így háttal az ellenségnek, teljesen védtelen. Éppen pusztá kézzel esett volna saját társának, amikor a másikban is felülkerekedett az életöszön. Elhajította pajzsát és kiabálva hátat fordított ő is. A pánik gyorsan terjedt.

Menisszai Ponsabedo haldoklott. Minden lélegzetvétel kín volt számára, egy külön kis csata, de tudta jól ebben a hadjáratban ezúttal nem győzhet. Tüdejébe egyre kevesebb levegő jutott. Meghallotta a felcsendülő himnusz hangjait és arcán a ráncok végleg kisimultak. Egyre nehezebben tudta nyitva tartani a szemét. Azután eljött a pillanat, amiről kínzó bizonyossággal tudta, hogy az utolsó. Még egy szomorú pillantást vetett a kék égre. Ahogy látása lassan elhomályosult, a próbán már látott hatalmas páncélos alak tűnt fel szemei előtt amint jobbát nyújtja felé ...

Paderri Tegrada némán állt a harctér szélén, arca falfehérré sápadt, ahogy összeszorította száját. Megtörtént hát. Öreg mestere harcban esett el, dicsőséggel. Szébb halált egy montenori sem tudott volna magának elképzelni. Neve harc közben válik a Kardok himnuszának részévé. Ponsabedo csatlakozott Hadak Urnőjének égi seregéhez, ő pedig megy tovább, előre, amerre sorsa vezet.

Thessziasz an Tardera a paderri phalangitészek mögött állt. Parancsnok helyettesként, fő feladata a falanx hátát fenyegető veszélyek felmérése és szükség esetén az alakzat újrarendezésében nyújtott segítség volt. Nehéz felszerelése valamint egyéni harcmódora miatt a pikás alakzat rendkívül sebezhető volt egy hátulról jövő támadással szemben, ezért a falanx parancsnok-helyettese mindig az alakulat mögött haladt. A fiatalember élvezte a nap melegét az arcán és a nyári szellő könnyű érintését. A csatazaj csupa zene volt füleinek. Városa végre kilépett elszigeteltségéből, Montenor végre elfoglalhatja istene által kijelölt helyét. Bár tudta, hogy súlyos harcok várnak rájuk élete első igazi csatájában, nem félt. A paderri falanx hátsó sorában állva Montenor egyik legjobb - ha nem a legjobb – egységének parancsnok helyettese volt. Tisztársaihoz hasonlóan az ő ajkán is hangosan szólt a kardok himnusza, ahogy városának volt főparancsnokától búcsúzott. Előbb érezte mint hallotta a dübörgést. Jól tudta ez csak egyetlen dolgot jelenthet. Az ellenséges főparancsnok rohamra indította nehézlovasságát. Egy pillanatra belehasított a félelem. „Nem tudok semmit tenni!” – gondolta. A phalangitészek alapos kiképzésüknek köszönhetően képesek voltak ugyan alakzatban végrehajtani az ellenségtől való elszakadást. Ekkor már azonban nem volt idő üzenetet juttatni az első sorban harcoló parancsnoknak és végrehajtani a manővert. Egész Yneven erre a hadmozdulatra talán rajtuk kívül senki sem lett volna képes, mert a folyamat bonyolult és időigényes volt. Thessziasz pedig sem elég idővel, sem elég hellyel nem rendelkezett ahhoz, hogy teljes sorokat rendezzen át. Még ha meg is tud fordítani néhány sort, a roham lendülete elkerülhetetlenül hátrébb szorítja őket, rá a többiekre. Egyszerűen nincs elég helyük. Oldalt nézve látta, hogy egyre több és több utolsó sorban álló társa pillant idegesen a háta mögé.

Belehasított a felismerés, hogy a kezében van a csata és ezáltal hazája sorsa. Ha a csapásmérő ököl megsemmisül, a sok veszteséget szenvedett mielenari és a külső városi menisszai falanx nem tudja feltartani a toraniki sereget!

-Arel ne hagyj el! - fohászkozott.

Aztán váratlanul eszébe jutott egy megoldás. Ám annyira abszurd és szokatlan volt, hogy először elhessegette. A gyorsan közeledő lovagok látványa azonnali cselekvésre ösztönözte. Hangosan kiáltva adta ki utasításait. A mellette álló kürtösök döbbsen fordultak felé. Tekintetükön jól látszott, hogy örültségnek tartják a parancsot.

- Hátraarc, alakzat rohaaaaaaam! – üvöltött rájuk Thessziasz és a katonákba nevelt ösztönök ismét erősnek bizonyultak. Messzehangzó rikoltással továbbították az utasításokat.

A falanx utolsó sorának katonái gondolkodás nélkül hátraarcot csináltak majd ahelyett, hogy pikáikat a földhöz támasztva várták volna a rohamot, futólépésben elindultak előre.

Tegrada tágra nyílt szemekkel nézte a bekövetkező eseményeket. Paderri falanxának utolsó két sora hirtelen megfordult és ellenrohamot intézett a vágató lovagok ellen. Ilyet még nem látott a világ! Viszont talán éppen ezért lesz eredményes. Ki tudhatja? Senki, talán csak maga Arel.

- Halál! - zengett fel a montenoriak csatakiáltása. A lovagok már majdnem odaértek a feléjük rohanó phalangitésekhöz, amikor Thessziasznak felderengett mire is vállalkoztak. Még soha a történelemben nem válaszolt gyalogság ellenrohammal egy lovassági támadásra. Pedig közel négyszáz katonájával együtt éppen készült belekerülni a deszdikhonokba. De most nem volt más választása, mint ez a kétségbeesett lépés. Csak így szerezhetett elég teret ahhoz, hogy a dübörgő lovasok ne préseljék bele őket a már harcoló sorokba. Átfutott rajta a gondolat, hogy csak remélheti, nem az égbekiáltóan ostoba döntések alappéldájaként emlékeznek majd rá. Pikájának hegyét fejmagasságban tartva futott az egyre jobban remegő földön. Szinte természetellenes élességgel látta az ellenfél harcosait. A páncélok díszítéseit, a lándzsák éles hegyét és a sisakok mögött villanó tekintetek elszántságát. Társaihoz hasonlóan Thessziaszból is kiszakadt a harci kiáltás, ahogy a lovagok közel értek.

Irtózatosságot talált a két sor Thessziasz egy pillanatra teljesen elvesztette tájékozódó képességét. A lovasok kopjái és a gyalogosok pikái fülsiketítő ropogással törtek össze. Körülötte mindenfelé páncélozott lovak dübörögtek, vagy buktak fel, minden oldalról fegyvercsörgés és kiáltások hangzottak fel. Pikája beleakadt valamibe és akkorát rántott rajta, hogy úgy érezte azonnal leszakad a válla. Hangos reccsenéssel eltört a nyél és a kezében maradt darabot elhajítva, kardot rántott. Összemérte riphariáját az elé kerülő lovaggal. Második pengeváltásuk után hatalmas ütés érte mellvértjét, a lökéstől elvesztette a lába alól a talajt és vagy négy lábnyit repült hátra. Egy pillanat alatt elsötétült minden. Fokozatosan tértek vissza az érzékei. Előbb a hangokat hallotta ismét, körülötte mindenfelé sebesültek nyögtek. Aztán kitisztult a látása. Pajzsa mellette feküdt a földön. Körbenézett. Fejét rázva próbálta felfogni a képet mit is lát. Sikerült a terve, vagy elveszett minden remény? Azután földes arcára széles mosoly költözött.

Ahogy a lovagok közelébe értek a legtöbb montenori ösztönszerűen letérdelt és a pajzsával védte magát. Még a jól idomított harci méneken is úrrá lettek ösztöneik és átugrották a hirtelen támadt akadályokat, vagy megtorpantak előttük. De nem minden montenori választotta ezt a megoldást. Sokan a kahrei munkákban bízva pajzsuk mögé bújva, állva várták be a támadókat. Vesztükre. Rövidesen nagy részük holtan vagy súlyos sebbel feküdt a földön. A lovasroham azonban lefékeződött, ahogy a lovagok kénytelen kellelten megfordultak szembeszálltak a támadóikkal. Thessziasz vakmerő manővere elérte hát a célját.

Maiano meglepődve látta a feléjük futó gyalogosokat. Ezek szerint nem sikerült a meglepnie őket a marsallnak. Megdöbbenése fokozódott, ahogy a montenoriak nagy része a lovagok közelébe érve leguggolt, így nem sikerült őket az első rohammal elsöpörni. A lendület megtört. De ha gyorsan levágják őket, még tovább haladhatnak és működhet a marsall terve. Nem maradt ideje ezen a szokatlan megoldáson törni a fejét. A vele szemben álló phalangitész pikájával próbálta ledöfni. Vesztére. Bár Maiano sérülése miatt baljában tartotta fegyverét, jobbában tartott pajzsát ferdén tartva elcsúsztatta a negyvencentis acél hegyet, majd lándzsája hegyével megcélozta ellenfele törzsét. A szúrás ereje átszakította mind a pajzsot, mind a mellvértet. A fa nyél eltört és a montenori lábnyi darabbal a testében összeesett. Szeme sarkából látta, ahogy a marsall is elengedi lándzsája nyelét, majd kardot ránt, de aztán elvesztette a nagy kavarodásban. Egy kard csattant lábvértjén. Szinte oda se nézve vágott

egyed. Lenézett és még látta szerencsés találata nyomán a gyalogost vérző fejsebbel elhanyagolni. Újabb phalangitész került elé. Gyors pengeváltás után a montenori kisodródva a lovag mögé került. Maiano zablarántására a csatamén egyszerűen felrúgta a gyalogost. Hirtelen senki sem maradt körülötte. Körülnézve szomorúan állapította meg, hogy a phalangitészek szokatlan megoldása bevált. Alig néhány lovag volt már csak nyeregben. Szemével újra a marsallt kereste. Amikor megtalálta éppen két gyalogossal tusázott. A testőrparancsnok megrántotta a gyeplőt és a küzdők felé indult. De már későn. A marsall pontos szúrása átszaladt az egyik montenori sisakján, de a másik eközben kibillentette a nyeregből. Nordigam lezuhant a lováról. A montenori fölé hajolt és lefelé fordított rövidkardját két kézre fogta.

- Neeeeeee! – üvöltötte Maiano. Lova vékonyába vágta sarkantyúit és a csatamén valósággal repült.

A phalangitész mintha meghallotta volna a kiáltást, felnézett. A testőrparancsnokot még mindig jó néhány lépés választotta el tőle. A ripheria lecsapott, de megakadt a marsall mellvértjének kiváló minőségű acéljában; forgatójának már nem maradt ideje se kirántani, se mélyebbre tolni. Maiano vágató lováról elhajított buzogánya ugyanis a sisakján csattant. Ahogy az ütés erejétől kábán talpra kecmeregett szembe találta magát a lováról leugrott lovaggal. Törét kirántva támadni próbált, de a vardanita gyorsabb volt. Kardja a mellvért alatt pontosan a phalangitész gyomrába fúródott. Hang nélkül rogyott össze. Maiano letérdelt a marsall mellé. Kioldotta parancsnoka állszíját és levette a sisakját. A vardanita ősz fürtjei előbukkantak. Szeme csukva volt, de ha nehezen is legalább lélegzett.

- Uram! Dail! - szólította életében először keresztnevén barátját a testőrparancsnok.

Nemsokára a marsall lassan kinyitotta a szemét.

- Maiano! Győztünk?

-, hogy van, uram? – kérdezte az aggódó lovag, meg sem hallva az öregember kérdését.

- Nagyon fáj a bal kezem és a hátam. – mondta halkán marsall, majd észrevette a mellvértjéből kiálló kardot. – Legalább ez nem jutott mélyre. – Szavait köhögés szakította félbe. Nyomán véres hab jelent meg a szája szélén.

A testőrparancsnok kétségbeesetten nézett körbe. Csataménje ott állt mellette és több gazdátlan lovat is látott a közelben. Szerencsájukra a csata forgataga időközben továbbhaladt. Amerre Maiano ellátott csak halottak és haldoklók heverték. A lovagok mind meghaltak vagy súlyos sebesülten feküdtek. Igaz ellenfeleik nagy része is ottmaradt a csatateren, azonban a túlélő montenoriak újra belevetették magukat a küzdelembe. Hirtelen belehasított, hogy nem válaszolt az öreg kérdésére.

- Uram, megtettük kötelességünket! – fordult a sebesülthöz. – Az Úrnő biztosan elégedett velünk.

- Akkor jó. – mosolyodott el nehezen a marsall.

- Jöjjön uram, elviszem a gyógyítókhoz.

- Ahogy gondolod fiam. Jelen állapotomban, azt hiszem nem vezethetem a sereget. Te vagy a parancsnok.

A fiatalabb lovag szívébe újra remény költözött. Ha a marsallnak van ereje viccelődni nem lehet olyan súlyos az állapota. Füttyentett lovának és a hűséges háttas odabaktatott hozzá. Befogott egy másik lovat is, kantárát paripájához rögzítette, majd lándzsanyelekből hordágyat fabrikált. A hordágy végeit a kengyelekbe csúsztatta, úgy, hogy az a két ló közé került. Nehéz lélekkel visszaballagott a marsallhoz és letérdelt mellette. Előrehajolt, kezeit gyengéden a térdei és válla alácsúsztatta. Egy hirtelen mozdulattal felemelte. Bár az idősebb lovag is teljes páncélzatot viselt súlya meg sem kottyant az erőtől duzzadó valamikori kocsmai verekedőnek. Maiano óvatosan a hordágyra helyezte felettesét, majd lova kantárát megragadva lehorgasztott fejjel elindult a tábor felé.

XLV.

A vezérét vesztett toraniki sereg maradéka egyhelyben toporgott. A megmaradt lovasságnak érthetően nem nagyon akaródzott támadni, míg a centrum gyalogsága észnélkül menekült amerre látott. Lassan kezdett lemenni a nap. A toranikiak előtt lassan felsejlett a vereség sötét árnya. Ahogy a két egymás mögé kötött lovat vezető Maiano elhaladt előttük, egyre terjedt a suttogás:

- *A marsall halott!*

Bár ez nem fedte teljesen az igazságot, a testőrparancsnok nem vesztegette az időt, hogy beszámoljon a délieknek mestere állapotáról. Már majdnem maga mögött hagyta a sereg maradékát, amikor egy rókakéjú lovas léptetett elé.

-, hogy van a marsall? Ki most a fővezér?, hogy áll a csata? – kérdezte Kígyó Mekator, mert ő volt a nemes.

Maiano lassítás nélkül haladt tovább, de válaszolt neki.

- Maga a főparancsnok! Tegye le a fegyvert és vezesse vissza a maradék sereget a táborba! Ne folyjon több toraniki vér az átkozott Tharr-hívők miatt!

Tegrada nagyot sóhajtvá fogadta a szeme elé táruló látványt. A szemben álló csapatok egymás után tették le a fegyvert és a menisszai falanxtól kísérvé tömött sorokban indultak, az erdő megkerülésével a tó felé, hogy ott szomjukat olthassák. Amint az utolsó lándzsás is lerakta fegyverét az erdőn keresztül, a razdagiak segítségére küldte a paderriakat. Arcára hirtelen, oly ritka mosolyainak egyike költözött. Közel a győzelem!

A fennsík nyugati felében hosszú órák óta szakadatlan folyt a küzdelem. Olerat Cethegus egyre reményvesztettebben figyelte a küzdelem kimenetelét. Bár a terep még nekik kedvezett, hiszen hiába állt még több ezer toraniki könnyűlovas a küzdők mögött, az előre-hátra hullámzó harc résztvevői teljesen kitöltötték a síkságot. Pikások harcoltak behemótokkal és Hadfiakkal. A reménytelenül összegabalyodott könnyűfegyverzetűek soraira az íjászok nem mertek lőni. Ugyanakkor a létszámfőlényben lévő támadók lassan de folyamatosan szorították őket hátra a szélesebb, nyílt terep felé. A behemótok eddigre elvesztették meglepetésükből adódó előnyüket, így a pikások egyesével levadászták, vagy visszaszorították őket. Olerat már régóta rettegett a pillanattól, amikor hátráló serege nyomán a lampryssai balszárny kiér a mezőre és nyomában a többi egység, mint egy folyó előnti sík terepet és körbeveszi egységeit. Azután a pillanat elérkezett. Ugyan nem ott ahol várta, de az eredmény nem lehetett kétséges. Az erdőre támaszkodó razdagi balszárny váratlanul megtört és futásnak eredt.

- Mindennek vége hát! – mondta halkan maga elé Olerat és felkészült, hogy elrendelje az általános visszavonulást. Tudta jól népe ezzel elvesztette oly nehezen kivívott függetlenségét. Éppen emelte volna kezét, hogy a parancsot kiadja, amikor az erdőben fémes tárgyakon csillant meg a nap fénye. Az elkeseredett patrícus arcára mosoly derült, amikor meglátta a segítségükre küldött montenori falanxot kirobbani a fák közül, az átkarolni készülő pikások oldalába. Váratlan és heves támadásuk teljesen szétszórta a lampryssaiakat. A fordulni képtelen alakulat szinte azonnal összeomlott a hirtelen támadástól. Alig néhány perc telt el és még mielőtt a lampryssai parancsnok ocsúdhatott volna, a montenoriak máris a centrumára vetették magukat

Ez már sok volt a fáradt és szomjas pikásoknak. Egész nap harcoltak, előlről a behemótok tartották fel őket, oldalról a montenoriak aprították soraikat. Nehéz fegyverzetük és szoros alakzatuk miatt szinte mozdulni sem tudtak, tucatjával estek el anélkül, hogy esélyük lett volna szembeszállni támadóikkal. Olerat Cethegus hitetlenkedő szeme láttára egyre többen és többen emelték függőleges helyzetbe pikájukat, a megadás jeleként.

XLVI.

Olerat lemászott a hovdáából. A prüszkölő behemóttól biztos távolságra, Hadfiak társaságában egy fiatal montenori várta. Mellvértje több helyen kilyukadt és behorpadt, az egyik horpadás mintha egy patkót formázott volna. Sisakforgóját valami leszakította, csak néhány szál szőr mutatta, hogy eredetileg arany-vörös színekben pompázott. Lábához tett pajzsán is több volt a vágás, horpadás mint az ép felület. Ha volt is valami mintázat rajta a küzdelem okozta sérülések kivehetetlenné tették. Piszkos arcán látszott, hogy fáradt, de tartása olyan feszes volt mintha egy parádén állna. Miközben felé haladt Olerat elgondolkozott. A páncélja és a pajzsa állapota arra utal, hogy alaposan kivette a részét a harcokból, de akkor, hogy lehet benne még ennyi erő, hogy a fáradságnak csak az arcán látszik nyoma? Amint odaért a kis csoporthoz a Hadfiak vezetőjéhez fordult:

- Mikorra várjuk a montenoriak vezetőjét? – kérdezte saját nyelvükön, óvatosan mellőzve a mindenki által beszélt aszisz használatát.

A kapott válasz nem kis meglepetést okozott.

- Ön előtt áll uram! – lépett előre a fiatalember. Thessziasz an Tardera, szolgálatára, a paderri falanx ideiglenes parancsnoka. – tette hozzá razdagiul.

- Áh, csodálatos! – Olerat ügyesen leplezte meglepetését. – Ön beszéli a nyelvünket! És, hogy lehet valaki ilyen fiatalon parancsnok, vagy ez kegyelmeteknél természetes?

- Nem, uram. – komorult el Thessziasz vidáman csillogó szeme. – Mindkét parancsnokom elesett. Helyettesként most én vezetem a paderriakat. – mutatott végig a nem messze várakozó falanxon.

- Örülök, hogy megismerhetem...ööö... mi is az ön rangja fiatal barátom? – kérdezte nyájasan az patrícus.

- Harmadik falanxparancsnok.

- Harmadik falanxparancsnok. – ízlelgette a számára teljesen idegenül hangzó szót az idős kereskedő. – Akkor Thessziasz harmadik falanxparancsnok indulhatunk elfogadni a gaz behatolók magadását? – kérdezte és e szavaknál különös tűz lobbant a szemében.

- Ha ön is készen áll indulhatunk uram. – hajolt meg ismét mélyen a montenori.

- Méltóságos uram. – egészítette ki Olerat, de a szeme vidáman csillogott.

- Méltóságos uram, hűséges híve a montenori Thessziasz an Tardera harmadfalnax parancsnok tisztelettel javasolja a küldöttség indulását. - válaszolta cikornyásan Thessziasz.

- Akkor menjünk mielőtt ránk sötétedik. – mutatott a távoli hegyek mögött lassan lebukó napra a razdagi patrícus.

Thessziasz intésére kilenc phalangitész vált ki az Aranybajnokok elit egységének soraiból és csatlakozott a tíz fős Hadfi egységhez. Olerat büszkeségét kicsit bántotta, hogy a montenori kíséret majdnem akkora mint az övé, de kereskedőként megtanulta, néha jobb félretenni érzéseit. Azután határozott léptekkel megindultak a tanácstalanul álldogáló pikás seregtestek felé.

A vardaniták néma csendben virrasztottak a marsall sátra körül. A testek hullámzó tömegében szinte elveszett az építmény, csak aranyló csúcspdísz tükrözte a lemenő napsugarakat. Bent Volodas Maiano lehajtott fejjel állt barátja és parancsnoka ágya mellett. Dail Nordigam testét időnként lázgörcsök rázták meg és egyre halkabban hörgött. A vardanita rend bajnokának széles vállai láthatóan megereszkedtek, ökölbe szorított kezének körmei véres félköröket rajzoltak tenyerébe. A marsall körül ténykedő gyógyítók szemében egyre nőtt a kétségbeesés.

- Nem, ez nem lehet! – ismételte magában újra meg újra. - Úrnóm könyörgöm ne engedd!

A gyógyítók vezetője csendben mellé lépett.

- Már nem szenved sokáig, Testvérem. – mondta halkan, és szeretetteljesen végigsimított a beteg homlokán. – Hidd el Bajnok, tehetetlenek voltunk. A sebe nem lett volna halálos. De azok az átkozott montenoriak megmérgezték a pengéiket!

Maiano felemelte eddig lehajtott fejét és a gyógyító felé nézett.

- Mit mondtál? – krákolta rekedten. Még mindig nehezen ment a beszéd a torkát szorongató gombóctól.

- Mérgezték a fegyvereiket! – sóhajtott a másik. – Valami ismeretlen északi szer lehet. Még sosem láttam hasonlót.

- Lehetetlen! – vágott vissza indulatosan a rend bajnoka. – Ott voltam, amikor a marsall megsérült, ráadásul én is kaptam sebet pengéiktől, nekem márpedig semmi bajom!

- De... Bajnok! – védekezett a gyógyító. – Csak így történhetett. Nézd meg Te is a sebet. Bár mélyen az izmok között húzódik, ezt elismerem, de ez még nem lehetne végzetes. Urunk testét méreg rágja belülről! Olyan méreg amivel szemben tehetetlenek vagyunk. Ismeretlen és vad. Ellenáll minden ismert gyógymódnak, legyen az akár világi, akár szakrális. Nemcsak mi, de még Sogron papjai is, tehetetlenek voltak ellene, amikor...

Folytatta volna, de szavait félbeszakította, ahogy Volodas Maiano hirtelen felé fordult. Szeme ádázul villant. A testőrparancsok halkán beszélt, fojtott hangja nem sok jót ígért.

- Itt voltak annak az átkozott toroniak? – kérdezte. Hangjában nem titkolt gyűlölet szikrázott fel.

- Igen Bajnok! Még maga a követ önagysága és papjai is próbáltak segíteni urunkon. Meg is lepődtünk, amikor megjelent a sátorban, hiszen jól tudjuk mindannyian, hogy urunkkal nem volt felhőtlen a kapcsolata. Azonban sem a toroni imák, sem a gyógyító főzetük nem volt semmilyen hatással. Alig egy órával érkezted előtt távozott.

- Megitatott valamit a marsallal? – a testőrparancsnok hangja nehezen érthető morgásként tört fel torkából. A gyógyítók vezetője nagyot nyelt, ahogy meglátta a másik nyakán egyre terjedő vörös foltot. Mivel mindenki ismerte Maiano hirtelen természetét, a gyógyító önkéntelenül hátralépett.

- Igen. Valami sötét színű gyógyital volt. A famor szavai szerint egy igen ősi recept, még Calowynből, amelyet csak igen ritkán használnak és a beteg utolsó esélye a gyógyulásra. Azonban minden hiába. A marsall állapota azóta is egyre csak romlik...

- Hol az a kehely, amiből megitatta? – vágott bele a gyógyító szavába a lovag ismét.

- Itt van, az ágya mellett. – fordult meg a másik, hogy aztán zavartan ráncolja össze homlokát.

- Hol is lehet? Az előbb még itt volt! Hé Te! – fordult egyik novíciusa felé. – Hol a kupa amelyből a toroni megitatta a marsallt? Ezüst kupa, furcsa vésetekkel rajta. – azonban csak tanácstalan vállvonogatást kapott válaszul.

Döbbsen fordult Maiano felé.

- Pedig az előbb még itt volt, biztosan tudom., hogy is történt? Olyan sokan nyüzsögtek itt... Csak nem gondolod, hogy...

A vardanita rend bajnoka azonban ekkor már félúton járt a sátor kijárata felé. Résnyire szűkült szemeiben gyilkos indulat tombolt, ahogy a ponyva alól kilépve nagy lendülettel a tábor közepe felé indult. Intésére azonnal csatlakozott hozzá a testőrség tucatnyi tagja. Maiano és csapata teljesen fegyvertelen volt, az óvatos montenoriak még étkezésre használt késüket is elvették. Amire azonban most készültek, ahhoz semmilyen fegyverre nem volt szükségük. A parancsnok arcának jobb felén ütemesen remegett egy izom. Medvényi természetnek és a szemében égő tűznek köszönhetően sietősen nyitottak utat neki a fogolytáborban, legyenek akár a toraniki szabadcsapatok regrutái, akár az Ezüstpajzsosok veteránjai. Amíg a tábor központi részén elhelyezkedő díszes építmény felé haladtak, Maiano beavatta társait a sátorban törtétekbe. A Tharr-papok sátrának bejáratához közeledve egy ismerős alak állt eléjük. Ugyanaz a jól megtermett pap, akit Maiano néhány napja szó nélkül tolt félre, amikor sebesült rendtársát hozta. A lovag újfent megpróbálta kikerülni a fiatal harcost, az azonban durván megragadta sebesült vállát és megpróbálta arrébb taszítani.

Maiano hang nélkül, tekintetét a másikéba fúrva tűrte az idegein izzó vasként végigfutó fájdalmat. Azután egyszerűen lágyékon rúgta a vizitort. Ép kezével belemarkolt az összerogyó alak hajába és fejét bal térdére rántotta. Támadója vérbeborult arccal elhanyatlott. A

testőrparancsnok egy pillanatig habozott, mielőtt átlépett a földön fekvő testen. Társai eltökélten léptek utána. Nem a szolgákat jöttek büntetni.

XLVII.

A sátorba érve megrázó kép fogadta őket. A toroniak éppen holmijaikat pakolták csomagokba. A Háromfejű néhány papja egy varázslat előkészületeit végezte. Egyértelműen szökni készültek. Valaki felkiáltott, amikor meglátta a bejáratnál álló kompániát. A nyüzsgés hangjai hullámokban haltak el körülöttük, míg végül már csak a lovagok dühödt zihálása hallatszott. A dreggist viselők közül előlépett a famor jól ismert alakja. Valamilyen tisztátalan fennköltség sugárzott belőle. Pillantása a belépő alakok vezetője felé fordult.

- Áá, lovagom! – kezdte gúnyosan. –, hogy áll a kis háborúja?, hogy van az én drága marsallom? – kérdezte szinte kéjesen mosolyogva. Aztán mosolya a gyűlölet maszkjává torzult. – Megdöglött már végre? A Fekete Könnyek elől nincs menekvés! Korcs rendeteknek egyszer s mindenkorra vége! Toron befolyása immár teljes!

Vardano bajnokának tekintete elsötétült. Háta mögött a testőrök indulata érezhetően a tetőfokra hágott. Végre mindannyiuk számára bebizonyosodott ki felelős a marsall állapotáért. Volodas Maiano lassan megindult előre.

- Istened elhagyott téged és Toron messze van! – válaszolt menet közben, meglepő módon minden érzelem nélkül. – Bűneidért pedig itt és most megfizesz!

A toroni kacagva néhány sort citált és közben a vardanita arcát nézte. De a kemény vonások meg sem rezdültek. A famor erre más tempójú szöveget kántált, de ismét nem történt semmi. A sátorban dermedt csend támadt. A toroniak arcára egyaránt kiült a rettegés. A papok abbahagyták a térkapu varázslat előkészületeit. Tharr elhagyta őket! Maiano kimért léptekkel haladt a famor felé, aki falfehér arccal hátrált előle, amíg háta a sátor bársonyfalának feszült.

- Én Toron követe vagyok, engem nem lehet büntetlenül fenyegetni, vagy bán... - nem maradt ideje befejezni mondandóját.

Maiano ütése csontrepesztő erővel sújtott le., bár a lovag számára érthetetlen módon, valahogy kissé félrecsúszott, így nem sikerült leütnie, de arcát azonnal előntött a vér. Az egyik félmeztelen vizitor erre a vardanita oldalának ugrott volna, azonban a parancsnokot kísérő lovagok egyike hatalmas rúgással penderítette a sarokba. Rövid és egyenlőtlen küzdelem vette kezdetét. A néhány vizitor és pietor nem volt ellenfele a feldühödött lovagoknak. Egyiküket hatalmas jobbegyenes röpítette a sarokba, másikukat - egy kisebb természetű papot – egyszerűen megragadtak, és a derekánál fogva hajították ki a sátor bejáratán. A kívül álldogáló, a dulakodás és szitkozódás hangjait halló toroniki katonák kíváncsian néztek a vászonfalak felé.

Maiano nyakon ragadta a famort, aki érezte, hogy a teste felemelkedik. Lábai a föld felett lógtak.

- Eltaposlak mint egy férget! – hörögte közvetlen közléről a másik arcába, szemei azonban dühödten nyíltak tágra, ahogy a másik tekintete mélyén sérülései dacára csak érthetetlen derűt és vidámságot látott.

- Röhögsz, gyilkos? – üvöltött fel – Akkor röhögj ezen! - és egyszerűen elhajította magától.

A vászon éles recsenéssel szakadt végig, ahogy a toroni teste elképesztő erővel csapódott neki. Hirtelen elhalt az egyoldalú küzdelem hangja. Mindenki a rés irányába nézett.

A sátor körül eddigre egyre nagyobb tömegben álldogáló emberek is megdöbbenet nézték a nagyot nyekkenve elterülő toronit. Donaál Nórhan nehézkesen vett egy mély levegőt, majd talpra kecmergett. Ahogy körülnézett szinte csak toronikiak et látott maga körül, aztán hirtelen egy Tharr pap köntöse is megvillant a tömegben. A fáradt, elcsigázott arcok mind felé fordultak. A famor felvette legkeneteljesebb arckifejezését és gyorsan belekezdett mondandójába.

- Tharr hívei! Freiglund tartomány lakosai! Ez az ember, – mutatott bal kezével a lovagra. – rám támadt. Azonnal ... - ez már a második mondata volt, amit nem tudott befejezni.

Amint észrevette, hogy valami nincs rendben lopva körbe pillantott és feltűnt, hogy mindenki a sátrat nézi mögötte. A tombolásban ugyanis leszakadt a sátor oldala, és a félrehajigált dreggisek, valamint az egyértelműen varázslatra készülő toroniak igazolták az aszisz táborban napok óta suttogva terjedő pletykák valóságát. Az állandóan a nehézségek közös vállalásáról papoló toroniak szökésre készülnek, hogy magukra hagyják a kihasznált embereket. Szavai csak tovább rontották helyzetét. Az asziszok egy emberként fordultak el.

- Csak te meg én. – szolt újra Maiano. Hangja rekedt volt és rosszat sejtető. – Nem maradt itt más csak Te meg én! – és ismét előre lendítette páncélkesztyűs öklét.

Mégsem reccsent csont. A mozdulat ugyanis félúton elakadt. Ahogy ott állt a pap fölé tornyosulva Volodas Maiano teste még mindig rázkódott a vérében sistergő indulattól. Tudta, ha most mozdul, megöli a másikat, ami ellen élénken tiltakozott a lelkiismerete, mert a fegyvertelen emberen elkövetett gyilkosság alapjaiban ellenkezett istene minden tanításával. Mégis, muszáj volt valamit cselekednie ha nem akarta, hogy végül menthetetlenül kirobbanjon belőle a gyilkolni kész feszültség. Végül tehetetlen dühében letépte a famor nyakából a Tharr szimbólumot és beletaposta a földbe, majd sarkon fordult és elviharzott. A toroni hosszan nézett a távozó lovag után.

Ahogy a gyógyítók sátra felé haladt, Maiano rövid idő múlva egy elhagyatott helyre ért. Fél térdre ereszkedett és a köpenyére hímzett címerre téve a kezét imádkozni kezdett.

- Úrnőm! Kérlek bocsáss meg nekem, mert vétkeztem. Elmulasztottam gyakorolni a megbocsátást tetteimmel sokaknak fájdalmat okoztam. Mindezt ráadásul szándékosan tettem. Kérlek ne hagyd, hogy gyötrődjek!

Ezzel lehajtotta fejét és tekintetét a földre szegezte. Néhány szívdobbanásnyi időre csendben maradt. Feszülten figyelt, mert tettével súlyosan megsértette esküjének szellemét. Dreina szigorú, de igazságos úrnő volt és eddig mindig válaszolt Maiano hívására. Most sem kellett csalatkoznia. Egyszer csak felcsendült Dreina himnusza:

Áldott a pillanat ha terhed megosztod velem
S gondod, nehézséged felajánlod nekem.
Ha élted esküd szerint éled
Én is ott leszek mindig Véled.

Legyél bátor, hű és hitedben szilárd
Bár az ellen gyakran igen csalárd
Kezem majd vezeti kezedet
Semmi sem győzhet le Tégedet.

A testőrparancsnokot lépések zaja, a fémnek ütődő fém csörgése rántotta vissza a valóságba. Csak most tudatosult benne, hogy az ének sorai folytatódnak. Lassan, kelletlenül felállt, mert tudta mit jelent ha a rend himnuszát hallja. Az, hogy, a csak ünnepélyes alkalmakkor és temetéseken használt, ének felhangzott, csak egy valamit jelenthetett. Dail Nordigam halálát. Rezenéstelen arccal fordult meg, hogy fogadja a küldönc jelentését.

- Uram, a marsall úr halott! – mondta a laikus testvér egy mély meghajlás után.

- Igen, hallom a himnuszt. – válaszolta Maiano. – Menjünk.

Leporolta térdét és elmorzsolta egy könnycseppet a szeme sarkában. Pár lépés után az arcán már csak a szokásos komor arckifejezése ült ahogy elindult a gyógyítók sátra felé.

XLVIII.

- Most mi lesz velünk? – robbant ki az ifjú uralkodóból.

A mellette megtörténő lépkedő toroni nem válaszolt.

- Azonnal parancsolom, hogy Tharr tegyen csodát! – kiabált a famorra és szemében különös fény izzott.

Az megnyugtatóan a vállára tette a kezét és közelhajolt, hogy a fülébe súgjon valamit, de az ingerült uralkodót nem lehetett ilyen könnyen lecsillapítani. Lesöpörte a követ kezét. – Nekem ne pusmogj! Azt akarom, hogy az istened azonnal állítsa vissza a seregem harci kedvét! – rikácsolta. - Nem hiszem el, hogy, egy ilyen kicsiny csapatocska megtörheti legyőzhetetlen seregemet! – intett lebiggyesztett szájjal a táborban örökös ellenség felé.

Az idős férfi nehézkesen, botjára támaszkodva próbálta követni a másik ruganyos lépteit, arcán és testén tisztán látszottak a vardanita lovagok által kezdeményezett dulakodás nyomai. Az egyik szeme jócskán be volt dagadva, - a pap valószínűleg alig látott ki a kékes duzzanat mögül - homlokán ugyan csak több seb vöröslött, orra pedig jól láthatóan eltörött. A fennsíkon található kis tó felé tartottak.

- Azt kérdeztem mi lesz így? Kis közjátékod miatt fogva tartóink előtt is nyilvánvalóvá vált szökésünk terve és jócskán megerősítették az őrséget. – megvető pillantással mért végig az őket ide is elkísérő hat razdagi katonán. – Márpedig ha maradok, alá kell írnom azt az átkozott kontraktjukat! Abaszisz nagykirálya nem alázkozhat meg ennyire ezek előtt a bugris bányászok előtt! – a fiatal uralkodón láthatóan már a kép gondolatára is végig futott a hideg, hogy vigyorgó razdagi kereskedők előtt vállal kötelezettségeket a béke érdekében.

- Kérem felség! Bízson bennem! – válaszolt az ősz toroni halkán, hogy kísérőik ne hallhassák. – Ígérem önnek, nem kell majd aláírnia a szerződést. Ha istenünk is megsegít már nem tart sokáig! Ígérem! – halk hangjában komorsággal. Az uralkodó rövid idő alatt már másodszer rázkódott össze.

A kis csapat közben lassan elhagyta az erdő utolsó fáit és megérkezett a tó partjára. A néhány száz láb átmérőjű tengerszem szikrázva verte vissza a lemenő nap sugarait. Felszínén oly tisztán, hibátlanul látszódott a túloldalt tornyosuló sziklák és az égen úszó sűrű hófehér felhők képe, mintha egy külön víz alatti világba tekintett volna a szemlélő. A tóból induló patak csobogása nem hallatszott el ilyen messze, így szinte tökéletes volt a csend.

- Menj csak, mosd le a sebeidet! – ajánlotta fel az uralkodó.

- De királyom! – felelt a másik. –, hogyan mernék ilyet tenni! Nincs az a sérülés, amely rávehetne ekkora szentségtörésre! Még, hogy az általam használt vízbe kelljen uralkodómnak lépnie! Fürödjék csak meg a nagykirály, addig én teszem a dolgom, ahogy az elrendeltetett!

A famor lassan elbicegett az örök felé, mialatt az uralkodó levette a ruháit. Takaros rendbe helyezte őket egymás mellé a partra, majd óvatosan belépett a vízbe. Hideg volt, de kellemesen frissítette fáradt tagjait és zsibbadt elméjét. Mikor a víz már a derekáig ért kényelmes mozdulatokkal mosni kezdte testét és közben magában merengett.

- Ha egyszer innét hazajutok, sose jövök vissza erre a nyomasztó vidékre. Nem is értem, hogy tulajdonképpen mit keresek én itt. Olyan ködös minden...gondolta, ám ekkor furcsa hangra lett figyelmes a háta mögül. Mintha elhaló halálhörgést hallott volna partról. Gyorsan megpördült maga körül, szeme döbbenet nyílt tágra.

Donaal Nórhan gázolt éppen bele a vízbe. Kezében az egyik testőr véres kardját tartotta és határozottan haladt a király felé háta mögött az uralkodó hat őrzőjének holtteste feküdt. Valaki végzett végzett velük anélkül, hogy kiáltani lett volna idejük. De, hogy kerül a toronihoz az a kard? És mit akar vele? A nagykirály fejében még mindig nem ált össze a kép. Ahogy a követ kartávolságnyira ért a fiatal királytól megállt és szemét a másik tekintetébe mélyesztette.

Hirtelen nagyon hideggé vált a víz és a nagykirály azonnal libabőrös lett. Mindent megértett.

- Mi...mi történt? – kérdezte feltámadó rémülettel. –, hogy csináltad ezt?

- A famor halott. – válaszolta a másik furcsa mély torokhangon. Aztán a király rémülettel vette észre, a másik sebei nyom nélkül tűnnek el arcáról, ahogy a vízben áll. Előbb a

homlokán a lovag páncélkesztyűs ütéseinek a nyomai szívódtak fel, alig látható hullámmal aztán lassan visszahúzódott a szeme alatti kékes-lilás seb. Hamarosan sértetlenül állt mellette a vízben. A király fogai hangosan összekocantak félelmében.

- Ki vagy te? Mi vagy te egyáltalán? – dadogta.

- Nik tar thu, dha ulak na Adaal! – hangzott a válasz. – Nem menekülhet, kit a Vadász prédájául szemel.

Az uralkodó szemei kigúvadtak, ahogy a kontinensszerte hírhedt mondatot meghallotta.

- Nem! – hörögte erőtlenül. – Ez nem lehet! Segí...! – sikoltotta, de már nem maradt ideje befejezni a mondatot.

A mester némán állt a holttest mellett, melyet lágyan ringattak előtte a hullámok. A zauder kezei finoman simogatták a vizet a tó felszínén. Újabb lépés a kérészéletűek birodalmainak lerombolása felé. Bár a feladat a mágiahasználó papok miatt nehezebb volt a vártnál és elvesztette mindkét tanítványát, mégis sikerrel járt. Gondolatai a második támadás és tanítványának halála felé fordultak. Sajnálta az elbukott tehetséget. Az ott győzedelmeskedő emberhím gondolatára dühödten ingatta fejét. Még az ősi tudomány beavatottjának is nehezebb esett parancsolni reflexeinek és ezredéves gyűlöletének. Miután már a győzelem kapujában állt, nem ronthatta el az utolsó pillanatban. Egy biztos ezt nem hagyhatja annyiban. Egy percmel sem emelhet kezét egy zauderra büntetlenül. Ez a gondolat jóleső érzéssel töltötte el.

Ahogy a csuklóig tóba merített keze kiemelkedett a vízből furcsa vibrálás látszódtott tenyere körül. A visszaalakulás ceremóniája megkezdődött. A követ ráncos tenyerén egyszer csak kisimultak a ráncok, hogy egy fiatalember feszes bőrének adják át helyüket. Az erős orr, a dús szemöldök, a homlokon lévő mély ráncok mind-mind eltűntek és hamarosan a királyra kétszer is sötét szemű ember állt a derékig érő vízben. Az átváltozás azonban nem ért véget. A feladat elvégzettetett így a vadászok által felvett, közös, rituális alak is feleslegessé vált immár. A fiatalember bőre besötétedett, termete megnőtt, koponyája elvékonyodott és megjelentek agytekervényei. Végre! Hosszú elégedett sóhajt eresztett ki tüdejéből. Ideje hazatérni. Az emberi ruháktól megszabadulva a tó mélyebb részei felé indult. Ahogy úszott teste, mint a nagytestű ragadozó halaké, alig vetett fodrot a vízben. A tó közepére érve aztán a zauder vett egy mély levegőt és végleg eltűnt a vízben.

Epilógus

A nagykirály váratlan és titokzatos halála valamint a királyné látványos, ráadásul egyidőben történt felkoncolása tovább mélyítette Abaszisz problémáit. Ugyan a leírások szerint mindkét támadást ugyanaz a személy követte el tanult emberként nem hihetem el babonás katonák vagy megrettent túlélők meséit kritika nélkül. Mindazonáltal a toroni követ eltűnése, melyben a rossz nyelvek szerint szerep játszott az is, hogy állítólag köze volt a nagykirály halálához, tovább bonyolította helyzetet. Az új megbízott az érintettek számára is meglepő gyorsasággal, már P.sz. 2040 őszének elején megérkezett. Későbbi cselekedeteiből kikövetkeztethetők mi voltak utasításai. Parancsot adott az abbitérc-szállítmányok folyamatosságának biztosítására és az ellenálló hegyi tartományok megsemmisítésére. Mindazonáltal feladata nem volt túl nehéz. A megalakuló ligák egymással versengve próbálták meg Toron kívánságait teljesíteni, és, hogy ennek előssorban az ország látta a kárát, keveseket érdekelt. Talán nem véletlenül kapta e baljóslatú időszak a Szakadás Éve nevet.

Az Otlokir ereklyéire felesküdtő vardanita lovakok immár a nagymester és a marsall nélkül visszavonultak váraikba, hogy az utódlást rendezzék. A rend vezetői hosszas tanácsokon vitatták meg, hogyan változott szerepük a korona eltűnésével, azonban a döntésre már nem volt idejük, mivel a Kwyn'Lior törzsei, megneszelve a lehetőséget, egymás után indították

portyáikat. A vészterhes időkben kötelességüket szem előtt tartva védték hát az egymással veszekedő tartományok határait a véstől, de az áradat feltartása a rend minden erejét lekötötte.

Razdag vezetői nyilván elégedetten szemlélték az eseményeket. Az eltávozott nagykirály öccse, I. Beris dal Raszisz ugyan jobban ki volt szolgáltatva Toronnak mint bármelyik uralkodó előtte, ám a megosztott országban a nagykirály is csak egy volt a számos tényező közül.

Hogy mi történt a zárkózott hegyi városokban talán sosem fogjuk megtudni, mindazonáltal tény, hogy P.sz. 2041 tavaszán Abaszisz számos területén bukkantak fel montenoriak, és segítségükkel a többi hercegkapitány is átszervezte saját nehézgyalogságát a montenori falanxok mintájára. Így jöttek létre a legyőzhetetlen abszisi falanxok, melyeket joggal rettegnék Ynev-szerte. De ez már egy másik történet...”

Idézet Lierton magiszter A Birodalom Története című művének XVIII. könyvéből